

ПАТРИК АНДЕРСЪН ВСИЧКИ УДОВОЛСТВИЯ

Превод от английски: Александър Жеков, 1994

chitanka.info

На Лаура (и Шенди)

1.

Казват, че истинското щастие настъпва, когато децата отидат в колеж и кучето ти умре.

Така беше и при нас с Линда.

Пени, единственото ни дете, замина в Шарлътсвил, където сега караше своя първи семестър в университета „Вирджиния“, а Рагс Трети отлетя към кучешкия си рай още преди две години. Внезапно, благодарение на всемогъщия Господ, най-сетне бяхме свободни!

Никакви караници за двестадоларови телефонни сметки. Никакви повреди по колата. Или безсънни нощи, защото госпожицата забравила да се прибере навреме или поне да звънне. Никакви пълчища от тийнейджъри, които ти преобръщат къщата, унищожавайки храна, алкохол, дрехи, козметика, книги, килими, плочи, мебели — всичко. Никакъв шум, скандали и хаос — в крайна сметка детето вече е в колеж, където тренирани професионалисти щяха да се справят с безкрайните ѝ капризи и нелогични искания.

Майка ѝ и аз си стояхме вкъщи сами, погълнати от сладката, разтапяща интимност. На два-три пъти отскочихме до Вашингтон, за да видим старите си приятели, новия филм на Уди Алън, Сара Вон в „Блус Алей“, но все пак по-голямата част от времето прекарвахме в провинциалния си дом, изтегнати до камината, четяхме или слушахме хубава музика (падам си по Моцарт и Луис Армстронг), благодарни на непрестанното спокойствие, което беше завладяло живота ни.

Необходимо ли е да казвам, че съвсем скоро щяхме да изгубим своя рай?

Тя се обади в края на октомври — беше прекрасна есен. Нощите вече застудяваха и Линда мърмореше за нова печка.

— Не е за мен — избоботих, зачетен в новия разказ на Джон Ъпдайк в „Ню Йоркър“.

Второ иззвъняване. Линда, свила се в другия край на зеления диван — по-близо до огъня, дори не си направи труда да вдигне поглед от книгата. Напоследък се мъчеше да препрочита Пруст, а аз (убеден,

че четенето трябва да носи и удоволствие) я бях снабдил с някои книжки на Джон Д. Макдоналд. Щом се запозна с очарователния Травис Макгий, Линда се влюби веднага. Вече дори не ми говореше.

Телефонът иззвъня трети път. Изругах под носа си и станах. За какво в крайна сметка е мъжът в семейството, ако поне не вдига телефона, докато жена му се носи из сините води край Флорида с Травис Макгий? Влязох в кабинета, намалих Моцарт и вдигнах слушалката.

— Разговор с Пени. За ваша сметка. Съгласен ли сте?

Дали съм съгласен? Разбира се. Плащах вече осемнадесет години, защо да спра именно сега? Всъщност понякога се опитвах да не приемам разговорите за моя сметка, но в последния момент се съгласявах, представяйки си, че дъщеря ми може би е в затвора, в болницата или в някоя друга бъркотия, където се изискваше здрава бащинска намеса.

— Здравсти, татко! Какво става?

Пресилено веселият поздрав на Пени ми подсказа, че нищо й няма, просто е самотна или е скъсала с гаджето си. През първите месеци в колежа тя се обаждаше един или два пъти дневно. Скъп, но приятен навик. Повечето от децата на нашите приятели въобще не се обаждаха.

— Нищо особено, сладур. Тиха вечер край камината.

— Липсвам ли ви?

— Непрекъснато. Какво ново при теб?

— Шашнала съм се. Имам пет плюс на контролното по история.

— Добре. Колко време отдели за него?

— Е, бях на онова парти в „Сигма Нью“ до четири, после изпих около галон кафе и го написах преди часа в десет.

Не й казах добрия съвет, който може би очакваше. Истината е, че и аз често пишех контролните си по история рано сутрин.

— И как върви общественият ти живот? Някой нов принц на хоризонта?

— Излизам с две-три момчета, но май всичките са тъпанари.

— Все някъде ще намериш истинския. Опитай в библиотеката на университета.

Пени се поколеба, очевидно се чудеше как да зачекне основния въпрос, който почти винаги опираше до пари. Дъщеря ми е невероятно

харчлива. Понякога се опитвам да ѝ обясня как са протекли собствените ми колежански дни — вдъхновяващи истерии за пестеливост и саможертва — но тя обикновено решава, че сегашният ми просперитет е еквивалентен на потребностите ѝ.

Все пак отново ме изненада.

— Можеш ли да говориш?

— Моля?

— Имам предвид дали мама е край теб?

— Донякъде. Защо?

— Става въпрос за Бони.

Необходимо ми беше известно време, за да разбера, че става въпрос за Бони Прескът. Родителите ѝ бяха стари наши приятели. Двете деца израснаха заедно.

— Какво за нея?

— Бони винаги те е харесвала. Мисли, че си окей.

— Аз наистина съм окей, скъпа. И какво?

— Тя е в беда.

Леко притворих вратата на кабинета.

— Каква беда?

— Не мога да ти обясня по телефона. Слушай, нали утре ще ходиш до Ню Йорк на среща с издателя си?

— Да. С издателя, агента и с още няколко забележителни американци.

— Мама ще идва ли с теб?

— Никой не може да я завлече до Ню Йорк.

— Виж, работата е такава... Бони е в Ню Йорк и наистина има нужда да поговори с теб. Казах ѝ, че може да ми звънне по-късно тази вечер...

— Мислех, че е в Принстън.

— Отказа се.

Започвах да ставам нетърпелив. Този разговор ми струваше пари, причиняваше ми главоболие и ме връщаше към времената на тийнейджърските проблеми, от които си мислех, че окончателно съм избягал.

— Пени, ако тя е в беда, защо не поговори с родителите си?

— О, по дяволите, татко!

Длъжен съм да обясня, че сладката ми възпитана дъщеря, която имаше навика да плаче за изгубените си кукли и лирични стихове, вече говори като хамалин. Тя обвинява мен за тази си черта, според нея навремето аз съм опорочил невинния ѝ разсъдък със собствения си речник, но трябва да ви кажа, че това е гадна лъжа.

— *Знаеш*, че Бони мрази родителите си — продължи тя. — Именно тук е въпросът. Ще говориш ли с нея, татко? Моля те!

И двамата знаехме отговора.

— Кажй ѝ да ми се обади в „Алгонкин“ утре следобед — примирих се аз.

— Обичам те, татко! — извика дъщеря ми и, както винаги, нейните думи малко ме разтопиха. — Мама също.

— Обичам те, сладур. — Сложих телефонната слушалка на мястото ѝ, усилих Моцарт и се върнах във всекидневната.

Линда вдигна поглед от книгата си.

— Какво става?

— Има пет плюс на контролното по история. Момчетата са тъпанари.

Не обичам да лъжа Линда, защото не мога. Както казват писателите, аз съм лош лъжец. И все пак, годините на съвместен живот с две прекрасни жени ме научиха, че връзката ми с едната трябва понякога да бъде отделена от връзката с другата. А Бог знае, че двете помежду си споделят женски свят, който е пълна загадка за мен.

Линда се приближи до огъня с котешки стъпки.

— Младите момчета винаги са тъпанари — каза тя. — Само такива стари хитреци като теб и Травис Макгий са интересни.

Познавам подобни знаци. Трябва да отбележа, че Линда е адски секси. Ушите ѝ са секси, пръстите ѝ, извивките на гърба ѝ, всеки инч от тялото ѝ. Потъркаляхме се край огъня, после се качихме в спалнята, там още веднъж се разкриха чудеса, земята се разтърси, появиха се дъги, падащи звезди и свръхестествени сили ни обладаха.

Би ли повярвал, скъпи читателю, че двама души, които са спали заедно половин живот, могат да открият, че сексът е великолепен и абсолютно неповторим?

Ако сте щастливец, това се случва, когато детето постъпи в колеж и кучето ти умре.

2.

Линда и аз живеем в стара каменна къща. Имаме десет акра в Лаудаун, Вирджиния, на един час път западно от Вашингтон. Пред къщата има поточе, обор и езерце. Наоколо се простират неголеми хълмове.

Преди живеехме в столицата, но когато третият ми роман успя, решихме да се преместим някъде, където има повече дървета и по-малко досадници. По онова време Линда беше съветник на сенатор, печелеше добре, работата я забавляваше, а и наоколо се носеше омайващото усещане за власт, към което всеки във Вашингтон се стреми. Именно по същото време някакви добри и мъдри мъже в Ню Йорк решиха да платят 350 000 долара за авторските права на моя последен трилър. По този начин осигуриха забавление за читателя и заслужен приход за автора.

Онази вечер, някъде към втората бутилка шампанско, аз казах:

— Знаеш ли, можехме да живеем в провинцията, ако не беше работата ти.

Тя се усмихна със странната си усмивчица и неочаквано съобщи:

— Защо просто не пратим работата по дяволите?

Аз, разбира се, се съгласих и след няколко седмици тя вече бе заменила своята блестяща политическа кариера за ролята на жена на писател, господарка на ферма и майка домакиня. Никога повече не погледна назад.

„Дълс Интернешънъл“ е най-красивото летище в света, но понеже нямаше полет до Ню Йорк тази сутрин, отидох до „Вашингтон Нешънъл“, за да се включа към старата и изпитана линия. Самолетът бе скъп и предварително резервиран, нещо като превозвач за богатите и могъщите, но не му търсех кусурите. Дайън Сойер беше тук (още три точки за нея), а също и Лудият Ал Хейг и Сам Доналдсън (седнах колкото е възможно по-далеч от Сам, той едва ли някога ще се възстанови от годините, прекарани зад Рейгън, и от непрекъснатия грохот на хеликоптерите). Вече затваряха вратите, когато се появи

единственият кандидат за президент, който някога ми е бил приятел — Харисън Прескът.

Вдигнах поглед от вестника. Хари вървеше по пътеката, следван от младеж с миша физиономия — явно беше секретар. Наистина се зарадвах, че го виждам. Навремето двамата бяхме добри приятели, а и сега ми се искаше да науча повече за президентската му кампания.

Ако сте на моята възраст, имате страхотни спомени поне за един невероятен президент и сте израснали с още двама-трима много добри. Тогава, в един гаден ноемврийски ден, в Тексас прозвучават изстрели и сетне ви се струва, че съдбата ви е оставила в ръцете на тъпаци и некадърници. Все пак продължавате да мечтаете, че един ден ще изберете президент, с когото да се гордеете. Хари Прескът май беше единственият подобен кандидат на хоризонта.

Разбира се, той си имаше и кусурите — ще стигнем и до тях — но Хари беше комбинация от невероятен мозък, твърдост и честност, а за двайсетте си години във Вашингтон не бях срещал дори десетина, които можеха да се похвалят с подобно нещо.

Той докосна рамото ми, докато минаваше.

— Ще поговорим след миг.

После отмина и шумно поздрави Сам Доналдсън.

Хари е бащата на Бони, момичето, чиито предполагаеми проблеми бяха накарали дъщеря ми да се обади предишната вечер. Това, че го видях сега, беше съвпадение, но не чак толкова неочаквано. За две десетилетия научавах колко малък град всъщност е Вашингтон.

Със семейство Прескът станахме съседи в „Кливлънд парк“ в началото на 70-те. Децата ни едва прохождаха. По това време Хари беше герой от Виетнам, сенатски съветник, а малко по-късно се премести на северозапад, опитвайки се да проникне във властта. Тридесет и шест годишен, той вече бе сенатор. Златно момче, пред което пътят беше начертан.

Пътят, разбира се, не беше начертан. За да се издигнеш толкова бързо, неизбежно правиш компромиси и те обикновено започват у дома. В случая с Хари това беше жена му Аманда — богатата и страхотна петзвездна кучка. Аманда — единствената му грешка. Той не се нуждаеше от нейните милиони, но на двайсет и три годишна възраст парите изглеждат примамливи. Подобна грешка правят повечето от умните мъже, след което дълго си я плащат.

Малко по-късно се появи Бони. Бог знае, че Хари я обичаше — може би и заради абсолютното безразличие на Аманда — но постоянният стремеж към Сената, Конгреса и президентството не ти оставя време за бащински ласки. Познатата стара история. И така, докато живеехме в „Кливлънд парк“, Бони почти израсна у нас, Хари се занимаваше със спасяването на човечеството, а Аманда завладяваше „вашингтонското общество“. (Вашингтонското общество, подобно на обществото, което се образува на всяка автобусна спирка, е, разбира се, временно.)

Даже когато се преместихме в провинцията, а Аманда осигури на Бони възможно най-доброто училище, тя продължи да идва у нас през ваканциите — беше срамежливо и привлекателно момиче и все се чувстваше някак неловко. Моята Пени е самоуверена, винаги е била такава, но с Бони нещата стояха другояче. Тя беше отгледана от две силни личности и свитостта бе нормална черта на характера ѝ. Кой можеше да я обвини? Спомням си я на около шест години, полузаспала в прегръдките ми, тя прошепна: „Обичам ви, мистър Малой“. Аз ѝ отвърнах: „И аз те обичам, Бони“, като се чудех дали някога е чувала подобни думи в собствения си дом.

И какво се получи от това заспиващо в прегръдките ми момиченце? Не я бях виждал през последните години, но си спомням, че Пени я описа като „наистина пропаднала“. Нима беше намек за наркотици? Пени и аз винаги говорехме откровено за наркотиците. В ранните си тийнейджърски години тя бе опитала повечето от тях — както и самият аз навремето — но сега, на осемнадесет, ѝ бяха писнали и ги зарязва завинаги.

Възгледите ми за родителството са донякъде фаталистични. Мисля, че половината от битката е в гените — играеш ръката, която сам си раздал. Не виждам причина дъщеря ми да действа по-рационално от мен на същата възраст — тоест секс, наркотици и рокендрол в по-голяма или по-малка степен.

Веднъж попаднал под влиянието на този бащински минимализъм, аз се опитах да фокусирам вниманието си върху основните неща — да науча Пени да бъде честна, да се вълнува от залезите, тениса и доброто чили, да си пада по Били Холидей, Ханк Уилямс, Луис Армстронг, Скот Фицджералд, Шекспир и Чаплин. Мисля, че поне в тази област не се представих зле.

И така, ако Бони имаше проблем с наркотиците и очакваше добронамерен слушател, можех да помогна. Разтворих броя на „Таймс“ и тъкмо се гневях на рубриката на Бил Сефър, когато до мен изникна адютантът на Хари.

— Сенаторът иска да ви види — обяви той с нещастен вид. Тези напористи млади хора с мъка отстъпват така трудно извоюваното място от дясната страна на шефовете си.

Младежът седна на моето място, аз придружих Хари в салона за пушачи. Той изглеждаше добре — не много висок, с добра структура, гарвановочерна коса и красива уста. Носът му бе чупен навремето в една от епичните футболни битки в Харвард.

Раздрусва ръката ми сърдечно.

— Доста време мина, Грейди — каза той с типичната си усмивка, странно нежна за такъв здрав и борбен мъж.

Можех да му отвърна, че освен коледните картички, двамата с Аманда не се бяха обаждали от години, но щеше да прозвучи тъпо. Ако си сенатор, устремен към президентското място, съсредоточаваш вниманието си върху хората, които са ти от пряка полза. Старите приятели са лукс.

— Държиш цял Вашингтон на тръни, Хари — казах аз. Опитвах се да намеква за президентските му амбиции, макар още да не бе анонсирал кандидатурата си официално. Половин дузина от подчинените му кръжаха из цялата страна, раздрусваха ръце и сваляха звезди от небето. (Един-двама бяха обвинени, че сваляли и други неща, та се наложи да напуснат надпреварата. Това обаче е друга опера.) Хари задържаше официалната си кандидатура, надявайки се останалите да се изядат един друг. После можеше да се включи с лека стъпка и да обере номинациите. Рискована стратегия, която изискваше впечатляващо здрави нерви.

Сега той подмина политическата ми забележка и попита за семейството — подобно на всеки държавен мъж, безспорно заслужил заплатата си. Разказах му за провинциалните успехи на Линда, за колежанските истории на Пени. Той отпрати комплимент към последната ми книга и цитира нещо от нея, за да докаже, че наистина я е чел. Аз пък му разказах за филмовия договор.

Беше объркващо да говориш с него. Никога не се бях поддавал кой знае колко на авторитетите, но не можех да пренебрегна силата,

която Хари представляваше. Властта е като огън в студена и тъмна стая. Привлича те инстинктивно. Топли те, отпуска те, прелъстява те. От една страна, Хари беше симпатията. Бяхме се напивали заедно, бяхме спорили яростно, бяхме прекарвали чудесно. Сега обаче той беше не просто симпатията, а потенциален президент. Съществена разлика.

Докато си бърбяхме, можех да кажа: „Хари, днес ще се видя с Бони, тя може би има проблем и по-добре е да знаеш...“. Но, разбира се, не го казах. Първо трябваше да видя момичето и да разбера за какво става дума. В живота има неписани правила. Хари и аз бяхме приятели, защото, независимо от всичките ни различия, имахме сходни инстинкти.

Кръжахме над „Ла Гуардия“ и той най-сетне си дойде на думата.

— Ще анонсирам кандидатурата си в самото начало на годината, Грейди. Имам добри шансове. В началото ще поработя върху популярността си и страхотно ми се иска да напишеш няколко речи за мен.

Бинго! Ето я причината за целия този полубезсмислен разговор. Дори не успях да се подготвя за удара. Хвана ме яд — не на Хари, а на мен самия.

— Не виждам как ще успея — отвърнах. — Започнал съм нова книга. Освен това всеки знае, че имаш най-добрия екип на Хълма.

Хари ведро се усмихна. Той разбра, както и аз самият, че не бях казал окончателното си, твърдо и неподлежащо на съмнение „не“.

— Екипът ми наистина е страхотен — продължаваше да се усмихва той. — Те са млади момчета. Стават за кампания на сенатор, но човек има нужда от по-умела ръка, когато се кандидатира за президент. По дяволите, сам знаеш, Грейди. Необходими са сериозни теми, реторика, образност. Боже мой, още си спомням онези речи, които пишеше.

Продължи да ме ласкае, припомняйки ми времето на знаменитата реч „Бъдещето на Америка“, тя наистина успя да издигне един президент. Разбира се, никой не знаеше, че я написах леко пиян. („Виждам Америка със свободна любов и бира от пет цента!“).

В интерес на истината, тогавашният кандидат имаше една-единствена представа за бъдещето на Америка — той самият седи на трона в Белия дом, а останалите политици в страната се редят на

опашка по „Пенсилвания авеню“ и чакат възможността да се доберат до Овалния кабинет, за да го целунат по задника.

— Не би ли искал да напишеш нещо за мен както тогава? — попита Хари. — Дяволите да го вземат, не би ли искал да избереш още един президент?!

Тук ме улучи. Хари знаеше как се отнасях към първата си кампания. Беше най-невероятното приключение в живота ми, удивителен стимулатор за самочувствие — нещо като комбинация от една нощ с Мис Америка, гол на световните финали и победа в Третата световна само с една ръка.

— Какъв е консултантският ти хонорар? — Той вече мислеше, че ме е вкарал в капана.

Засмях се.

— За теб, стари приятелю, само петстотин долара на ден плюс място на паркинга пред Белия дом.

Хари помръкна. Отношенията му с долара бяха официални.

— Сенатът не може да плаща толкова на консултант. — Той въздъхна. — Но предполагам, че КПА може.

КПА беше Комитетът за по-добра Америка, той движеше фантомната му кампания.

— Да считам ли, че сме се уговорили? — настоя Хари.

Бях изкушен. Романът можеше да почака. Преди петнайсет години, когато бяхме съседи, тенис партньори и другари по халба, щях да кажа „да“ без замисляне. Сега ме притесняваше този изблик на приятелство след толкова години мълчание. А и имах достатъчно пари в банковата си сметка, за да бъда купен лесно. По дяволите парите, се казва в такива случаи. Стар приятел или не, Хари беше политик, а аз не съм срещал политик, който да те приема на сериозно, ако си прекалено евтин.

— Ще си помисля — отвърнах аз.

На летището чакаше лимузина, Хари настоя да ме откара до хотела. По пътя не говорихме. Адютантът — казваше се Сид Кати — набързо му изброи задачите за деня, включително и обяда с някакви големци от „Уолстрийт“. Аз наблюдавах странния пейзаж на „Куинс“ и за пореден път се питах каква ли форма на живот може да оцелее в този квартал.

Докато си пробивахме път в претрупания трафик на града, Хари се обърна към мен.

— Знаеш ли кое е най-лошото в президентската кампания?

— Сам да си пишеш речите? — предположих.

— Да търсиш пари — нетърпеливо отсече той. — Не можеш просто да си ги поискаш. Тлъстите котараци са разглезени. Очакват да се появиш пред тях с шапка в ръка. И ти го правиш. Всички го правят. Неприятно е, но няма друга възможност.

Той гневно се вторачи през стъклото към хаоса на „Шесто авеню“. В този миг го харесах заради честността и гнева му. Секунди по-късно спряхме пред „Алгонкин“. Слязох, за да дам възможност на Хари да излезе след мен. Очевидно имаше да ми каже нещо, без Сид да го чуе. Адски много ми се искаше да бях хванал друг самолет.

— Трябва да ти обясня — започна той. — Двамата с Линда отдавна не сте чували нищо за нас и е редно да знаеш защо.

Наистина се чудех как така поканите бяха престанали. Имах навика да пия доста на коледните партита и бях убеден, че може би съм казал нещо, което е ядосало Хари.

— Знаеш каква е Аманда...

Знаех, затова и не му отговорих.

На привлекателното лице на Хари бе изписана болка.

— Ами, тя си въобрази, че има нещо между мен и Линда...

Не успях да се въздържа и се изхилих шумно.

— Де да имаше този късмет — казах.

— Мерси — отвърна горчиво той. — Е, беше си пуснала тази муха в главата и не искаше да ви вижда повече. Трябваше да ти го кажа още преди време...

Бях удивен от празноглавието на Аманда и от това колко малко разбираше съпруга си. Хари беше последният, когото бих заподозрял, че се опитва да прелъсти жена ми. Да, сенатор женкар е типично американско клише, при това не без основание, но има и друг, различен тип политици и те са толкова завладени от идеята за власт, че поставят секса на последно място. Тези мъже сигурно са наясно с политиката, но са невероятно наивни по отношение на жените. Хари беше класическият пример. Можеше и да стане президент, можеше дори и да използва триковете на феминистките движения, но

познанията му за истинските жени едва ли надхвърляха тези на първокласник.

— По дяволите, Грейди, какво още да кажа? Имам нужда от теб. Просто ела и напиши една реч. Виж как е. След това ти, аз и Линда ще хапнем и ще се видим като хората.

Съжалих го. Може би именно това целеше.

— Окей, Хари — казах. — Нека поговорим другата седмица.

Моят приятел кандидат се усмихна триумфиращо, както винаги той бе получил това, което искаше, и замина да завладява Уолстрийт.

3.

В „Алгонкин“ служителят на рецепцията и пиколото ме посрещнаха със сърдечното „Добре дошли отново, мистър Малой“. Преди двацет години, по време на първите си пътувания в Ню Йорк, можех да си позволя приятна стаичка на втория етаж, точно над главния вход, за 16 долара на нощ. Сега ме очакваше апартамент за 330 долара, със свежи цветя и бутилка вино от управата. Асансьорите бяха удивително бавни, дните на Кръглата маса — отдавна отминали, но „Алгонкин“ носеше мили спомени. Именно затова винаги идвах тук.

Пристигнах във „Фор Сийзънс“ точно в един, но Фриц Хопър, агентът ми, както винаги закъсня. Бях на второто си „Блъди Мери“, когато той се появи и прекоси помещението със скоростта на акула, потупвайки по рамото известни агенти, редактори и телевизионни величия. Когато най-сетне доближи масата — неговата маса — ме погледна подозрително, сякаш очакваше да види на мое място Робърт Редфорд или Стивън Спилбърг. След което обвинително произнесе:

— Грейди, наддал си няколко килограма.

— Благодаря — въздъхнах аз, докато внимателният келнер сипваше в чашата му обичайната доза минерална вода. Фриц винаги поддържаше точно 60 килограма.

Известно време си поговорихме за най-различни глупости. Една от ранните ми книги бе станала невероятен бестселър в Япония. Филмовото бъдеще на друга бе под въпрос, тъй като жената на режисьора го съдеше с обвинението, че е луд („Как ли би могла да знае?“, попитах аз). Най-спешният проблем бе дали да се съглася на шестцифрена сума, предлагана от едни издатели за правата върху новия ми роман, или да оставя Фриц да потърси нещо по-добро.

— Тези глупаци не биха могли да продадат дори хладилник в Кувейт — отсякох аз. — Потърси нещо друго.

След това Фриц продължи да ме занимава с най-новите клюки в бизнеса, докато аз поглъщах всичко, което ми попаднеше пред погледа.

Фриц прибира 10 процента от хонорарите ми, но начинът, по който ми ги осигурява, подлежи на съмнение. Обича да казва, че е свършил чудесна работа, измъквайки ме от калта до висините, но понякога си мисля, че всичко, което прави, е просто да получава добрите предложения, да звънва по няколко телефона и да вдига крака на бюрото си в задоволство. Между нас има негласно съглашение веднъж или два пъти в годината да ме води на първокласен обяд. Зависи от гледната точка — дали той щедро ме черпи за 100 долара, или пък аз глупашки му плащам десетки хиляди само заради това стодоларово удоволствие.

Сигурно разбирате, че писателите са бедните роднини във всъщност елегантния свят на книгоиздаването. Ние винаги притесняваме всички, защото настояваме да се появяваме зле облечени и небръснати в най-шикозните ресторанти, често правим сцени, обяснявайки, че имаме да плащаме сметки и да изхранваме деца. Многострадалните ни агенти и редактори знаят, че всичко, което трябва да направят, е да ни напият и да ни изстрелят обратно там, откъдето идваме, надявайки се, че ще залегнем над ръкописите.

Когато келнерът донесе менюто с десертите, едва не се разплаках. Мислех, че съм умрял и съм попаднал в рая на калориите. Фриц не яде десерт, разбира се, затова аз си поръчах два, докато той се усмихваше опрощавашо. Обича да казва, че всички писатели са като децата. Когато приключих с десерта го полях с двойно бренди, Фриц подписа чек и излетя за среща с любовницата си, както впрочем прави всеки следобед, докато отчаяни писатели се опитват да се свържат с него по телефона. Междувременно се върнах в „Алгонкин“, метнах се на леглото и потънах в дълбок сън.

Може би щях да продължа да спя, ако рано привечер телефонът не иззвъня. Протегнах се в мрачината, като все още не бях сигурен къде се намирам. И останах слисан от приятния глас, който каза:

— Мистър Малой? Това съм аз!

— Какво?

— Аз! Бони! Пени не ви ли каза?

Споменът за разговора от предишната вечер се появи бавно, като в сън. Беше Бони Прескът, детето, което не бях виждал толкова години, но което по някакъв начин се нуждаеше от помощта ми.

Разбрахме се да се видим в „Блу бар“ след час.

Един от пороците ми е точността. Взех душ, облякох се — риза от „Гучи“, сив пуловер, най-хубавото ми кафяво палто, вратовръзка. Бях на едно от столчетата пред бара точно след шейсет минути — гроги, но все пак наред. Бони, разбира се, още я нямаше, но това не ме притесняваше. „Блу бар“ е едно от любимите ми местенца в Ню Йорк. Открихме го с Линда по време на първото ни посещение в големия град преди двайсет години, когато бяхме млади, бедни и доста влюбени. Тогава бях репортер с мечти за кариера, ставах по тъмно, за да пиша първия си роман, и си представях, че съм новият Скот Фицджералд. Събитията се развиха малко по-различно, но не се оплаквам.

Барманът се оказа начинаещ актьор и скоро потънахме в разговор за пиесите на Джон Гуеър. После барът се напълни и нямахме възможност да продължим дискусията. Бони вече закъсняваше повече от час, но аз проявявам разбиране към тийнейджърките. Пени веднъж ми каза, че можела да подлуди и най-търпеливия.

Пийвах си и си мислех за романа, който исках да напиша. Скоро забравих и за „Блу бар“, и за „Алгонкин“, и за Ню Йорк. Не знам колко време бе минало, когато усетих нечия ръка върху рамото си.

— Здравейте, мистър Малой.

Гласът бе колеблив и нежен като лунна светлина.

Обърнах се и видях млада дама, която трудно разпознах. Тази Бони, която си спомнях, беше хилавичка, дългокрака, връзваше косата си на конска опашка и носеше гривна на глезена си. Създанието сега пред мен беше една от най-красивите жени в Ню Йорк. Висока и слаба, с бледо овално лице, тъжни тъмни очи, впечатляващи червени устни и невероятна платинена коса. Сякаш виждах Мерилин на осемнайсет, точно преди да се появи по кориците на списанията.

Беше облечена семпло и стилно — с ботуши, дънки, зелена копринена блуза и бяло яке. Усмихнах се, поех ръката ѝ и се потопих в големите ѝ, широко отворени очи. Почувствах се успокоен. Красивите жени ми въздействат именно така.

— Пораснала си, Бони — измърморих.

Тя вече говореше.

— ... Съжалявам, че закъснях, но имах проблеми с наемодателя си, голяма врява, сега трябва да видя приятелката си Моника — тя е

сладур, ще я харесате — дължи ми едни пари, можем след това да отидем в онзи готин клуб...

Нещо не беше наред. Видът ѝ беше спокоен, но думите ѝ — някак забързани. Като красива картина, която гледаш не съвсем във фокус. Вярно е, че Бони винаги беше малко странна, но сега имаше и нещо повече. Наркотици? Оставих отговора за по-късно, взехме такси и отидохме да видим сладураната, наречена Моника.

Очевидно целта ни бе един блестящ небостъргач на „Фърст авеню“. Докато плацах на шофьора, Бони изчезна във входа на сградата. Беше толкова готина, че забравих възрастта ѝ. Във фоайето тя поздрави бодигарда порториканец, който редеше пасианс.

— Хей, Бъзо, как е?

Онзи промърмори, че всичко е наред.

— Червеното вале върху дамата — продължи Бони. — Ще кажеш ли на Моника, че съм тук?

— Изненадай я. — Младежът сви рамене и сложи валето.

Докато се изкачвахме към трийсет и четвъртия етаж, тя ме хвана под ръка и прошепна:

— Всички тук ме наричат Блеър. Бони звучи доста детинско, не мислиш ли?

Ако Бони приличаше на младата Мерилин, то блондинката, която отвори вратата на апартамент 33-Б, бе като Вероника Лейк, очарователна в бялото си костюмче.

— Моника! — извика Бони.

Домакинята се остави да бъде прегърната, но през цялото време ме държеше под око.

— Това е Грейди — оповести Бони, с удоволствие произнасяйки името ми след толкова дълги упражнения с „мистър Малой“.

— Здравсти, Грейди. — Моника ме поглади с хладните си пръсти по бузата. — Влизайте. Тук няколко гости... пийват по едно.

Сякаш дочух югозападен тексаски акцент в отпуснатия ѝ глас.

Апартаментът на Моника беше огромен. Отсрещната стена беше остъклена с великолепен изглед към Ийст Ривър. В двата края на стаята се издигаха облицовани с бял мрамор камини, около хромираните масички за кафе — черни кожени кресла и диванчета. Местенцето изглеждаше доста тузарско. „Кайнд ъф блу“ на Майлс Дейвис се носеше от елегантна уредба, а наоколо се виждаха големи

вази със свежи цветя, ориенталски килими и ковчорчета с репродукции на Шагал. Върхът на всичко бе добре осветената вита стълба, която водеше към нещо като балконче, зад което очевидно се криеха сладки изненади.

Уви, в стаята имаше и хора, обградили една от масичките. Моника ни поведе към тях, а Бони се втурна напред като играчка с навита пружинка.

— Здравейте, аз съм Блеър! Помните ли ме?

Три ефектни млади дами седяха на пода. На тениската на едната пишеше „Толкова много мъже...“. Не схванах идеята, докато момичето не стана да поздрави Бони и не прочетох „... а толкова малко време“ на гърба ѝ.

На диванчето седяха трима араби. По-младият, елегантно облечен, изглеждаше доста добре — с гладка мургава кожа, влажни кафяви очи и нежно лице. Другите бяха по-възрастни, по-пълни и по-зле облечени. И тримата похотливо огледаха Бони.

— Срещала съм те тук и преди — каза Бони на по-младия. — Ти си Ахмад, нали? Къде е брат ти? О, между впрочем, това е приятелят ми Грейди.

Разбира се, контето не стана да ме прегърне. Хвърлих едно око към него и компанията му и промърморих:

— За мен е истинско удоволствие, приятелчета.

След което се запътих към нещо по-освежаващо.

Моника и Бони ме последваха до бара. Гледката наистина беше великолепна. Ню Йорк винаги изглежда по-добре през нощта. Моника наля шампанско — приличаше на домашно вино — и попита:

— Нюйоркчанин ли си, Грейди?

— Живея във Вирджиния.

— Готино ли е там?

— Зелено и красиво като очите ти.

— Очарователен си. Какво те води насам?

— Работата — отвърнах. — Писател съм.

Жените често са се отнасяли с интерес към професията ми, но Моника реагира така, сякаш ѝ признах, че масов убиец. Красивото ѝ лице се стегна и тя погледна строго към Бони, която сякаш не забелязвайки гнева на приятелката си, бърбореше за неразбирателство с наемодателя си.

Точно в този миг странен вик изпълни стаята. Всички погледнаха нагоре — очевидно викът идваше оттам, арабите мигновено скочиха и бръкнаха под палтата си. Разбрах, че са въоръжени.

Друг арабин, може би брат на първия, се появи на балкончето, увит в чаршаф. Хилеше се, а едната му ръка размахваше бутилка шампанско. Блондинка в раздърпана роба се подаваше зад него, а ръцете ѝ бяха обгърнали кръста му. Очевидно горе беше забавно.

Симпатягата в чаршафа нададе още един тарзански вик. Явно се беше почерпил добре. Замърмори на родния си език. Младият долу стана, извади нещо сребърно от джоба си и го хвърли нагоре. Онзи го хвана със свободната си ръка, отново се ухили и изчезна с блондинката.

Младежът на дивана се вторачи в Моника.

— Имаме нужда от още кокаин.

Тя все още изглеждаше ядосана.

— Блеър, може ли да поговорим за момент? — каза тя и двете изчезнаха нанякъде.

Започвах да се забавлявам. Повечето от времето си прекарвам в малка стая, заобиколен от измислици, затова винаги е възбуждащо, когато се сблъскам с истинския свят. Реалността е приятна за посещение, но не бих живял в нея.

Не исках да пропусна нищо и седнах до младия арабин. Държеше още една от сребърните играчки в ръцете си и ми я предложи, но с такова иронично изражение, сякаш бях твърде тъп, за да разбера за какво става въпрос. В интерес на истината, бях опитвал кокаин няколко пъти, но никога в компанията на непознати.

— Не, благодаря, амиго.

— Аз искам.

Беше девойката с блузката, на която пишеше „Толкова много мъже...“. Вече бях загубил интерес към надписа, очарован от това, което всъщност се криеше под него. Момичето беше щедро надарено. Младежът обаче не ѝ обърна внимание.

— Шайка негодници — промърмори едната.

— С какво се занимавате, приятелчета? — попитах аз твърде високо, за да бъде пренебрегнат.

Младият ми хвърли един поглед, след което отговори на особен английски:

— Хвърляме много пари, за да подпомагаме великата ви нация.

И тримата се захиха.

Моника и Бони отново се появиха.

— Разчитам на теб — каза Моника твърдо.

— Ще си помисля — отвърна Бони.

Тя докосна рамото ми.

— Грейди, те си имат планове. По-добре да си ходим.

— Не бързай — каза младият арабин, а двамата му гувернанти кимнаха със задоволство.

Станах.

— Удоволствие бе за мен, че ви срещнах, момчета.

Изтананиках няколко куплета от „Арабския шейх“, докато Моника ни изпращаше, но се съмнявам дали онези разбраха за какво става дума.

— Беше ми приятно — усмихна се Моника, студена като лимонада.

— Имаш интересни приятели.

Тя показа подобните си на перли зъби.

— Още нищо не си видял.

В асансьора Бони стисна рамото ми.

— Очарователна групичка — реагирах аз.

— Арабите са такива свине! — отвърна тя във внезапен изблик на гняв. — Имат много пари и си мислят, че могат да дойдат тук и да се отнасят с всеки като с боклук. Истината е, че арабският крал, знаеш, има стотици синове, които постоянно се забъркват в разни убийства и интриги. Затова родителите ги пращат тук и им дават торби с пари за жени, наркотици и хазарт и когато нещата се поуспокоят, си ги прибират у дома. Те се мислят за важни клечки, но всъщност са истински свине. Те мразят жените, просто ни *мразят*.

Не можех да следвам нишката. Спряхме на първия етаж и попитах:

— Тези горе принцове ли бяха?

— Двамата млади. Другите са бодигардове.

Тя разсеяно помахна на Бъзо, който все още не можеше да подреди пасианса си.

Едно такси спря точно до нас. Имаме късмет, помислих си, но типът, който се измъкна отвътре, ме накара да размисля. Беше с

размерите на малка къща, кожата му бе мургава, имаше къса черна брада и тъмни очи, които блестяха злобно. Първо оставаш впечатлен от огромното му тяло, напъхано в добре скроен костюм и кашмирено палто, а сетне усещаш, че този човек излъчва студ. Нямахе причина да се плаша от него в средата на шумната и оживена улица, но присъствието му ме накара да потръпна. Когато видях, че всъщност той бе застанал на пътя ни и по лицето му плъзна самодоволна усмивка, хванах Бони под ръка.

— Къде се загуби, малката?

Гласът му беше тих и вледеняващ.

— Просто се мотая наоколо, Ники — отвърна тя изплашено.

За момент останахме неподвижни. Сякаш се бяхме изправили пред планина. Объркването и шокът ме вцепениха. Каква беше тази горила и откъде познаваше Бони?

— Ще дойдеш да се видим, нали?

— Разбира се, Ники — прошепна тя.

После той ни отмина и ние се мушнахме в таксито. Наредих на шофьора да кара към „Орсо“, един ресторант на „Таймс скуеър“, сетне се отпуснах назад и се опитах да подредя мислите си. Бони се сви до мен, тя цялата трепереше, облегнала глава на рамото ми.

— Кой е този? — попитах, докато таксито прекосяваше „Сентръл парк“.

— Името му е Ники Алегро. Снабдява Ахмад с кокаин. Колкото повече араби се появяват, толкова повече кокаин е необходим... О, господи, колко ги мразя. Мразя ги всичките...

Оставих я да поплаче. Мислех си за Моника, арабите и кокаина — за цялата тази отвратителна сцена. Бях вбесен и учуден, че Бони може да има нещо общо с подобни хора.

Таксито доближи ресторанта. Стиснах ръката ѝ.

— Слушай, красавице, смятам да ти купя една огромна пица, а пък ти ще разкажеш на чичо Грейди какво по дяволите става. Ясно?

Тя прехапа долната си устна и кимна. Таксито спря, аз я хванах под ръка и я въведох в „Орсо“.

4.

Поръчах пица и вино, после се втрених в Бони. Тя се опита да се усмихне, но това не развесели никой от двамата. Сетне заговори толкова тихо, че едва я чух.

— Срещам се с мъже.

На свой ред промърморих:

— Е, доколкото ми е известно, това е нормално.

— За пари.

Бавно загарявам, но в крайна сметка разбрах.

— Искаш да кажеш...

Тя кимна.

— ... че правиш секс за пари?

— Моника е нещо като „мадам“. Глупаво звучи, но е така. Когато тези богаташи дойдат в града — не само американци, но и араби, италианци, японци и всякакви други — те се обаждат на Моника и тя намира момичета... да ги забавляват. Плащат й петстотин долара за обичайна среща, а момичето взема половината. Не е толкова трудно да направиш хиляда — две хиляди долара седмично.

Тя отпи от виното и ме погледна изпод дългите си, красиви мигли. Може би се опитваше да предугади реакцията ми. Опитвах се да изглеждам хладнокръвен, но отвътре не ми беше спокойно. В първия миг се почувствах така, сякаш момиченцето, което бях друсал на коленете си, е убито. Но не беше. Тя седеше срещу мен, красива и безпомощна, и чакаше отговора ми.

Сетих се за поне дузина въпроси, но се спрях на най-стария и баналния:

— Как започна всичко?

Тя се отпусна. Очевидно на нея повече й се искаше да разкаже тази история, отколкото на мен да я чуя.

— Грейди... Нали нямаш нищо против да ти викам Грейди?

— Не.

— Най-малко един милион пъти съм казвала на Пени каква щастливка е с такъв баща. Всичките ѝ приятелки бяха влюбени в теб и в мисис Малой. Ти винаги си бил така добър.

Комплиментът ме трогна, но не го казах. Когато тя извади цигара от чантичката си, протегнах се напред и я запалих.

Тя издуха дима.

— Как започнах ли? Предполагам, че колелото се завъртя доста отдавна, когато осъзнах, че не съм нито гений като баща си, нито кралица на обществото като майка си. Бях си просто аз. Те обаче трудно можеха да го приемат. Докато ходех на училище, не ме оставяха на мира: „Какво става с оценките ти?“, „Какво се случи с онзи тест?“, „Как въобще смяташ да постъпиш в свестен колеж?“, „Какво смяташ да правиш с живота си?“. И други подобни дрънканици. В крайна сметка татко с титанични усилия успя да ме вкара в Принстън, но там беше пълно с добре тренирани, прилежни дечица, тъй че не издържах, върнах се у дома и казах, че не се получава. Може би трябваше да постъпя в някое училище по изкуствата.

Тя дръпна от цигарата си два-три пъти. Забелязах, че една двойка в ъгъла на ресторанта внимателно ни наблюдаваше.

— Наистина бих искала да рисувам, Грейди. Това е единственото, което мога да правя добре. През годината, когато бях във Фокскрофт, имах един много готин учител по рисуване, който ми помагаше и твърдеше, че от мен може да излезе нещо. Винаги съм искала да правя именно това, а не да се занимавам с науки, езици и всички онези неща, които не разбирам... Но когато се опитах да го обясня на родителите си, те пощуряха. Как съм могла да бъда толкова неблагодарна? Всъщност най-много викаше майка ми. „Няма да видиш и цент повече от нас“, каза тя. „Окей, отвърнах, не ви искам парите.“ Тя винаги споменаваше парите, сякаш искаше да ме изнуди. Не можех да издържам. Трябваше да се откажа от тези пари или никога нямаше да съм свободна. Затова просто си излязох и тръгнах към Ню Йорк на стоп. Запознах се с един симпатяга и бързо си намерих работа като сервитьорка. Беше забавно, макар че живеех в една дупка с още десетина като мен. Тогава срещнах Анет.

Пицата ни пристигна. Беше с възможно най-тънката и незабележима плънка. Отхапах едно парче и попитах:

— Анет ли?

— Точно така. Тя имаше приятен апартамент и ме покани да се преместя при нея. Беше наистина много готина — видя я тази вечер, онази с тениската — и всичко беше чудесно. Но след известно време ме обзе любопитството. Анет не работеше, а винаги имаше пари и се обличаше добре. Освен това ме черпеше, когато се хранехме заедно. Накрая я попитах каква е тайната ѝ и тя ми разказа за Моника.

Бони отчупи от пицата, а аз я подканих да продължи.

— Моника уреждаше срещи на Анет. Всеки път взимаше по двеста и петдесет плюс някой и друг бакшиш. Попита ме дали искам да се срещна с Моника.

Тя отпи от виното си.

— Страхотна пица, какво ще кажеш?

— И така, ти се срещна с Моника?

— Бях любопитна. Един следобед отидохме до нейния апартамент, а Моника ме прегърна и каза: „О, тя е идеална! Мъжете много ще я харесат, много е естествена!“. Предполагам, че се стремеше да звучи подкупващо. Пихме, после може би опитахме малко кокаин, вече главата ми беше размътена, а после Моника ме помоли да ѝ се обадя в събота, защото щели да се появят някакви японци. Казах ѝ, че ще си помисля... Честно казано, мислех си, че звучи като шестица от тотото. Искам да кажа, че съм на осемнайсет, сексът не е кой знае какво, а сервитьорството направо ме съсипваше. Струва ми се, че бях доста алчна. Мечтаех да наема собствен апартамент, да се запиша в художествено училище и сама да отговарям за себе си. Бях разбрала какво е да си без пукнат цент, а хиляда долара седмично звучаха невероятно.

— Значи отиде в събота вечерта?

— Онзи японец, предполагам, че беше към петдесетте, беше толкова учтив, че чак ми стана смешно. Преди това бях пила малко и всичко свърши за двайсетина минути. После той се поклони и каза „Благодаря ви“, а пък аз се прибрах вкъщи с триста и петдесет долара. Фасулска работа. Чувствах се като актриса, която току-що е изиграла добра роля. Когато си тръгнах, минах през един бар, свалих най-готиното момче и като го заведох вкъщи, забравих всичко за мистър Хирошима или който и да беше.

Понякога обичам да се самозаблуждавам, че съм много мъдър и нищо не може да ме стресне, но в момента бях шокиран от това тъжно

дете. Тя изглеждаше дяволски невинна и красива.

— Бони, колко пъти си го правила?

Тя потръпна и сведе очи.

— Не чак толкова много. Не колкото Моника би искала от мен. Само колкото да си покрия наема и джобните пари.

Избутах пицата настрана и поръчах на сервитьорката бренди.

— Бони, не ми казвай, че го правиш само защото имаш нужда от пари. Веднага мога да ти напиша чек за каквато сума пожелаеш. Мисля, че не знаеш защо го правиш. Искаш да нараниш родителите си? Искаш те да разберат? Сигурно си представяш как би се почувствал баща ти.

— Не, не искам да ги разстроя, честно. Просто искам да съм самостоятелна. Майка ми е такава кучка, а баща ми, господи, той наистина е сладък, но е толкова далеч от реалността. Вероятно си мисли, че все още съм девствена. Истината е, че Моника е най-добрата ми приятелка тук и...

— Господи! — изкрещях. — Тая кучка продава тялото ти и прибира половината от спечеленото. Това не е приятел.

— Не, не разбираш.

Двойката в ъгъла отново ни наблюдаваше. Промърморих нещо грубо в тяхна посока, а после снижих глас.

— Бони, нима не си представяш какво би могло да се случи? Могат да те арестуват. Можеш да пипнеш СПИН, за бога! Някой луд идиот може да те пребие или убие. Можеш да се замесиш в такива неща, за които дори нямаш представа. Господи, повярвай ми, далеч по-добре е да се потиш като сервитьорка или пък да живееш със семейството си. Трябва да спреш, преди да е станало твърде късно.

Тя погълна последното парче от своята пица и се пресегна към моята.

— Знам — въздъхна тя. — Наистина искам да спра. Именно затова казах на Пени, че искам да говоря с теб. Защото си писател и мой приятел, а и толкова готин мъж. Мислех си, че това е идеалното решение, разбираш ли, ако ти и аз, заедно... бихме могли, нали разбираш, да направим толкова много пари, ако...

Тя ми се усмихна лъчезарно. За пореден път се почувствах объркан.

— Да направим какво, Бони?

Тя пак се усмихна.
— Да напишем книга.

5.

Щях да падна от стола. Дотолкова ли Америка бе опиянена от медиите? Нима това дете от видеопоколението мечтаеше да се появи маскирано в „Добро утро, Америка“? Нима си представяше, че историята ѝ ще се превърне в бум на годината? Направих се на зает с плащането на сметката и за да спечеля време ѝ предложих да се поразходим до „Алгонкин“.

Най-тъпото от всичко бе, че планът не бе невъзможен. Тя имаше история за разказване, аз знаех как да я напиша, а Фриц Хопър със сигурност щеше да намери издател. Ако напишех историята от чуждо име, тя можеше да вземе парите и да започне нов живот.

Около „Алгонкин“ се суетеше тълпата, присъствала на последното представление в близкия театър. От ресторанта се чуваше Джули Уилсън. Открих една маса в бара, където можеше да поговорим на спокойствие. Когато се настанихме, тя ме погледна мило и попита:

— Какво мислиш за идеята ми?

Какво мислех? Част от мен, тази част, която бе писателят и следователно — абсолютно аморална, мислеше, че историята си я бива и бих искал да я опиша. Но другата част, тази, която бе повече свързана с реалността, крещеше, че идеята да опиша дъщерята на Хари Прескът като скъпоплатена проститутка е доста тъпа.

— Може и да стане — казах ѝ. — Трябва да променим подробностите — да кажем, че си например дъщеря на доктор от Чикаго. Но надали бих го направил, Бони, ако не спреш сегашните си занимания.

Тя енергично кимна. Чудех се какво ли мислят хората около нас. Че аз съм баща ѝ, а тя — колежанка? Съмнявах се, че и най-проницателният нюйоркчанин би се досетил, че обсъждаме книгата за живота ѝ като хайлайфна курва.

— Ще помогне ли — попита тя, — ако ти разкажа някои, нали разбираш, подробности?

Кимнах. Тя започна да говори. Насочвах я със случайни въпроси. Каза, че познавала много млади момичета, занимаващи се със същото. Доста се замесвали с наркотици, но други, като Моника, имали повече работа, отколкото можели да поемат. Скоро почвали да звънят на приятелки за помощ и наемали по-големи апартаменти в по-хубави квартали. Точно това направила и Моника. Все още можела да обслужи някои от по-сериозните клиенти, но основно се занимавала с набавянето на компаньонки, тоест свързвала мъжете, които искат секс, с жените, които искат пари.

Тя разказа историята си без излишни емоции и горчивина, дори с проблясъци на хумор, но все още имах усещането, че нещо не беше наред, че Бони витаеше другаде.

Тя спомена, че клиентите на Моника включвали араби и японци, и аз попитах дали тя работи главно с чужденци. Не, доста американци: бизнесмени, актьори и хора на изкуството, също се появявали. Но чужденците били най-гот, защото имали *толкова много пари* и не правели никакви проблеми.

Разказа ми и за другите „мадам“, с които се запознала. Една, която тя нарече Рут, държала голяма агенция за недвижими имоти, а друга поддържала бутик в „Ийст сайд“. Някои давали подслон на работещите за тях момичета.

— Фактически това си е робство. Те спазват някакви правила и наказват момичетата всеки път, когато си поръчат пепси или нещо подобно, а в повечето случаи ги тъпчат с наркотици, за да ги направят зависими.

Звучеше така, сякаш Бони, защото беше млада и красива, бързо се бе превърнала в хит на деня; всеки искал именно нейните услуги. Мъжете често предлагали да си уреждат срещите без посредник. Това означавало повече пари, защото елиминирало „мадам“ и нейния процент, но от друга страна, означавало и по-голяма несигурност — с посещенията на непознати места с непознати хора.

— Повечето са наистина готини, по-готини от момчетата, които можеш да срещнеш по баровете — обобщи тя. — Просто са самотни. Мнозина са бисексуални или пък подозират, че са такива. Други усещат, че стареят, и това ги прави нещастни. Има един, който обича да ме води по магазините и ми купува бельо. Имам чувството, че би предпочел да го купи на себе си.

— ... Толкова е странно — добави тя. — Тези мъже са богати и известни, но сексът ми дава такава власт над тях...

Отбелязах си наум, че тази власт беше малко извратена, но не противоречих. Увлечен в историята, не бях усетил, че барът се е изпразнил, и в крайна сметка бяхме останали само двамата. Прозях се и станах. Бони ме погледна странно и попита:

— Искаш ли да поговорим още?

— А ти?

Може да звучи налудничаво, но разговорът ми помага да осъзная какво точно правя. Звучи ли смислено?

— Определено — отвърнах. — Ще потърсим някое местенце с кафе.

— Може да се качим до твоята стая — предложи тя. — Тъй или иначе, налага се да ползвам банята.

Качихме се с асансьора. Докато тя беше в банята, открих радиостанция с класическа музика и я оставих. Когато се върна, тя се разположи на дивана, кикотейки се, опънала напред красивите си дълги крака. Чудех се дали не беше смръкнала малко кокаин в банята.

— Докъде бяхме стигнали? — попита тя.

Не бях сигурен, но пък имах въпрос.

— Този големият, когото видяхме тази вечер, пласьорът, какво отношение има към всичко това? Ники Алегро ли, как му беше името?

Сякаш я ударих. Тя се дръпна и се сви в другия край на дивана. Стори ми се, че трепери.

— Не искам да говоря за него.

— Окей — отвърнах. — Забрави го. Няма значение.

Тя се обърна с лице към мен, внезапно превърнала се в малко, изплашено дете.

— Не, трябва да ти кажа истината. Не всичко беше забава и игрички. Срецах Ники при Моника няколко пъти. Непрекъснато говореше за страхотните купони, които прави, и как някой път трябва да ги посетя. Но аз не исках — той ме плаши — и тогава една вечер той ми разказа за купона, който ще прави, и как Били Айдъл щял да бъде там. И накрая аз се съгласих. Е, Били Айдъл го нямаше. Знаеш ли какви бяха там? Пласьори на наркотици. Мошеници с куфарчета, пълни с кокаин, колумбийци, въобще неприятни типове. Плюс много жени, от най-евтините. Още щом попаднах там, исках да си тръгна, но

не ме оставиха да го направя. Първо на шега, но после хич не беше шега. Държаха ме там... правиха ми разни неща. Държаха ме два дни, докато не дойде Моника и не накара Ники да ме пусне.

Тя захълца.

— Не мога да говоря за това, Грейди. Наистина не мога.

Хванах ръката ѝ и след миг единственият звук в стаята беше Бетовен. Мислех си за онези истории от XIX век, когато бели жени били отвлечани от индианци и как, дори ако бъдели спасени след няколко години, вече не можели да се върнат сред своите хора. Бони беше млада и си мислех, че все пак може да бъде спасена, макар да бях сигурен, че ако остане още малко в този свят на насилие и жестокост, ще бъде изгубена завинаги.

— Бони, съжалявам. Много съжалявам — казах аз.

Тя ме погледна и избърса сълзите си.

— Искаш ли да чуеш нещо наистина откачено? Това не беше най-лошото, което ми се е случвало. Има и по-лошо. Искаш ли да го чуеш?

— Не.

— Няма нищо. То е по-различно. Когато започнах да ходя при Моника, използвах парите, за да си наема апартамент в центъра. Обаче рядко стоях там. Затова си купих бийпър — нали се сещаш, като тези, които използват докторите. Така ако някой ме търсеше по телефона, научавах веднага. Е, горе-долу по същото време срещнах едно наистина готино момче. Той също живееше в квартала. Родителите му държаха малък ресторант. Започнахме да излизаме заедно, разхождахме се и така нататък — просто приятелство. Той си мислеше, че съм колежанка. Една вечер излязохме да вечеряме. Беше много романтично, имаше свещи, той ми държеше ръката, но по средата на вечерята бийпърът изписука. Беше Моника, случаят беше спешен — някакви израелски политици или нещо от този род, затова трябваше да отида и да ѝ помогна. Беше ужасно. Наистина ѝ го дължах, затова казах на Майк — името му беше Марио, но винаги го наричах Майк — че имам работа за няколко часа, но после пак бихме могли да се видим. Дори докато го казвах, звучеше ужасно — той хич не беше глупав. Не ми се обади в следващите няколко дни, затова отидох да го видя. Той обаче не искаше да говори с мен, да излиза с мен, не искаше въобще да се срещаме. И не можех да го виня. Разбираш ли, Грейди? Харесвах го

— беше най-хубавото момче, с което някога съм излизала, но го загубих заради глупостите, които върша. И това е най-лошото, което някога ми се е случвало.

Не знаех какво да кажа. Любопитството ми се беше изпарило. Станах.

— По-добре си тръгни. Ще поговорим утре.

Тя отново влезе в банята. Развързах вратовръзката си и я хвърлих върху дръжката на вратата. Когато Бони излезе от банята, беше измила лицето и косата си.

— Видях баща ти днес — казах.

— Как е той?

— Бори се за кандидат-президент. Иска да му пиша речите.

— Бедничкият Грейди, всеки иска да пишеш за него.

После тъжно се усмихна и добави, сякаш се сецаше чак сега:

— Проблемът е, че няма къде да отида.

Отново се обърках.

— Дадох апартамента на някакви познати, докато миналата седмица бях в Лос Анджелис. Явно са прекарвали добре, защото като се върнах, хазяинът беше изхвърлил багажа ми. Точно това правех днес — търсех нов апартамент. Затова и нямам къде да отида, освен може би при Моника.

Тя се приближи и обви ръце около мен. Аз я притиснах и усетих колко крехка и незащитна всъщност е. Чудех се какво ли, по дяволите, бих могъл да направя, за да ѝ помогна.

Тогава тя ме целуна и това определено не беше целувка на дете. Отдръпнах се, но тя стисна ръце около кръста ми и ме погледна тъжно.

— Може ли да остана тук?

Не мога да отрека, че бях изкушен. Но независимо от красотата, младостта и тъгата ѝ, алармата зазвъня в главата ми. Беше говорила за силата, която сексът ѝ дава над мъжете. Бог знае, че тя наистина имаше нужда от любов, а вероятно и от място, където да пренощува, но се страхувах, че не е само това. Страхувах се дали няма да използва случая, за да увеличи силата си над мен. Освен това родителите ѝ със сигурност бяха властни и желаещи да доминират, а това се предаваше по генетичен път, независимо от всичко. Беше казала, че като компаньонка се чувствала така, сякаш играела някаква роля, и сега не

знаех каква роля се опитваше да изиграе с мен. А и не знаех какво точно е моето участие в сценария.

Така че решението ми нямаше нищо общо с морала или подобните норми.

— Ти си красиво момиче, Бони, но идеята не е добра. Ако искаш, ще ти взема стая в хотела, но да останеш тук е невъзможно.

Тя ме изгледа дълго, после бързо ме целуна и излезе. Не каза къде отива, а и аз не попитах.

6.

На закуска се срещнах с неколцина редактори. Обсъждахме различни издателски идеи. Споменах на всеки, че познавам момиче от добро семейство, което би могло анонимно да разкаже историята си на компаньонка.

Една редакторка, която, подобно на всяка жена в издателския бизнес, се държеше доста превзето, ме погледна огорчено и отсече:

— За бога, Грейди, това звучи толкова нелепо!

Друг редактор промърмори:

— Наистина ли, Грейди? С какви неща може да се сблъска човек.

Трети редактор, отново жена, но с две дъщери, извика:

— Господи, та това е кошмар за всяка майка!

След което ме помоли да напиша нещо.

Толкова за теорията, че редакторите мислят еднакво.

Изоставих темата, докато не се качих в самолета за вкъщи. Тогава отново размислих. Може би вината бе в отдалечаването ми от Манхатън или пък в студените физиономии на пътуващите в самолета адвокати, но разбрах, че няма никакъв, ама никакъв начин да напиша историята на Бони, независимо как бихме скрили името ѝ.

Може би щеше да е възможно, ако е някоя непозната, но в случая ставаше дума за *дъщерята на Хари Прескът*. Колко дълго щеше да остане анонимна? Можех ли да разчитам на импулсивна тийнейджърка да запази подобна тайна? И какво щеше да направи Хари, ако някой ден разбереше? Може би щеше да вземе един от онези щикове, които си донесе от Виетнам, и да ме разпори. И вероятно щеше да е прав.

Дългът ми повеляваше да върна Бони обратно в реалния свят, а не да се забърквам във фантазиите ѝ. Книгите са си книги, а животът си е живот и понякога дори един професионален писател трябва да прави разлика между тях. Въпросът, който си задавах по пътя към къщи, бе как да успея да измъкна Бони от тази бъркотия, без да нараня нито нея, нито някой друг. Разбрах, че нейният проблем за съжаление вече е и мой.

Линда беше в двора и се занимаваше с цветята, облечена в работните си панталони, тъмноредвена блуза и чифт стари маратонки. Прелетяха няколко патици, слънцето залязваше зад хълма. Нашият малък свят бе така тих и красив, че ми идеше да заплача. Вместо това я целунах. Тя също ме прегърна. После от къщата се чу телефона и аз, като типичен глупак, отидох да го вдигна.

Беше Пени, разговорът — за моя сметка.

— Говори ли с Бони?

— Да, говорих.

— Как е тя?

— Как, по дяволите, мислиш, че е? Занимава се с откачени и опасни неща, които могат да разбият целия ѝ живот. Трябваше да ме предупредиш, за бога!

— Опитах се, татко. Но реших, че е по-добре сам да се убедиш. Много е объркано. Говорихте ли за книгата?

— Да.

— Ще я напишеш ли?

— Не, по дяволите, не! Това е лудост.

— Може да се продаде в милионен тираж. А понеже идеята всъщност беше моя, ще трябва да ми дадеш десет процента.

— Запиши се в правно училище, скъпа. Ще станеш страхотен адвокат.

— И какво смяташ да правиш?

— Ще се опитам да ѝ помогна.

— Въпросът е, че Бони няма ясна представа за живота. Когато играта загубее, просто се тъпче с наркотици и отлита. А понякога дори мисли за самоубийство. Няма да кажеш на техните, нали?

— Би трябвало. Тя е тяхна отговорност. Но не се сещам как биха помогнали точно в този момент.

— Не могат. Майка ѝ наистина е ужасна. Когато Бони каза, че не може да ходи в колежа, тя се опита да я накара едва ли не насила. Тъпа кучка!

— Помолих Бони да ми се обади след няколко дни. Искам да разбера дали мога да ѝ намеря работа във Вашингтон.

— Добре, дръж ме в течение. Ако не можеш да я убедиш, ще отида да я видя и ще се опитам аз да го направя.

— *Какво?* — изкрещях. — По дяволите, стой колкото се може по-далеч от нея. Там е опасно!

Отговорът ѝ бе тих и нетърпящ възражение.

— Татко, тя е моя приятелка.

Мисълта, че Пени ще се появи в ненормалния свят на Бони, ме изпълваше с ужас. Но самата тя не го възприемаше по този начин. Дъщеря ми има доста качества, които харесвам, и доста, които не понасям, но със сигурност много малко задължения стояха за нея по-високо от лоялността към приятелките ѝ. На осемнайсет и двете бяха преживели заедно много неща — разбити сърца, аборти, наркотици, семейни битки, училище. Бяха като сестри, скрепени с нещо повече от кръвта. Ако Пени мислеше, че Бони има нужда от помощта ѝ, щеше да отиде до Ню Йорк (както и до ада, ако се наложеше) и единственото, което можех да направя, бе да избегна подобен краен вариант.

На следващата сутрин двамата с Линда се изтягахме в леглата до късно, наслаждавайки се на неделния ден. Тя решаваше кръстословицата на „Уошингтън Поуст“, а аз четях ревютата на нови книги. Телефонът звънна.

Вдигнах слушалката и чух плач и викове. Сякаш се бях свързал с ада. Кръвта замръзна във вените ми, когато разбрах кой се обажда. После тя прошепна:

— Татко?

— Скъпа, какво има?!

Тя продължаваше да плаче и аз извиках:

— Пени, вземи се в ръце! Какво става?

Линда застана до мен и ме хвана за ръката. Най-сетне Пени промълви:

— Чете ли днешния „Ню Йорк Таймс“?

— Днешният ли? Не.

— За бога, намери го! Прочети статията на първа страница, после ми се обади. Татко, страхувам се!

Тя затвори.

— Какво става? — Линда ме погледна.

— Връщам се след малко — казах и след минута вече бързах към дома на съседа ни Елтън Капс, който всяка неделна утрин отиваше до Лийсбърг, за да си набави „Таймс“. Когато се озовах в кухнята му, се вторачих в заглавието, което така бе потресло Пени:

„АРАБИ И МЛАДИ ЖЕНИ НАМЕРЕНИ МЪРТВИ В АПАРТАМЕНТ В ИЙСТ САЙД. ПОЛИЦИЯТА ПОДОЗИРА МАСОВ УБИЕЦ. ВЕРОЯТНА ВРЪЗКА С НАРКОТИЦИ.“

В статията се споменаваха имената на четиримата мъртви араби. Единият, с вероятна възраст около двайсет и две, се казваше Ахмад Файсал — очевидно момчето, което бях срещнал. Другите бяха мъже на около четиридесет и имената им не ми говореха нищо. Единият бе описан като „проспериращ саудитски бизнесмен“.

Една от жените бе идентифицирана като Моника Уилкокс, двайсет и седем годишна, модел, родена в Далас. Другите две не бяха разпознати. И седмината са били застреляни в тила, което било типичен метод за екзекуция в тези среди.

— Грейди, какво става? — попита приятелят ми.

Елтън беше пенсиониран агент от ЦРУ, умен и добър приятел. Но не можех да му отговоря. Тръгнах си, без да кажа нищо.

Нямаше съмнение, че сцената се бе разиграла в апартамента на Моника. Въпросът беше дали едната от неидентифицираните жени е Бони. Явно Пени бе свързала името на Моника с приятелката си.

Върнах се у дома и разказах, че съм срещнал Бони в Ню Йорк.

— Пийнахме с нейни приятели именно в апартамента, където са били убити тези хора. Трябва да отида там и да се уверя, че самата тя не е замесена.

Линда можеше да отговори по стотици начини, но избра най-правилния:

— Обади ми се веднага, щом намериш време.

Взех такси от „Ла Гуардия“ до полицейското управление в „Ийст сайд“ и се насочих към дежурния полицай. Поисках да бъда свързан с

този, който разследва случая с убитите араби и момичета. Той ме погледна така, сякаш носех бомба, а сетне набра някакъв вътрешен номер. След малко се появи нисичък, плешивеещ мъж и се представи:

— Сержант Де Марко.

— Името ми е Малой. Може би имам информация за убийството в „Ийст сайд“.

Той ме поведе по коридора до малък офис без прозорци. Настани се зад бюрото, кимна към стола срещу него и каза:

— Да видим.

— Преди няколко дни бях в Ню Йорк по работа и...

— Каква работа?

— Аз съм писател. Бях отседнал в „Алгонкин“ и едната вечер към мен се приближи млада жена, която се представи като Блеър. Разговорихме се. Беше на около двайсет, висока, руса, добре изглеждаща.

— Блеър първото ли, или последното ѝ име беше?

— Първото. Не ми каза фамилията си. Поканих я на вечеря. Тя каза, че преди това трябва да види някаква приятелка. Взехме такси до един нов блок на „Първо авеню“ до пресечката с „Трийсет и осмо“. Качихме се до апартамент 33-Б. Приятелката ѝ беше блондинка, казваше се Моника. Вътре имаше още три млади жени и четирима араби.

— Имената?

— Така и не ги научих. Останахме само няколко минути. Но когато видях статията в днешния „Таймс“, си помислих, че може да е същият апартамент, и затова дойдох тук, за да видя дали мога да бъда полезен с идентификацията.

Лицето на Де Марко беше неприятно и грозновато. Втренчи се в мен, дъвчейки клечка за зъби. Започнах да се чувствам неудобно, независимо че не виждах как би могъл да открие пробойни в разказа ми. По-голямата част беше истина, като изключим, разбира се, важния факт, че добре познавах Блеър.

— Къде живеете, мистър Малой?

— Във Вирджиния. Близо до Вашингтон.

— Имате ли някакъв документ за самоличност?

Извадих шофьорската си книжка и я плъзнах по бюрото. Той я разгледа, след което пак се обърна към мен:

— И прелетяхте тази сутрин цялото разстояние дотук, разтревожен за някакво си момиче, което сте срещнали само веднъж? Искате да идентифицирате момиче, чиято фамилия дори не знаете?

Грозноватото лице на Де Марко почервения. Изглеждаше тъй, сякаш щеше да ме плесне с шофьорската книжка през лицето. Нима си мислеше, че съм хладнокръвен убиец, който се връща на сцената на местопрестъплението?

— Точно така.

— Какво се случи, след като излязохте от апартамента? Заведохте ли момичето на вечеря?

— Да. — Казах му къде.

— Спахте ли с тази... Блеър?

— Не, по дяволите, не спях. Вижте, искате ли да идентифицирам трупове или не?

Малките очички на Де Марко блеснаха.

— Разбира се — отвърна той и ми подаде един плик.

Докато разглеждах снимките, изпитах облекчение.

Бях си въобразил, че ще се наложи да отида до моргата, но и това, което виждах, бе достатъчно отвратително.

Разпознах младия арабин — Ахмад. Дори мъртъв, той изглеждаше изпълнен с презрение.

Разпознах и Моника. Красивите ѝ зелени очи бяха затворени завинаги.

Но другите трима мъже и двете жени ми бяха напълно непознати.

— Това ли са всичките? — попитах.

— Малко ли ви се струват?

— Това е Моника. Другите не съм ги виждал.

Щом вече бях наясно, че Бони не е между жертвите, исках да си тръгна, но Де Марко имаше още въпроси. Разказах му подробностите, които си спомнях — че съм видял единия арабин с пистолет, че са употребявали наркотици. Когато се изморих да отговарям, сам зададох въпрос:

— Какво мислите, че е станало?

Той потръпна, сякаш му бе студено.

— Може би е грабеж. Тази Уилкокс е въртяла бизнес с проститутки и е държала в апартамента си пари и наркотици. Арабите

вероятно са били тъпкани с мангизи. Някой ги обира и застрелва всички свидетели.

Поклатих глава. Не вярвах това да е обикновен грабеж, а и не мислех, че самият той вярва в подобен вариант.

Де Марко стана.

— Колко време ще останете в града, мистър Малой?

Стана ми ясно, че още не мога да си тръгна.

— До утре предполагам.

— Къде ще отседнете?

— В „Алгонкин“.

Усмивката на Де Марко беше доста гадничка.

— Е, там имате доста късмет, нали?

Трябваше да намеря Бони и да я измъкна от Ню Йорк.

Но къде беше тя? Опитах се да си спомня за някой, който да ми помогне, но единствените, за които се сетих, бяха Бъз, младежът в сградата на Моника, и Анет, съквартирантката на Бони.

След като се регистрирах в хотела, наистина се върнах на „сцената на местопрестъплението“. Бъз пак редеше пасианс. В ъгъла на фойето един мъж четеше вестник.

— Помниш ли ме, Бъз? — попитах тихо.

Лицето му остана каменно.

— Не.

— Бях тук с Бо... с Блеър, преди няколко седмици. Търся я.

— Изчезвай, приятелче.

— Помогни ми да я намеря и ще ти компенсирам изгубеното време.

— Глух ли си бе, задник?! Да не искаш да повикам ченгетата?

— Какъв ти е проблемът? — не му останах длъжен. — Мислех, че ти е приятелка.

Той се изправи и започна да ме избутва към вратата.

Отдръпнах се. Страхувах се да не извади нож.

— Защо не искаш да говориш?

— Изчезвай, тъпако!

Вече бяхме излезли навън и той продължаваше да ругае. Сетне внезапно прошепна:

— Бара на Тоби, зад ъгъла е, ще се срещнем там в полунощ.

След което театрално ме блъсна и се прибра вътре.

Бавно се изправих и се огледах — кой беше мъжът зад вестника?

Следващата ми спирка беше „Вилидж“. „Вашингтон скуеър“ беше пренаселен с гълъби, боклуци, некадърни китаристи и играчи на фризби от световна величина. Прекарах вечерта в разпитване на бармани относно едно едро, добре изглеждащо момиче на име Анет. Спечелих си доста странни погледи и няколко намека; на повечето места оставих телефона си и обещание за награда.

Към полунощ се върнах в горната част на града и се наместих в бара на Тоби — малко помещение с джубокс, от който се носеше джаз. Чаках Бъз. Мина час, изпих две бири, пуснах монета, за да чуя ранния Синатра, и си тръгнах, убеден, че хлапето се е подиграло с мен.

Излязох на тротоара и се огледах за такси, когато нечий глас ме спря:

— Насам.

Бъз се криеше в сенките на безистена зад гърба ми. Не ми се искаше да го последвам; бях чувал какви ли не истории за мрачни безистени и непознати минавачи. Но нямах избор.

— Бях вътре.

— Млъквай и ме слушай. Твоята приятелка слезе с асансьора за персонала и аз ѝ отворих задната врата.

— Къде е тя сега?

— Откъде да знам, по дяволите? Ако бях на нейно място, вече щях да съм в шибаната Небраска и да продължавам на запад.

Все още бях една крачка назад.

— Да не искаш да кажеш, че е била тук в нощта на убийствата?

— Ти да нямаш лайна вместо мозък бе? За какво мислиш, че си говорим?

— Кой го направи, Бъз? Кои са те?

— Виж, харесвам мацето, затова ти казвам, че тя имаше късмет. Това е всичко.

— Мога да ти платя.

Той се изсмя.

— Не, не мисля, че можеш.

Изад ъгъла се появи огромна лимузина. Аз се спотаих в сенките, докато отmine. Когато се обърнах, Бъз беше изчезнал.

На следващата сутрин ме събуди тропане по вратата. Беше Де Марко. Зад него се извисяваше едро ирландско ченге с лице като картоф. Казваше се Гоигън. Обадох се да ми донесат кафе и сок и седнах срещу тях.

— Бихте могли първо да ми звъннете.

— Бяхме в квартала — каза Де Марко с типичната си тънка усмивчица. — Имаме някои въпроси.

— Питайте.

— Казахте, че сте завел момичето на вечеря. Не ни казахте, че след това сте я довел тук.

Свих рамене. Момчетата бяха направили проверка.

— Седнахме в бара и си поговорихме.

— После сте се качили тук.

— И какво от това?

— Все още ли твърдите, че не сте правили секс с нея?

— По дяволите, ти масово убийство ли разследваш или проклетия ми сексуален живот? Първа точка — не, не съм; втора точка — какво общо има това?

— Ние задаваме въпросите. За какво си говорихте цели три часа?

— Казах вече, аз съм писател. Исках да чуя нейната история, а и на нея ѝ се говореше.

— И в продължение на три часа не се сетихте да вземете адреса, пълното ѝ име или телефона ѝ? Или имената на някои от клиентите ѝ?

Промърморих, че не е искала да споменава имена. Изглеждах като пълен идиот, но единственото, което ми оставаше, бе да се придържам към първоначалната версия.

Ирландецът за миг спря да се мръщи и попита:

— В апартамента на тази Уилкокс някой друг не се ли появи? Телефонът да е звънял? Други имена не бяха ли споменати?

Внезапно си спомних за Ники Алегро. Харесваше ми идеята да го пусна на ченгетата, но пък той знаеше твърде много за Бони.

Бавно поклатих глава.

— Не, не си спомням.

— Още нещо — упорстваше Гоигън. — Къде бяхте в нощта на убийството?

— У дома. С жена си.

Де Марко стана.

— Трябва да останете тук.

След като си тръгнаха, звънна един барман и каза, че знаел къде е Анет. Взех такси и размених петдесет долара срещу някакъв адрес, а после се срещнах с Анет, но тя по нищо не приличаше на тази, която търсех.

Бях на път да се откажа — изморен, обезверен и с пълното съзнание, че съм в безизходица. Разказах на ченгетата грубо същата история, която можеше да ми причини неприятности, а Бони я нямаше.

Върнах се в „Алгонкин“ и реших да звънна на Пени, преди да си тръгна. Поне можех да я успокоя, че приятелката ѝ не е мъртва.

Тя имаше телефон в стаята си — непознат лукс за моите колежански години. И, естествено, го вдигна на второто позвъняване; Пени очевидно посещаваше часове само в крайна необходимост.

— Слушай, сладурче, аз съм в Ню Йорк. Не успях да намеря Бони, но разбрах, че не е сред убитите. Все още обаче е в опасност. Ако ти се обади, кажи ѝ да ми звънна колкото се може по-скоро.

— Кажи ѝ го сам — весело отвърна дъщеря ми. — Тя е тук, до мен.

7.

Стиснах телефонната слушалка и се опитах да сдържа гневния си вик.

— Какво имаш предвид с това „тя е тук до мен“?!

— Взех я от автогарата преди час. Татко, тя трябваше да отиде *някъде*. Онези гангстери я издирват в Ню Йорк.

Кръвта замръзна във вените ми. За Пени това може би беше нещо като шега, но аз бях видял снимките на убитите.

— Идвам при вас. Не й позволявай да излиза или да се обажда на когото и да било. Просто останете там. Разбра ли ме?

— Разбира се, татко.

Взех самолета по обяд и се зачетох в „Таймс“, където ме очакваше поредната изненада. Халид Ясин, описан в първия материал като бизнесмен, сега беше обявен за „старши офицер в саудитското разузнаване“. Другите двама бяха „тайни агенти“, а Ахмад се оказа племенник на Халид.

Положението се влошаваше. Не бях много наясно с положението в Близкия изток, но бе очевидно, че ако саудитски разузнавач е убит в апартамента на нюйоркска сводница, кашата е пълна. На всяка цена трябваше да измъкна Бони далеч от фронтовата линия.

Това вече не беше просто дребен епизод от живота на платените мацки. Бони може би имаше информация и за други убийства. Какво можех да предприема — да заведа Бони при баща ѝ и тя да му разкаже истината. После Хари и адвокатът му щяха да се оправят с полицията. Може би връзката на момичето със сегашната ѝ среда щеше да бъде потулена. В крайна сметка тя беше разбутала въглените. Но независимо от това какво щеше да се случи, сметките трябваше да са чисти. Ситуацията напомняше за класическата максима на политиците — когато всички други варианти пропаднат, кажи истината.

Взех колата си от вашингтонското летище и подкарах към Шарлътсвил. Пътуването ми отне пет часа. Беше ясен есенен следобед. Мислех да заведа момичетата на вечеря, а после да поговоря насаме с

Бони и да я убедя да разкаже всичко на баща си. Предполагах, че тя самата вече е склонна да се помири с родителите си и да изтърпи нужната болка. Това бе единственият изход.

Докато пресичах двора към общежитието, усетих, че нещо не е наред. Доста любопитни лица висяха по прозорците, а от стаите, вместо обичайната порция силен рок, се носеше тревожна тишина.

Пред входа млад полицай ме запита кого търся. Преди тук никога не е имало полицай. Казах му за дъщеря си и му показах личната си карта.

— Това е бащата на Малой — викна той на един сержант във фойето.

Краката ми се подкосиха. Бил съм полицейски репортер и разпознах подозрителната тишина наоколо. Винаги ставаше така след някое престъпление. Но какво можеше да се е случило за тези няколко часа?

Съквартирантката на Пени изскочи отнякъде и се хвърли в обятията ми.

— Господи, мистър Малой!

— Какво се е случило, Мередит?

Тя ме хвана за ръката и ме поведе към тяхната стая. От другите врати надничаха бледи и тихи младежки лица. Влязохме в стаята. Веднага си личеше, че тук живее Пени — разхвърляни книги, плочи, дрехи, празни бутилки и цигарени кутии. В единия ъгъл видях плюшеното мече, което ѝ бях подарил за петия ѝ рожден ден. И досега трудно заспиваше без него — моята малко цинична и всичко знаеща дъщеря.

Погледнах към Мередит. Беше елегантно момиче и изглеждаше по-възрастна за годините си. Ръцете ѝ трепереха.

— Къде е тя?

— В поликлиниката. Онези мъже... те се втурнаха тук, търсеха Бони. Те... те удариха Пени.

— Къде е Бони?

— Не знам.

— А мъжете?

— По-добре елате в поликлиниката.

Взех мечето и тръгнах след нея.

Пени седеше в леглото и даваше указания на сестрата. Прегърна ме, взе мечето си и неочаквано се разплака, после замълча. След като Мередит и сестрата излязоха, придърпах един стол, хванах ръката ѝ и попитах:

— Добре, скъпа, кажи ми какво се случи.

Тя седеше облегната на две-три възглавници, а тъмнорусата ѝ коса беше разпиляна по раменете ѝ.

— Онези двамата са влезли в общежитието. На никого не му е направило впечатление, знаеш как е тук. Почукаха на вратата и казаха „Пени?“. Аз отвърнах „Влизайте, отворено е“, те влязоха, а единият носеше пистолет. Преди дори да успея да извикам, този същият ме хвана и попита „Къде е тя?“. „Коя?“, попитах аз и той ме прасна доста силно. Не си поплюваше. Другият хвана Мередит, може би мислеше, че тя е Бони, а първият пак ме удари. Аз май го ритнах. Нямам представа как щеше да завърши всичко, ако вратата не се отвори и не цъфна самата Бони. Беше излязла за цигари. Не разбрах дали ги позна, но всичко ѝ стана ясно. Затича се по коридора, а те се втурнаха след нея. Аз обаче успях да спъна този, който ме удари. Мисля, че тя избяга.

— Мислиш?

— На първия етаж има отворен прозорец. До земята е около три метра. Сигурно е скочила, изтичала е до паркинга и е потеглила нанякъде. Липсва едно беемве.

— А онези?

— Направо се изпариха.

— Как изглеждаха?

Пени се намръщи.

— Всичко стана толкова бързо. А и носеха шапки. Млади момчета. Мургави. Единият имаше белег на носа. Може би мексиканци или...

— Защо мексиканци?

— Когато си говореха помежду си, звучеше като испански. Въпросът е обаче, че имахме късмет. Ако Бони беше в стаята, щеше да е ужасно. Щяха да получат това, за което бяха дошли.

— Какво имаш предвид? Че са дошли за нея?

— Не, не, касетата. Тя я държеше в джоба си.

— Каква касета? По-бавно, моля те. За какво става дума?

Пени посегна към чашата с вода и глътна два аспирина.

— Касетата, която арабите дали на Бони в нощта на убийството.

— Тя въздъхна. — За бога, татко, ти нищо ли не знаеш?

Ето какво разказала Бони за убийството.

Идеята била Ахмад, младият арабски принц, да изненада чичо си Халид с парти по случай пристигането му в Ню Йорк. Очаквали четирима или петима араби и Моника искала най-добрите ѝ момичета да са там, за да ги забавляват. Ахмад споменал, че чичо му обича млади момичета и можел да вземе някои от тях в Палм Бийч, щом свършел работата си във Вашингтон и Ню Йорк.

Такъв бил планът, но когато Бони пристигнала към девет, нещата не стояли добре. Някои от момичетата не се появили, а и останалите араби закъснявали. Нещо повече, Халид бил нервен и опитите на Моника да го предразположи, увиснали. Бодигардовете му седели като истукани. Имало и две други момичета, но никой не им обръщал внимание.

Все пак Моника успяла да напои Халид с шампанско и го поканила на обиколка из апартамента. Той живнал и казал на Ахмад и Бони да го придружат. Качили се по стълбата, разгледали спалнята и игралната зала и спрели до голямото, кръгло, въртящо се легло.

Халид имал замъци в Испания, вили в Швейцария, къщи в Бевърли Хилс, блокове на „Парк авеню“ и поне седемдесет и седем ролс-ройса (ако се вярва на слуховете), но никога преди не бил виждал въртящо се легло. Седели, пийвали и си говорели (както казвала Моника — „въртим се и грешим“). Халид се отпуснал.

— Много е трудно — признал той. — Тук съм по сериозен бизнес.

Независимо от това, показал голям интерес и към прелестите на Моника, но в този момент от външната врата се чул звън.

— Сигурно е румсървисът — предположила тя.

Скочила да отвори, но Халид я хванал за ръката.

— Ахмад ще се погрижи — усмихнал се той и племенникът му послушно тръгнал надолу по стълбите.

Халид и Моника удвоили ласките и Бони предложила да ги остави, но той настоял да остане. Може би имал мераци и към двете,

което не било новост в това легло. Тогава чули вик отдолу.

Халид се втурнал към вратата, после я затворил отвътре, блед като платно.

— Какво има? — полюбопитствала Моника.

— Враговете ми — отвърнал той.

Моника се надигнала да спре новодошлите — нямало да позволи на никого да развали *нейния* купон, а Халид се обърнал към Бони. Извадил една аудиокасета от джоба си и ѝ я подал.

— Скрый я — казал. — И ти самата се скрий. Занеси я в моето посолство и те ще ти платят добре.

Чули стъпки в коридора. Халид се опитал да се барикадира зад вратата, а Бони се втурнала в будоара на Моника. Там имало килер, пълен със скъпи дрехи, нощници и бельо. Моника веднъж ѝ показала, че зад стеничката на килера се намира скривалище, не по-голямо от телефонна кабина. Първоначалната ѝ идея била да постави там камера, която да запечатва ценни спомени от креватните забави, но не го направила и използвала помещението за склад на бижута и наркотици.

Бони се вмъкнала там и седнала в тъмното, стискайки касетата. Чула как нападателите проникнали в стаята и как Халид крещял, докато го измъквали навън. Няколко минути била обгърната от ужасяваща тишина. Страхувала се, че нападателите ще я открият, и когато се разнесли първите изстрели, решила, че трябва да се изпарява, независимо от риска.

Изпълзяла от скривалището си и тихо се спуснала по коридора, хванала асансьора на полуетажа и слязла до мазето. Последното, което чула, били виковете на Халид за милост. В мазето обаче изходът бил заключен и тъй като била сигурна, че убийците наблюдават фоайето отпред, се обадила на Бъз да ѝ отключи задната врата.

Взела метрото до „Уест сайд“ и хванала първия автобус за Вашингтон. По пътя страхът ѝ се засилвал и слязла във Филадельфия. Прекарала остатъка от уикенда скрита в един евтин хотел. Най-сетне се решила да потърси помощ от Пени — нямало по-добро скривалище за едно осемнайсетгодишно момиче от някой голям университет — и хванала автобус за Шарлътсвил. После, кой знае как, се оказало, че и това скривалище не е надеждно.

— Как са я намерили, татко?

Часът минаваше десет, сестрата вече се бе примирила с присъствието ми.

— Някой им е казал, че сте приятелки. А може и да са подслушвали телефоните. Тя ти се обаждаше доста често, нали? Решили са, че е напуснала града, и са проверили приятелите ѝ извън Ню Йорк.

— Толкова ли е лесно да се подслушват телефоните?

— Зависи кой го прави.

— Господи! Сякаш говориш за мафията.

Погледнах я мълчаливо. Дали наистина беше права?

— Бедната Бони, тя никога няма да спре да бяга. Въобразила си е, че никъде не е в безопасност.

— И може би е права.

— Татко, кои са те?

— Нямам представа. Халид е разузнавач. Мнозина биха желали да го очистят или да се доберат до тайните му. Бони взе ли касетата със себе си?

— Така мисля.

— Пени, ти чу ли това проклето нещо?

— Не, тъкмо щяхме да я прослушваме и те се появи.

Денят бе дълъг, имах нужда от сън.

— Ще потърся къде да отседна — казах аз.

— Няма да ме оставиш тук сама — проплака Пени. — Ще проверим дали не можем и двамата да спим в стаята ми.

— А Мередит?

— Тя отиде при гаджето си. Да не мислиш, че би искала да спи сама?

— Утре, като си тръгна, искам с Мередит да смените стаята си.

— О, татко, това ще отнеме цяла вечност — запротестира Пени.
— Но ако е необходимо...

8.

С Пени отидохме в стаята ѝ към полунощ. На сутринта бях събуден от някакво момиче, което търсеше цигари. Последва един час, изпълнен с викове, кикот, ругатни, тряскащи се врати, шум от течаща вода и сешоари, гръмка музика. Момичетата се подготвяха за училище. Пени очевидно не ходеше на предобедните занимания, тъй че се отбихме в местното бистро, наречено „Ъгъла“. Седнахме до прозореца и получихме войнишка порция пържени яйца, салам и бира.

— Знаеш ли, че тук бира е пил и Милтън Лофтъс? — попита ме тя по време на кафето.

— Кой?

— Милтън Лофтъс. От „Лежащ в тъмнината“. Има една сцена, снимана тук.

— Бях забравил — промърморих. Дъщеря ми имаше доста интереси.

Докато плащах, тя бръкна в чантата си и извади тетрадка и тефтерче за телефони.

— Бони ме помоли да ти предам това. Едното е със срещите ѝ — имена, адреси и прочее. За другото не знам. Май си е писала разни неща.

Натъпках ги в джобовете си — още не бях готов да ги чета — и се отправихме обратно към колата. Тъкмо се готвех да се сбогувам и тя за пореден път ме изненада.

— Имаш ли няколко минутки? Искам да ти покажа нещо.

Закара ме до сенчеста стара къща в покрайнините на града. Оказа се дом за сираци и щом влязохме, веднага бяхме обградени от дечица, търсеци вниманието на Пени. Тя ги прегръщаше, представяше ме на всяко от тях. Пени винаги е имала успех сред децата.

Към нас се приближи жена на около шейсет.

— Дъщеря ви е истински дар за нас — сподели тя, а после се опита да разтърве две момчета.

Пени поигра с топката, после ощипа няколко нослета, поговори си с разплакано шестгодишно момиченце и се сбогува, като викна „Ще се видим утре, сладури!“. Децата ни изпратиха до колата, надявайки се на последна прегръдка.

— Идвам тук доброволно два пъти седмично — призна тя, докато се връщахме в града. — Една съученичка ме доведе за пръв път и не можах да устоя. Нали са сладки?

— Защо не си ни казала?

Пени сви рамене и запали цигара.

— Страхувах се, че ще ме посъветваш да си гледам учебниците.

— На такъв ли приличам?

— Понякога.

Въздъгнах. Може би наистина понякога се държах като идиот. Както и да е, сега обаче бях горд с нея и ѝ го казах. Пени върши доста неща, които не понасям — като пушенето и така нататък, а понякога ми напомня и за самия мен. (Боговете ни наказват за греховете ни, като ни даряват с наши копия.) Но често ме изпълва с невероятна радост и гордост. Преди да съм ви разплакал, спирам с тази тема.

Бях у дома към три и най-сетне разказах на Линда цялата истина за Бони.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Трябва да ѝ помогнем.

— Знам.

— Какво ще направиш?

— Ще говоря с Хари. Все пак дъщеря му е.

— Но...

— Подробности за настоящия ѝ бизнес ли? Мисля да ги пропусна. Някой друг ще му ги каже.

— Сигурно доста е искала да ги огорчи.

— Е, и е разбрала как. Децата имат тази способност.

— Ами касетата? Какво ли е записано на нея?

Свих рамене.

— Код? Списък с имена? Военни планове? Нещо достатъчно важно, за да предизвика убийство.

— Трябва да приберем Пени от училището.

— Съмнявам се дали ще се съгласи. А и там вероятно е на по-сигурно място.

Очите на Линда се разшириха. Това ѝ дойде много, но пък аз имах информацията от тетрадката на Бони. Бях я прехвърлил по пътя за насам. Част от написаното беше шифровано, но очевидно представляваше списък на някои от клиентите ѝ и описание на техните странни сексуални предпочитания. Може би убийците мислеха, че и касетката е у мен, и щяха да дойдат да я потърсят, а къщата ни не е най-сигурното място в Америка. Не заключваме дори външната врата.

Линда си сипа глътка бърбън, поколеба се, изпи я и се отправи към градината, за да изкопае последните останали картофи.

Известно време бях потънал в размисли, а после се обадох на Хари Прескът и му казах, че искам да поговоря с него относно Бони. Той каза да отида веднага.

Вълна от автомобили ме заля, щом доближих Вашингтон. Бях пред сградата на Сената в шест. Паркирах на забранено място с надеждата, че вечер полицаите не обикалят толкова стриктно. Хари обитаваше голям, елегантен офис в едно от крилата и бях сигурен, че при повече желание в него можеше да се играе баскетбол. Но се съмнявах, че някой го прави, особено пък потенциалният президент на Америка.

Нямах пропуск за Сената, тъй че минах по етапния ред — през голямото фоайе, където се събираха обикновените хора. После взех асансьора за към Хари. Докато влизах, се сблъсках с Орт Бътлър, неговия тъст.

Орт беше едър побелял мъж на около седемдесет, спечелил фантастични суми през войната, и оттогава постоянно се мешаше в политиката. Даваше пари и на двете партии, в резултат на което вратите на Белия дом бяха отворени за него почти по всяко време. Влиятелните му контакти му бяха позволили да отмъкне няколко важни договора за износ в Русия и през последните трийсет години отделяше на тях доста от времето си. Беше близък с три поколения съветски лидери и когато възелът се заплетеше, американските президенти го пращаха в Москва със специални мисии.

Срещнах го скоро, след като с Хари станахме съседни. Орт реши да ме покровителства, тъй като беше наясно, че съм писал запомнящи се речи за няколко сенатори. След като първият ми роман се провали и бях със сериозни финансови затруднения, той ме отведе на обяд в

„Космос клъб“, побъбрихме за политика и най-накрая ми предложи да ми помогне, докато се „изправя на крака“. Реших, че иска да „купи“ някои от политическите ми връзки и любезно отказах. След този случай отношенията ни се промениха. Все още бяхме близки, но съществуваше една невидима граница, която никога не пристъпвахме. Да откажеш парите на богат човек е все едно да откажеш да спиш с красива жена — никога не ти прощава напълно.

Не че престанах да харесвам Орт. През годините той бе вършил неща, които уважавах, като например директното му обвинение към Линдън Джонсън, че е луд да подклажда война във Виетнам. Но сега не се радвах особено, че го виждам, той бе далеч по-опитен от своя зет, и щеше да ми бъде трудно да скрия част от истината, както си бях наумил.

Хари ме посрещна с мрачна физиономия.

— Какво имаше предвид за Бони?

Казах им основното: обаждането на Бони до Пени, срещата ми с нея в Ню Йорк, посещението ни в апартамента на Моника. Хари се опита да ме прекъсне, но Орт Бътлър го пресече:

— Остави го да довърши!

Не споменах с какво точно се занимаваше Бони. Казах, че тя иска да се сдобри с родителите си и е потърсила моя съвет.

Най-сетне стигнах и до убийствата — таблоидите ги наричаха „Клането Пентхаус“^[1]. И двамата утихнаха, след като им казах, че Бони е била там същата вечер и се е измъкнала невредима. Привърших с мистериозната касета, отиването на Бони в Шарлътсвил, нападението и нейното бягство.

— Това е — завърших. — Съжалявам.

— Съжаляваш?! — изкрещя Хари. — Защо, по дяволите, не ми каза всичко това по-рано?

О, да, сенаторе, обвинявай куриера заради лошите вести... Всъщност очаквах нещо подобно.

— Нямахте кой знае какво за казване, докато...

Орт обаче ме прекъсна:

— Хари, дръж се по-достойно. Този човек се опитва да ни помогне.

Хари бавно кимна.

— Съжалявам, Грейди. Сигурно си представяш какъв е шокът за нас.

— Разбира се.

— Кажете ми, тези хора... знаели ли са, че Бони е моя дъщеря?

— Почти сигурен съм, че не. Тя е била известна с името Блеър, а и никой май не е знаел фамилията на другите.

— Пълното ѝ име, разбира се, е Елизабет Блеър Прескът — отбеляза Орт.

Хари не изглеждаше убеден.

— Може би е заговор, насочен против мен. Искат да ме шантажират!

Подобен параноичен пристъп не е непознат за тази професия.

— Не мисля, Хари — казах аз. — Според мен тя просто е красиво момиче, забъркало се с неподходящи хора.

— Как са се запознали с тази... Моника? — настоя той.

— Останах с впечатлението, че Моника е известна с шумните си купони и познанството си с много хора. За Бони сигурно е изглеждало доста впечатляващо.

Опитвах се да избягам от темата, но долових особен блясък в очите на Орт. Беше вдовец от петнайсет години и подозирах, че няколко пъти се е забавлявал в компанията на различни „Моники“. Но не и Хари. Ако срещнеше някоя такава на парти, вероятно щеше да ѝ говори за дефицита и данъците.

— Използвали ли са наркотици? — попита Хари. Тази година Сенатът беше открил топлата вода и обяви, че кокаинът е най-голямата опасност за бъдещето на Америка.

— Арабите със сигурност — отвърнах. — Не видях Бони да показва особено влечение.

— Тя никога не е употребявала наркотици — увери ни той. — Но, дявол да го вземе, вече не можеш да бъдеш сигурен. Тези пласъори само гледат как да вкарат невръстни момичета в беда.

— Задачата ни е да открием Бони — обобщи Орт. — И да идентифицираме убийците, след като те са убедени, че касетата на Халид Ясин е в нея.

Отбелязах наум, че името на арабина изскочи от устата му доста непринудено.

— Познаваш ли го? — попитах аз. — Халид Ясин имам предвид.

— Беше известен. — Орт остана изненадан от моята неосведоменост.

— От Палмак ли са го убили? — намеси се и Хари.

— Как бих могъл да знам? — възкликна старият човек. — Нека подредим плановете си... Как да намерим Бони? Разбирам, че не знаеш къде е, Грейди?

— Не.

Докато го казвах, нещата, които нямах намерение да споменавам — и може би с основание, сами изскочиха от устата ми.

— Но пък имам някои идеи. Попитах Пени къде би отишла Бони. Според нея тя ще се върне в Ню Йорк, за да се скрие в големия град. Може би ще се обади — на Пени, на мен или дори на вас — но преди това аз бих могъл да замина за там и ако почукам на подходящите врати, има шанс да я открия.

— Тогава тръгвай за Ню Йорк незабавно — отсече Орт. — Остани в апартамента ми в „Уолдорф“. Парите не са проблем. Просто намери детето. И шибаната касета.

— Чакай малко. — В главата ми се оформиха нови въпроси. — Те са проникнали в стаята на дъщеря ми в общежитието. Могат да опитат и у дома. Не мога да замина и да оставя Линда сама.

— Може би жена ти има нужда от ваканция — предположи Орт. Явно бе взел нещата изцяло в свои ръце. — Моят самолет може да я откара до вилата ми в Литъл Дикс Бей. Обещавам, че там ще е на сигурно място. Двама президенти са отсядали в къщата.

— Ще я попитам.

— Той трябва да поговори с Лий Драпър — каза Хари.

— Да, така е — съгласи се Орт. — Имам човек в Ню Йорк, който би могъл да ти съдейства.

— И кой е той? — попитах.

Хари ми подаде визитка, на която пишеше „Лий Драпър, консултант по сигурността“ и телефонен номер в Ню Йорк.

— Лий помагаше в някои разследвания на Сената — продължи Хари. — Ще му се обадя. Кога можеш да тръгнеш?

Съмненията ми се завърнаха, но явно бе твърде късно да се отметна.

— Утре сутринта.

И двамата кимнаха.

[1] „Пентхаус“ е едно от най-популярните американски еротични списания, пръв конкурент на „Плейбой“, но със значително по-голям интерес към нетрадиционните сексуални занимания. — Бел.прев. ↑

9.

Щеше ли да се съгласи прелестната Линда с тази безплатна почивка в розова вила точно над Литъл Дикс Бей?

Не, хиляди пъти не. Принцесата би предпочела да умре, вместо да преживее нещо подобно!

Точният отговор бе:

— Тези... тези *главорези* няма да ме накарат да напусна дома си!

— Една седмица в разкош и безгрижие. Орхидеи. Ром. Слуги. Звездни нощи. Къпане на лунна светлина.

— И без никой, който да ме прегърне.

— Добре, ще остана тук с теб.

— Не, трябва да намериш Бони. Хари Прескът и Орт Бътлър ще оплетат конците. Тръгвай! С мен всичко ще е наред.

Изрових пистолета си. Преди много години ни разбиха първия апартамент и откраднаха стереоуредбата и бижутата на Линда. Като всеки нормален американски младеж аз изпаднах в неописуема ярост. Излетях навън, жаден за отмъщение, и си купих необходимата вещ, която Линда често наричаше „точния стрелец“. Имах грандиозен план — да открия престъпниците и да ги изпозастрелям. Но скоро помъдрях и скрих пистолета в килера, увит в стар пуловер. Не се бях сещал за него от години, ако изключим случая, когато бях твърдо решен да гръмна между очите един литературен критик.

Разбира се, да държиш оръжие в къщата си, е чиста лудост. Защо ли? Заради научно доказан факт, че на всеки тридесет и седем минути в Америка някоя жена застрелва мъж. В 78.9% от случаите това е съпругът ѝ, в 83.5% жената никога преди това не е стреляла, а в 96.7% е успявала да го уцели точно в средата на челото.

С други думи, мъж, който крие пистолет в къщата си, може да обвинява само себе си, когато дойдат да го изнесат с краката напред.

Независимо от печалната статистика аз имах пищов. Извадих го, почистих го и го предложих на Линда.

— Махни това ужасно нещо оттук! — извика тя, сякаш ѝ предлагаш кой знае какво.

И аз заминах за Ню Йорк с „точния стрелец“, опакован прилежно в багажа ми.

По време на полета си припомних всички споменати от Бони имена. Тефтерчето беше пълно с инициали и съкращения, но имаше и някои телефони, тъй че със сигурност щях да открия поне част от клиентите ѝ.

Другата тетрадка бе коренно различна. Вероятно след разговора ни Бони беше записала отделни подробности от сексуалните си приключения. Очевидно е смятала, че това е основата на бъдещата ни съвместна книга. Попрочетох малко и се отвратих. Най-озадачаващият епизод бе за някакъв дилър, който обличал Бони в ученическата униформа на дъщеря си, повалил я на кухненския под и крещял „Ти, малка курво! Кучка такава!“, след което уж я изнасилвал и минути по-късно молел за прошка.

Апартаментът на Орт Бътлър в „Уолдорф Тауърс“ бе точно това, което и очаквах — три спални, персийски килими, картини на импресионисти и индиански произведения на изкуството, плюс свежи цветя във вазите. На едната стена висяха фотографии, запечатали самия Орт на риба с Хемингуей, в разговор с Хрущов, на голф с Никсън, танцуващ с Ава Гарднър. Този човек наистина си е поживял. От рецепцията ме уведомиха, че шофьор и луксозна лимузина очаквали моите нареждания. Което означаваше обаче, че Орт щеше да знае къде ходя, но какво от това? Нали бяхме на една страна?

Бони беше споменала жена на име Рут, която работела в компания за недвижими имоти и между другото набирала момичета. Разлистих жълтите страници и започнах да звъня на разни телефони и да се правя на идиот, докато най-сетне една жена не възкликна: О, сигурно имате предвид Рут Орландо! Тя е в „Хедрик енд Уолър“.

Накарах намръщения си млад шофьор да кара към офиса на тази фирма и там попитах за Рут Орландо. След малко се появи впечатляваща блондинка на около четиридесет, с трапчинки на бузите, дълги мигли и златни бижута.

— Мисис Орландо, един господин иска да ви види — обяви секретарката.

Блондинката ме простреля с учуден поглед.

— Да?

Устните ѝ бяха яркочервени, очите ѝ — с цвета на парите. Представих ѝ се, без да ѝ обяснявам с какво точно се занимавам. Тя се усмихна извинително — закъснявала за среща.

— Отвън ме чакат кола и шофьор — оповестих аз великодушно.
— Мога да ви откарам.

Бях сигурен, че е от типа жени, които биха се впечатлили от лимузината на Орт, и не сбърках. След малко, вече разположили се в дълбоките тапицирани седалки, тя попита:

— А сега, мистър Малой, бихте ли ми казали за какво става въпрос? Малко приятно апартаментче? Или пък вила с градина?

— Всъщност търся две млади жени — Блеър и Анет.

Рут Орландо с нищо не показва, че е шокирана от подобно разкриване на втория ѝ бизнес. Напротив, сякаш ѝ стана забавно.

— О, тези двете... И как точно ме свързахте с тях?

— Срещнах ги миналата седмица. Казах, че си търся къща, и те ви споменаха. Загубих телефоните им, но си спомних вашето име.

— Вие сте любопитен човек. Добре, ще се опитам да ви помогна, но навярно знаете, че младите момичета постоянно са в движение.

— Надявах се да ги видя тази вечер.

— И двете ли?

— Ако е възможно.

— Нека помисля. Окей, заповядайте в моя апартамент, да речем, около десет. Ще имам гости. Възможно е сред тях да бъдат Блеър и Анет. Със сигурност обаче ще има други интересни млади момичета. Да разбирам ли, че предпочитате *млади* жени?

Ухилих се лукаво.

— Аз съм човек, който цени и опита.

Спряхме на мястото на срещата ѝ и тя ми подаде визитната си картичка, като написа нещо на обратната страна.

— Блеър сменя местоживеенето си горе-долу веднъж седмично. Ще ви дам адреса на Анет.

Хвърлих едно око на написаното и измъкнах от джоба си две стодоларови банкноти. Очевидно тя бе от жените, които предпочитаха благодарности в брой.

— Благодаря — отвърна тя, след като видя банкнотите. — Наистина минете довечера. Имам чувството, че ще се разберем по

всички въпроси.

Насочих се право към адреса, който ми бе дала — нов блок във „Вилидж“, близо до пресечката на „Блийкър“ и „Томпсън“. Ако изобщо това бе апартаментът на Анет, за съжаление нямаше никой, а портиерът отказа да бъде подложен на кръстосан разпит. Излязох на улицата и тъкмо се чудех какво да правя, когато един мъж ме приближи и попита:

— Грейди Малой?

Беше на около четиридесет, висок и слаб, с приятно лице и прошарена коса, но това, което най-много привлече вниманието ми, бе облеклото му. Нови черни мокасини, спортна жилетка, синьо-бяла риза, вратовръзка в пастелни цветове и елегантно палто от туид — малцина американци биха имали дързостта да се облекат по този начин, без да са сигурни, че не са сгрешили. На подобни неща те учат дори и в колежа — вече е твърде късно. За да се облечеш така, някой трябва да те е обучавал от малък и на дванайсет години да си достатъчно разумен, за да знаеш, че умните купуват от „Брукс Брадърс“ ризите, но не и костюмите си. Външният вид на непознатия мъж срещу мен издаваше принадлежността му към американския елит, който свързвах най-вече с наследените богатства, старите адвокатски кантори, Джордж Буш и Пиер Дюпон.

Продължих да го гледам втренчено, докато той не каза:

— Грейди? Аз съм Лий Драпър. Обядвал ли си?

Признах, че не съм.

— Зад ъгъла има приятно ресторантче.

Въздъгнах и го последвах. Кварталът беше доста приятен. Наблизо бе театърът, където преди години с Линда гледахме „Фантастичните“. Магазини за дрехи и грънчарски дюкяни се редуваха с гръцки и италиански ресторанти. Чудех се как ли ме е открил Драпър. Вероятно шофьорът е докладвал за разходките ми. Ползването на лимузината си имаше последици.

Ресторантчето наистина бе превъзходно. Драпър поръча филе, ръжен хляб, горчица и бира. Аз се съгласих с избора и седнахме на масата до прозореца, откъдето можех да наблюдавам лимузината, утихнала на забранено за паркиране място.

— Хари ми даде визитката ти — казах. — Имах намерение да ти звънна.

Лий Драпър повдигна вежди. Изглеждаше също толкова интелигентен, колкото и елегантен, но лицето му излъчваше нещо сурово и арогантно — блясъка на очите, извивките на устните. Гледам на лицата така, както ФБР — на отпечатъците. Мисля, че те казват почти всичко, което те интересува. Драпър определено не ми вдъхваше пълно доверие.

— Честно казано, Орт се безпокои за теб — промърмори той.

И аз си мислех нещо подобно.

— С какво точно се занимаваш?

Усмивката му беше като изрязана с бръснач.

— Пазя хората живи.

— Бизнесът сигурно е добър.

— Направо трепач.

Отново ме подразни. Животът ми мина в занимания с думи и бях успял да си създам някои може би не съвсем полезни предразсъдъци. Втрисам се от хора, които използват думата „трепач“. Да не говорим за изрази от рода на „широк кръг въпроси“ или „заформям парти“.

— И аз трябва да се възползвам от защитата ти?

— Орт дълбоко цени желанието ти да помогнеш в търсенето на момичето. Но в случая може да са замесени опасни типове и той не иска да се подлагаш на излишен риск в дела, които всъщност не те засягат толкова лично.

Кратката му реч бе възхитителна и аз не повярвах на нито една дума. Не забравяйте, че съм експерт по възхитителните речи.

— Вчера той беше доста нетърпелив да се захвана с това.

— Променил е мнението си.

— Което означава, че трябва да хвана следващия самолет за вкъщи?

Драпър вдигна ръце помирително.

— Можеш да останеш в апартамента в „Уолдорф“ още няколко дни и да си починеш. Или, ако искаш, да ви заведем с жена ти в Литъл Дикс Бей. Но първо трябва да ми кажеш с каква информация разполагаш, за да я използвам в диренето.

Колкото по-щедър ставаше, толкова повече се нервирах. Орт Бътлър ме мотаеше. Вчера искаше да му помогна, а днес праща мистър Елеганс да ме разкара.

А имаше и още нещо — информацията ми разкриваше Бони като момиче на повикване, което все още не бях готов да споделя нито с приятелчето тук, нито с Орт Бътлър.

Плюс факта, че когато изпадна в беда, тя не се беше обърнала за помощ към дядо Орт Великолепни, а към мен и сигурно си имаше причини. Част от мен обичаше Бони и мразеше това, което нейното богато, властно и ненормално семейство ѝ бе сторило. Не бях готов да оставя съдбата ѝ в техни ръце. Поне засега.

Отпих от бирата си.

— Вече се обадох тук-там. И след като съм започнал, мисля и да завърша делото. А после, ако има нещо, което те интересува, ще ти го кажа.

Драпър прокара хартиената салфетка по устните си. На челото му се открояваха три големи бръчки. Колкото повече се вглеждах в него, толкова повече ми ставаше ясно, че срещу себе си имам човек с доста грижи. Чудех се дали аз съм най-голямата му грижа в момента.

— Грейди, мисля, че трябва да знаеш, ние двамата с Орт сме наясно с... естеството на връзката на Бони с Моника Уилкокс.

— А Хари знае ли?

— Не. Когато Орт научи, инстинктът му, подобен на твоя, го накара... да измъкне момичето от кашата, без излишно да наранява родителите ѝ.

Поредните възхитителни слова.

— И какво направи?

— Говори с мен. Казах, че бих могъл да се срещна с Моника, а ако е необходимо и с Бони, в ролята на семеен приятел. Но преди да успея да го направя, стана убийството на арабите и ситуацията се усложни.

Все още не го харесвах, но поне стигнахме до някакъв напредък.

— Предполагам, че Орт ти е разказал за касетата и за главорезите, които са открили Бони в Шарлътсвил?

Драпър изчисти някакви въображаеми пращинки от левия си ревер.

— Грейди, ситуацията изисква пълна концентрация.

Ако този педераст ме наречеше още веднъж Грейди, сигурно щях да му ударя един.

— Не мога да го докажа — продължи той, — но убийствата ми приличат на операция на Палмак.

Попитах какво е Палмак.

— Палмак е полуавтономен отдел на Мосад, израелското разузнаване. Имат доста гъвкав екип в САЩ с неограничени средства. Иначе казано, разполагат с ефикасна армия за защита на израелските интереси.

— Ударен отряд?

Драпър сви рамене.

— Въпросът е реторичен. Готови са да реагират на действията на ООП по цялото земно кълбо. Ако внимателно четеш вестници, ще забележиш известна закономерност в необичайната смърт на определени арабски лидери от време на време. Тези индивиди са опасни и не бихме искали да се занимават с Бони, както и с теб и със самия мен, впрочем.

— Защо са убили всички тези хора? Какво съдържа проклетата касета?

— Нямам представа. Колкото до убийствата, такъв е методът им на действие.

— Млади жени?

— Не, това не е обичайно и вероятно има връзка със същността на случая. Разбира се, може и да не съм прав. Може да не са от Палмак. Със сигурност обаче двама членове на саудитската кралска фамилия са били убити и саудитците няма да оставят нещата без последствия. Те ще отвърнат на удара, а моята задача е да запазя Бони от въвличане в схватката. Бих искал да улесниш работата ми и да ми съдействаш.

— Ще говорим утре — отвърнах. — Имам няколко срещи довечера.

— Това не е много мъдро.

— Да, сигурно не е — съгласих се аз. — Какво предлагаш?

Той за момент се поколеба, сякаш наистина щеше да направи мъдро предложение.

— За да накараме Палмак да не докосват Бони, трябва да намерим касетата и да им я поднесем на сребърен поднос.

Пак възхитителна реч. Нима Орт Бътлър някога е поднасял нещо на някого в сребърен поднос?

Защо толкова ме дразнеше Драпър? Отговорът не бе единствено в самия него, а по-скоро в това, което представляваше. Трябва да знаете, че Вашингтон е тъпкан с пари — пари, страх и алчност. Политици, отчаяно искащи да бъдат избрани, се кооперират с определени групировки, отчаяно искащи да имат влияние. Но щом веднъж политиците приберат парите, те вече не знаят какво да правят. Тогава се появяват „консултантите“, скрита армия от самолюбиви експерти, които за съответната сума ще ви напишат речи, ще изгладят имиджа ви, ще запишат телевизионните ви клипове и ще дискредитират опонента ви. Тези меркантилни типове се въртят около Вашингтон като мухи около лайно и Лий Драпър просто беше един от тях, макар и по-излъскан.

Той ме последва на улицата.

— Ще се чуем — казах му.

Шофьорът успя да отвори вратата пред мен, без дори да излиза от лимузината. Обърнах се към Лий Драпър, най-добре облеченият в света специалист по опазване на хората.

— Кажи ми, бил ли си някога в „Брукс Брадърс“?

Лицето му се изопна в предпазлива усмивка.

— Разбира се. А ти?

— Не — отвърнах аз. — Дори не съм минавал оттам.

10.

В тетрадката на Бони открих инициалите „Дж. К.“ и името „Джилс“. И следният фрагмент:

„Дж. предизвиква такова съжаление. Жена му го напуснала, той мрази работата си и твърди, че всички са против него. Как е възможно да е тъй известен и силен и същевременно толкова нещастен? Сексът също не го прави щастлив. Дори не би и опитал. Единственото, което иска, е да завържа ръцете му за леглото, да се съблека само по ботуши и бикини и да го ругая и удрям с камшик. Той си има истински камшик, но аз отказах да го използвам. Той обаче толкова ме моли, че го ударих няколко пъти с колана. Тогава той се разплака за майка си. Беше толкова гадно, че си излязох, без да му искам парите, но той ми се обади на следващия ден и каза, че съм го «пречистила» и че ще ми плати 500 долара, ако отида пак. Заслужава ли си?“

Проверих телефонните номера и установих, че Дж. не е никой друг, ами Джилс Кеслър. За момент бях изненадан, но не чак толкова. Бях чувал историйки за странното му поведение. Историйки, каквито репортерите си разказват на чашка, доказвайки си, че редакторите наистина са луди хора.

Джилс Кеслър беше може би един от тримата най-могъщи журналисти в Америка. Не говоря за властта да закриеш например бродуейско шоу, а за властта да насочваш общественото мнение във всички възможни аспекти. По мое време познавах неколцина подобни редактори и, независимо от външните им различия, те еднакво желяеха да са силни — по същия начин, по който акулата желяе да се докопа до крака ти. Може би бяха започнали като обикновени репортери, но впоследствие се бяха променили, бяха зърнали Големия Живот и бяха

правили десетки опити да съсипят доскорошните си колеги. За да приготвиш омлет, трябва да счупиш яйцата. За да станеш известен редактор, трябва да съсипеш доста репортери.

Слуховете твърдяха, че Джилс не просто уволнявал този или онзи, а направо тероризирал критиците си. Един от тях се беше самоубил. Но всъщност това, което репортерите казваха, нямаше особено значение. Печалбите бяха невероятни, а бордът на директорите смяташе, че Джилс направо е достигнал небето.

Тук ще добавя, че личните ми контакти с Джилс винаги са били приятни. Беше очарователен, стига да не работиш за него.

Пред офиса на Джилс седеше холеричен ирландец с тъпо изражение, който ми съобщи, че мистър Кеслър не се срещал с никого без предварителна уговорка. Когато настоях, той истерично се развика:

— Махайте се или ще повикам охраната!

Надрасках на един лист „Джилс, търся Блеър. Спешно е. Грейди Малой“.

— Дайте му това — казах.

В същото време обаче пристигна охраната. За щастие, оказа се, че става дума за пазач, който не е настроен агресивно. Ирландецът ругаеше и двама ни, но вече се бях нервирал доста.

— Просто му дай бележката, тъпак такъв! — извиках аз.

Очевидно той разбираше от подобен език. След няколко минути се върна и мрачно промърмори, че мистър Кеслър ще ме приеме по-късно.

Повече от час вече чаках и тъкмо бях решил да си тръгна — той беше майстор на подобни изпълнения — Джилс се появи на вратата и с хищна усмивка раздруса двете ми ръце. Въведе ме в огромния си офис (на долния етаж в подобно помещение се блъскаха петдесет репортери) и сипа две двойни уискита. После се разположи зад извитото си бюро, върху което имаше три монитора и повече телефони, отколкото при президента. Отпуснах се в ниското кресло, от което трябваше да го гледам с извита нагоре глава. Беше неудобно, но вероятно ефективно.

Джилс внимателно отпиваше от уискито си.

— А сега, Грейди, кой е този Блеър? Познавам ли го?

— Блеър е „тя“, Джилс. На осемнайсет, висока, руса, красива и — за последните няколко месеца — момиче на повикване. Сега обаче е

изчезнала и се опитвам да я откроя.

— Опита ли чрез полицията?

— Името и телефонът ти бяха в нейното тефтерче.

— Името и телефонът ми могат да бъдат навсякъде.

— Виж, цялата тази история не ми е много приятна, но мисля, че момичето е в беда. Имаш ли някаква идея къде би могла да бъде?

Лицето на Джилс се напрегна — изглеждаше тъй, сякаш всеки момент ще експлодира.

— Ние винаги сме се отнасяли добре с теб, нали?

Нямах представа за какво говори.

— Последната ти книга — рецензирахме я като „първокласна“, нали?

— Така е.

— Не е необходимо да сме толкова благосклонни. Унищожавали сме и по-големи от теб.

Лицето му бе почервеняло, очите му — присвити, ръцете му нервно шареха.

— Виж какво, нямам намерение да те притеснявам. Просто търся...

— Работиш за Хари Прескът, нали?

Значи беше въртял телефони във Вашингтон, докато чаках цял час навън.

— Хари ми е стар приятел, но случаят няма нищо общо с него.

— Ако Прескът иска да ме напада, ще се справя и с него. Сенаторите идват и си отиват. Мислиш, че можеш да се втурнеш в офиса ми и долно да ме изнудваш...

Станах.

— Ти си луд. Опитвам се да откроя едно изчезнало момиче.

Той също стана. Очите му отново се присвиха.

— Знам за лъжите по мой адрес. Гадни слухове. Няма значение. Не могат да разрушат това, което съм построил тук.

Ръцете му се разпериха, сочейки стените, отрупани с грамоти, дипломи и снимки на Джилс с крале и президенти.

Обърнах се към вратата.

— Забрави за това — казах. — Съжалявам, че попитах.

Той бързо пресече стаята и внезапно ми препречи пътя. За момент си помислих, че ще ме нападне. Но той неочаквано се промени

като върколак по пълнолуние, и несигурна усмивка пропълзя по зачервеното му лице.

— Не си тръгвай, Грейди — настоя Джилс. — Знам, че си ми приятел. Но нямаш представа какви заплахи получавам ежедневно...

Първо не можех да вляза. Сега не можех да изляза. Той сипа по още едно, после ме отведе до една масичка и седна до мен.

— Съжалявах я — неочаквано каза той. — Искях да ѝ помогна, преди този безумен живот да я унищожи. Такова крехко дете, господи, тя ми напомняше за собствената ми жена на тази възраст. Заведох я у нас, за да я измъкна от улицата.

— Къде е тя, Джилс?

— Не знам. Но мога да ти помогна. Ще ти заема един мой репортер. Страхотен е. Ще я намери.

Отказах. Репортер, ровещ в личния живот на Бони, бе последното, което исках. Джилс кимна разбиращо.

— Не се притеснявай. Все едно, че съм ти намерил частен детектив. Грейди, това момиче означава нещо за мен.

Преди да реагирам, той се обади по телефона и след секунди на вратата изникна здравеняк с квадратна челюст и боксьорски нос. Над очите му се вееше дълъг перчем. Погледна ни и очевидно не беше възхитен от присъствието си в нашата мила компания. В очите му блещукаха странни искрици. Всички ли тук бяха луди?!

— Грейди Малой, Сид Бенкс. Сигурно знаеш нещичко за Сид и за наградите, които е спечелил. За съжаление в момента има известни проблеми. Сид, Грейди е мой скъп приятел и има нужда от помощ. Той сам ще ти обясни.

Репортерът многозначително изгледа своя шеф, после се обърна към мен. Ако погледите можеха да убиват, в тази стая щеше да има два трупа. Никога не бях попадал в по-странна компания. Сякаш се намирах в пиеса на Пинтър^[1], попаднал сред неприятни типове, които по необясними причини ме мразеха. Казах на Сид, че ще му се обадя, и излетях от офиса.

[1] Харолд Пинтър — известен съвременен американски драматург. — Бел.прев. ↑

11.

Върнах се в „Уолдорф“ и освободих шофьора. Във временната си баровска квартира хапнах един сандвич и звъннах на Линда. Тя беше говорила с Пени, но нищо не знаеше за Бони.

Бог знае, не ми се искаше отново да излизам, но не можех да пропиляя вечерта. В тетрадката бе споменат един режисьор, от чиято работа се възхищавах години наред. Бони беше написала:

„Той иска просто три или четири момичета — колкото по-млади, толкова по-добре — да се облекат с кимона и да танцуват пред него. После ни кара да заставаме в различни пози, сякаш ни снима във филм, и когато се измори, ни разказва за Холивуд. Наистина е сладък, а и апартаментът му е страхотен — на една от етажерките са поставени два Оскара — но е доста тъжно. Той има две внучки на моята възраст, но никога не ги вижда и казва, че е стар за секс. Сладък е, но е толкова тъжен и самотен.“

Можеше ли да потърси скривалище чрез него? Да, но тази вечер нямах намерение да се изправам срещу самотен и тъжен старец.

И затова взех такси и се насочих към апартамента на Рут Орландо.

Тя ме посрещна усмихната и меко стисна ръката ми. Не знам защо, но за миг си представих Моника. Тя също беше красива.

Рут ме поведе навътре.

— Толкова се радвам, че дойде — прошепна тя.

Чудех се за какъв ли ме взема? В нейните очи може би бях старият глупак, който не може да обуздае нагона си?

Апартаментът на Моника беше огромен и бляскав, а този на Рут — малък и уютен. Две свързани стаи с камини, свещи, кожени кресла

и тиха музика. Звучеше Сара Вон. Сервитърор сновеше насам-натам с напитки и ордьоври. Имаше около петнайсетина души, предимно млади жени и мъже на средна възраст. Светлината от свещите придаваше усещането за уединеност и интимност.

Седнахме до малка, изящна масичка и в следващия миг ни поднесоха шампанско.

— Удобно ли се чувстваш? — попита тя.

— Повече от удобно.

— Радвам се. В определени моменти хората заслужават истински удоволствия.

— И ти ги осигуряваш?

— Осигурявам обстановката. Истинското удоволствие идва отвътре.

— Като наркотик е — казах аз. — Чувствам се отнесен.

Ласкаех я, но в думите ми имаше малко истина. След сцената с Джилс Кеслър тук се чувствах направо в рая.

— Най-силният наркотик е любовта — усмихна се Рут.

— Любовта или сексът?

— Според мен те са свързани. Ти как мислиш?

— В тази връзка най-голямото предизвикателство е да живееш щастливо само с един човек.

Имам перверзния навик винаги да отнасям темата към моногамията. Веднъж, на един купон в „Плейбой“, се опитвах да убедя Хю Хефнър^[1], че бракът е по-висше състояние от многобройните и безразборни връзки с очарователни и надарени двајсетгодишни момичета. Хеф, Бог да го благослови, просто цъкна с език и каза: „Не разбираш. Опитах брака и не се получи“.

— Сигурно — Рут продължаваше да се усмихва, — аз живея с много илюзии. Сексът с един непознат, когото няма да видиш повече, може да е красивият миг, споменът, който никога да не угасне. Обичам да помагам за достигането на такъв момент. В крайна сметка аз работя в бизнеса на удоволствията.

Усмихнах се, защото изразът ми хареса, пък и осъзнах, че и аз съм в същия бизнес, макар и в друго негово разклонение. Уви, светът се интересуваше много повече от нейните продукти, отколкото от моите.

Тя пое ръката ми и очевидно нямаше нищо против просто да седи така и да слуша как Крис Конър пее „Пролетта е тук“. Въпреки нежеланието си, трябваше да разваля магията.

— Мога ли да те попитам нещо не съвсем приятно?

— Не приличаш на такъв човек, Грейди.

— Познавах Моника Уилкокс. Знаеш какво се случи с нея. Това не те ли плаши?

За момент погледът ѝ охладня. Сетне се усмихна измъчено.

— Самолети катастрофират, но ние продължаваме да летим, нали?

Аналогията беше идиотска — все пак говорехме за хладнокръвно убийство, а не за падащи самолети — но преди да отговоря, сервитьорът се приближи и пошепна нещо на Рут. Тя се изправи.

— Извини ме. Трябва да поздравя един гост. Чувствай се като у дома си. Запознай се с момичетата — ако, разбира се, нямаш нищо против да ме накараш да ревнувам.

Тя изчезна и аз останах до масичката, щастлив, че съм сред сенките, че мълча и просто наблюдавам какво става около мен. Жените бяха красиви, но една евроазиатка направо ме зашемети. Мъжете, между четиридесет и петдесетгодишни, имаха вид на просперираци. Грозноват и нисък червенокос адвокат досаждаше на едно от момичетата с последното си спечелено дело, висок мъж с патрициански обноски разказваше за небостъргача, проектиран от него. Момичетата слушаха с привиден интерес и се усмихваха чаровно. Това ли искахме ние, мъжете — дори повече от секса — илюзията, че сме обожавани от красиви и млади жени?

В другата стая танцуваха. Песента се наричаше „Всичко, което знаем“ и ми напомни за едно момиче от Тенеси преди много години. Когато младата жена излезе от сенките и се настани до мен, не я познах. Беше заменила тениската „Толкова много мъже...“ с нещо тъмно и блестящо.

— Аз съм Анет — каза тя.

— Да.

Все още витаех в спомените за момичето и за „Всичко, което знаем“ в онази призрачна и полутъмна викторианска къща, преди тя да

замине за Париж, за да се самоубие. Изгубен между миналото и настоящето, аз погледнах към жената до мен и попитах:

— Да потанцуваме ли?

Тя ме отведе в другата стая. Анет беше висока и силна, с широки, изящни рамене, сякаш създадени за прегръдка. Аз я прегръщах и си мислех за стотиците неща, които бих могъл да правя с нея, но все пак задаването на въпроси не беше сред тях.

— Къде съм те виждала?

— При Моника. Аз съм приятелят на Бони... на Блеър.

Усетих как тялото ѝ потръпна, но трябваше да продължа.

— Опитвам се да я открия. Можеш ли да ми помогнеш?

— Не.

Песента свърши. Стояхме един срещу друг.

— Къде би могла да се скрие?

— Не знам. Не искам да знам.

— Тя ти е приятелка. Не те ли интересува какво би могло да ѝ се случи?

— Донеси ми нещо за пиене. Бърбън.

После седнахме до масичката и тя проговори:

— Мразя я тази история, защото аз я вкарах в нея. В началото парите изглеждат върха. Не знаеш и не можеш да си представиш гадостите, които ти предстоят. Дори Моника не знаеше. Ямата е бездънна. Надолу, надолу, надолу.

Тя сведе глава. Поех ръката ѝ, не исках да се разплаква.

— Откъде си, Анет?

Тя горчиво се засмя.

— Аз ли? О, аз съм класическият американски пример. Дъщеря на свещеник от Небраска, която искаше да бъде самостоятелна. Дойдох тук, за да стана актриса. Повечето от момичетата са такива. Прослушвания, уроци, работиш като сервитьорка, чакаш, надяваш се, мечтаеш, гладуваш. После някой ти предлага лесни пари. Знаеш ли защо съм курва? Защото съм дяволски честна. Дължах пари на много хора и единственият начин да ги върна, бе да работя за Моника. Така започнах със срещите и изплатих дълговете си, с тази разлика, че скоро затънах още повече, защото се забърках с кокаина. Не ме бива за охолен живот.

— Анет, кой уби Моника?

Надявах се да измъкна истината от нея, но тя ме разби.

— Не знам. Аз просто искам да оцелея. Твърде много хора задават въпроси. Напускам града. Има един адвокат, току-що е спечелил голямо дело, и ще ми даде пари. Аз ще отида някъде и ще го чакам.

— Онази вечер, при Моника, когато арабите бяха там, споменаха ли нещо за... израелското разузнаване или Халид Ясин, защо е тук, каква е тази касета?

— Никога не ги слушам. Досадно е — само петрол и политика.

Тя нервно потръпна.

— Анет, към кого би се обърнала тя? Къде би могла да се скрие?

— Нейният приятел? Може би...

Внезапно млъкна и очите ѝ се разшириха. Проследих погледа ѝ и съзрях горилата, която бях срещнал и при Моника. Ники Алегро, според думите на Бони. Беше на барчето, с гръб към мен, не можех да сбъркам тези рамене. Той излъчваше сила и агресивност. Видях как го обслужи барманът и как останалите го поздравиха и после отклониха погледи. Анет се притисна до мен.

— Кой е той?

— Не питай.

— Бони го познаваше. Може би той знае къде е тя.

— Моли се на Бога да не знае.

Тя отиде до адвоката в другата стая, прошепна му нещо, той заряза евроазиатката и последва Анет към външната врата.

Всяка моя клетка ме предизвикваше да се изправя срещу Ники Алегро (това ли беше истинското му име?) и да го попитам къде е Бони, но не го направих. Щяха ли да го впечатлят вашингтонските ми връзки? Щеше ли въобще нещо да го впечатли, освен може би пистолетът, опрян в гърлото му? Нямаше ли страхът да завърже езика ми? Седях сред сенките и го наблюдавах, без самият аз да бъда видян. Чух го как си бърби с бармана за следващия мач на „Джайънтс“ и как барманът се лигави: „Да, абсолютно сте прав, мистър Алегро“.

Пласьорът на наркотици кимаше разсеяно, после протегна чукоподобната си ръка към една купа с лешници. Беше облечен в палто от камилска вълна, което му пасваше като ръкавица. Контрастът между елегантното му облекло и животинското му излъчване беше

зашеметяващ. Черната му брада беше перфектно подравнена а ла Мефистофел.

Отново ми се прииска да се изправя срещу него, и отново се поколебах. Единственото ми предимство бе, че не ме познаваше.

Алегро прекоси стаята и отиде при евроазиатката. Мъжът до нея се изпари. Тя запази усмивката си.

Видях, че Анет и червенокосото джудже адвокат се изнасят през външната врата. След миг отидох до прозореца — те стояха до едно такси. Тя го целуна и се вмъкна в таксито. Адвокатът остана на тротоара, притиснал опакото на ръката си до устата и загледан в отдалечаващия се автомобил, докато ноемврийският вятър разпиляваше опадалите листа по улицата. Питам се дали искаше да напусне жена си заради нея и какво щеше да се случи с дъщерята на свещеника, превърнала се първо в кандидатка за актриса, а после в наркоманизирана проститутка.

Именно тези мили фрагменти от живота бяха основната ми грижа, те съставяха пълнежа на романите, а не нелепото преследване, в което се бях забъркал. Трябваше да оставя полицията и Хари Прескът да се тревожат за Бони, Моника, арабите и цялата шибана каша. Не беше моя работа. В най-добрия случай просто си губех времето, а в най-лошия — рискувах живота си.

Докато гледах през прозореца, Ники Алегро внезапно изникна на улицата. Адвокатът с дългото сбогуване тъкмо се канеше да се пъхне на свой ред в таксито пред него. Алегро го хвана за яката, повдигна го и като парцалена кукла го хвърли настрана. Адвокатът падна хъркащ, а пласьорът се метна в колата.

Понечих да изляза и да помогна на дребния човечец, но нечия нежна ръка ме спря.

— Остави го — каза Рут Орландо.

Адвокатът се изправи и се затътри надолу по улицата, вятърът пилееше листата покрай краката му.

— Ще се оправи. Денят беше дълъг и труден. Все пак, добре че Ники се разяри там навън, вместо да го направи тук. Той е като ходеща бомба.

— Защо тогава го пускаш?

Устата ѝ се разтегна в горчива усмивка.

— Защото не мога да не го пусна. Боже мой, имам нужда от нещо за пиене. Или каквото и да е. Ще дойдеш ли с мен горе? Светът там е далеч по-приятен.

Не се и съмнявах, че горе се таяха редки удоволствия. Бях очарован от красотата, цинизма и загадъчността на Рут, но просто не можех да изкача тези стълби. Когато бях по-млад, вярвах, че всичко ми е позволено, но оттогава видях твърде много. Две трети от мъжете, с които израснах, вече бяха женени за трети или четвърти път и имаха деца, които не искаха да говорят с тях, а мнозина дори бяха мъртви или в затвора, или в лудница, или пък бореци се с различните си пристрастявания. Сигурен съм, че в света съществуват определени правила, и ако твърде дълго се бориш с тях, те в крайна сметка те побеждават. Именно затова си тръгнах — не защото се отличавам с мъдрост, а просто от страх, от желание да запазя поне това, което притежавах в момента.

Хванах такси до „Уолдорф“. Поне няколко часа сън, преди да се кача на самолета за вкъщи.

Отворих вратата и когато посегнах към ключа за осветлението, от тъмнината долетя глас:

— Добър вечер, мистър Малой.

[1] Хю Хефнър — основател и досегашен издател на списанието „Плейбой“, известен с неувяхващата си страст към красиви млади фотомодели. — Бел.прев. ↑

12.

На дивана седеше мъж с посребрена коса, а зад него — малък гардероб. Носеха смокинги — по-младият беше свалил сакото си и за момент си помислих, че са приятели на Орт, минаващи оттук за по чашка. Но приятелите едва ли биха чакали на тъмно.

Обърнах се и съзрях още един — висок, здрав, с каменна физиономия. Беше точно зад мен и разруши плана ми за бягство, затова се обърнах към онзи с посребрената коса.

— Кой сте вие?

Той стана. Беше едър и стегнат и си помислих, че по-подходящо би изглеждал в униформа или маскировъчни дрехи.

— Смятайте ни за ваши приятели — отвърна той.

Саката на двамата по-млади бяха преметнати върху столовете около масата. Може би смокингите им бяха помогнали да заблудят мнителната охрана на „Уолдорф Тауърс“.

— Какво искате?

— Да поговорим с вас — каза мъжът. — И да обсъдим липсващата касета.

Поне не си губеше времето с глупости.

— Не е в мен — обясних аз.

— Все пак сме длъжни да проверим.

— Чувствайте се като у дома си.

— Благодаря. Може би бихме могли да пийнем нещо, докато си приказваме.

Звучеше цивилизовано. Сипах бренди и за двама ни. Седнахме на двата срещуположни дивана, докато младите мъже претърсваха наоколо, използвайки дълги игли, за да проверяват възглавниците и дюшеците, както и малки метални детектори. Ситуацията ми се струваше комична, защото знаех, че това, което търсят, не е тук.

— Наистина ли си мислите, че бихте могли да откриете касета в този огромен апартамент?

Мъжът цъкна с език.

— Мистър Малой, ако скриете монета от десет цента в супермаркет, тези мъже ще я открият за не повече от десет минути.

— Вие от Палмак ли сте?

Той сви рамене.

— Имената се менят. Ние сме отдадени на каузата на Израел.

— А каква е тя?

— Да оцелеем.

Само преди час Анет ми каза, че единственото, което желае, е да оцелее. Очевидно идеята беше всемирна.

— От това, което чувам, съм останал с впечатлението, че Израел напоследък е доста добре.

Лицето на мъжа излъчваше едновременно живост и умора.

— Мистър Малой, какво всъщност знаете за обстановката в Близкия изток?

— Не много.

— Безразлично ли ви е?

Беше сериозен човек и инстинктът ми подсказа да отговарям сериозно.

— Не, не съм безразличен. Но избягвам коментарите. Изглежда толкова безнадеждно. Като че хората са направили някаква грешка преди петдесет или сто години и сега няма отговор или начин да се спре кървавата баня.

Той отпи от брендите си.

— Нямах предвид нещо конкретно — допълних аз.

— И аз нямам. Но в думите ви има доста истина. Запознат ли сте с Теодор Херцл?

— Не.

— Той е журналист от Виена, бащата на ционизма. Отразявал е аферата „Драйфус“ и е стигнал до извода, че евреите никога няма да живеят необезпокоявани в Европа и следователно са длъжни да създадат своя собствена държава. Идеите на Херцл са националистически и революционни. Ционистите били принуждавани да напускат домовете си и да започват нов живот в далечни и враждебни земи. Бихте могли да ги сравните с кръстоносците или с пилигримите.

Той за втори път близна брендите. Чух, че двамата младоци нещо разговаряха в едната спалня.

— Малката книга на Херцл, „Der Judenstaat“ — „Държавата на евреите“, е публикувана през 1896. На този етап той нямал предвид конкретно място. Новата държава трябвало да бъде в Канада, Аржентина или дори в Африка. Идеята за Палестина се появила случайно, но предизвикала силен отзвук. Да се върнат към библейската си родина, за евреите било повече от мечта, тъй че едва ли някой се е сетил, че там вече живеят хора.

— Да не искате да кажете, че Канада щеше да е по-добър избор?

— Несъмнено. Но въпросът все пак е спорен. Избрали са Палестина и днес ние трябва да приемем съществуващата реалност, че три милиона израелци живеят, обградени от сто и петдесет милиона араби, чиято основна задача е разрушаването на държавата.

— В казаното от вас съзирам известна доза пристрастие.

— Нима? Простете забележката ми, мистър Малой. Аз съм роден в Германия. Баща ми беше banker. Когато на власт дойде Хитлер, баща ми разбра какво ни очаква. Приятелите му му се присмиваха. Те твърдяха, че Хитлер е просто поредният въодушевен политик. Но моят баща продаде всичко и заминахме за Палестина. Животът там не беше лек. Но след пет години бяхме живи, а приятелите ни в Германия — не. Не съм оптимистично настроен към човешката природа, мистър Малой. Отнасям се към арабите според делата им.

— Как се казвате?

— Можете да ме наричате Ури.

— Защо ми разказвате всичко това?

— По две причини. Първо, вие пишете речи за сенатора Прескът, който би могъл да стане президент. Бихме били благодарни, ако насочвате по-често темата към тази ситуация.

— Както вероятно знаете, сенаторът има неколцина съветници, които се занимават най-вече със споменатата ситуация. А втората причина?

— Въвлечен сте, очевидно случайно, в случая с касетата.

— Съвсем случайно. Ще ми се никога да не бях чувал за нея. Но след като така и така я споменахте, какво можете да ми кажете по този въпрос?

Той отпи за трети път. Моята чаша беше празна.

— Още?

— Не, благодаря.

Напълних чашата си и отново седнах.

— Касетата... Какво съдържа тя?

Ури леко повдигна глава.

— Нямам представа. Имам само страхове и подозрения.

— Които са?

— Мистър Малой...

— Грейди, ако обичате.

— Грейди, ние не сме обкръжени от монолитен „арабски свят“, а от дузина държави и фракции. Някои от тях са нормални, но съществуват и крайно нерационални — хора, които биха искали да видят нашата гибел и биха заложили дори и собствения си живот. Ние сме добре въоръжени и сме по-добри войници от враговете си, но в тази ядрена епоха не можем да бъдем сигурни в нищо.

Бях впечатлен от Ури и все пак скептичен по отношение на част от мислите му. Веднъж писах реч за един кандидат за президент, трябваше да я прочете пред богати евреи от Ню Йорк. Тези хора имаха ясна цел и ако не я следваш, можеха да те разкъсат на парчета. Свирепи хора като тях нямаха място за компромиси в политическата си философия.

— Вие сте онези с бомбата, нали?

Той не отрече наличието на израелски ядрен капацитет.

— Да, но никога не бихме могли да контролираме възможността някоя арабска държава или групировка да стигне до същото. Представете си Кадафи да купи нещо такова? Или ООП да го открадне? Тогава? Вие сте писател, измислете продължението. Представете си, че неидентифициран самолет хвърли атомна бомба над Тел Авив. Ние ще отговорим ли със същото? Срещу кого? А ако нашият отговор просто развърже ръцете на враговете ни и им даде повод за масова инвазия? Би ли докарала една бомба, хвърлена от неизвестен самолет, втори Холокост? За вас вероятно това са само думи, но всъщност са въпроси, които трябва да си задаваме с необходимата сериозност.

— А касетата? — настоях аз.

Ури загрижено поклати глава.

— До нас достигат доста слухове, по-голямата част от които са неверни. Един от последните се отнася за план, включващ именно използването на ядрено оръжие за предизвикване на тотална инвазия

от определени радикални групировки. Предполагам, че Халид Ясин е бил в течение. Когато разбрахме, че е тук, бяхме много любопитни какво има в касетата? Не е нормално нещо толкова важно да бъде записано на хартия или лента. Но материалът може да е бил главно технически. Или да е прехванато съобщение, потвърждаващо намерението на конспираторите. Кой знае? Надявах се да го разбере от Ясин, но, уви, бях твърде бавен.

Младите мъже се приближиха и застанаха до Ури. Единият заговори на неразбираем за мен език. Другият показва пистолета ми — явно подхвърли някаква шега за него — и го остави върху масата. Носеше още и двете тетрадки на Бони. Бях ги „скрил“ под дрехите си. После двамата се насочиха към кухнята.

— Твърдите, че вие не сте убили арабите и момичетата? — атакувах аз.

— Който и да го е направил, е допуснал две грешки — безсмислената касапница и момичето, успяло да избяга с касетата.

— Кой би могъл да е? — попитах. — Кой ги е убил?

— Направено е безмилостно и твърде жестоко. ООП са способни на такова нещо, а и други ислямистки групи, както, разбира се, и местни криминални елементи.

В мен се породиха доста въпроси. Ури беше чаровен тип, но какво всъщност знаеше? Откъде черпеше информация? От полицията? Или от другаде?

Сякаш прочел мислите ми, той каза:

— Търсим изчезналото момиче и по-точно касетата, която вероятно е взела със себе си. Вие очевидно я познавате.

— Срецнах я преди няколко седмици. Млада проститутка. Представи се като Блеър, но така и не разбрах фамилията ѝ. Историята ѝ ме заинтригува като писател. Една вечер ме заведе в апартамента на Моника и когато разбрах за убийствата, помислих, че е сред жертвите. Затова дойдох тук с надеждата, че мога да бъда полезен на полицията.

Вече се чувствах кръгъл глупак, когато се налагаше да разказвам тази легенда, но се държах за нея.

— А как разбрахте за касетата? — попита Ури.

Трескаво затърсих отговор, защото не можех да спомена за познанството на дъщеря ми с Бони. Сега разбрах, че две сили, поне

две, търсеха касетата и едната от тях бе последвала Бони в Шарлътсвил, но очевидно Ури нищо не подозираше.

— Полицията — казах. — Попитаха ме за нея.

Той повдигна вежди, после разлисти едната от тетрадките на Бони.

— Тя ми ги даде — казах аз. — За да ме запознае с някои подробности, ако реша да пиша за нея. Преснимайте ги, ако мислите, че ще ви помогнат.

Той продължаваше да я разглежда. Най-сетне проговори:

— Днес сте посетил един от тези хора.

Не губих време да го питам как е разбрал.

— Журналистът, да. Той каза, че няма представа къде е тя.

Ури повика единия от бригадата. Младият мъж седна наблизко и започна да преснима тетрадките.

— Ще ви предложи сделка — обърнах се към Ури. — Ако намерите момичето, доведете ми го. Ако аз намеря касетата, ще я донеса на вас. Става ли?

— Разбира се. — Той любопитно оглеждаше пистолета ми, сякаш виждаше пред себе си умряла мишка. — И един съвет. Ако искате да се движите въоръжен, движете се въоръжен. Едно оръжие не би било от полза, скрито сред чорапите ви.

— Ще го запомня.

Другият мъж излезе от кухнята с празни ръце. Беше мой ред да се засмея.

— Ако касетата беше у мен, щях ли да я донеса тук? Нямах ли да я скрия у дома?

— Къщата ви бе претърсена днес следобед.

— Копелета!

— Жена ви не беше там. В настоящия момент тя е една от най-добре пазените жени в Америка.

— Искате да кажете, че наблюдавате дома ми?

Той пропусна въпроса покрай ушите си.

— Сега бихте ли свалили палтото си?

Бях по-скоро удивен, отколкото вбесен. Ситуацията ми напомняше за сцената в „Малтийския сокол“, когато Богарт дава на Питър Лоре револвера си, а Лоре все пак настоява да го претърси. Не

че Ури приличаше на Питър Лоре, или пък аз на Богарт. Единият от младежите ме претърси бързо и опитно, след което отстъпи назад.

— Как бих могъл да се свържа с вас? — попитах аз.

Той ми подаде едно листче.

— Обадете се на този телефон и съобщете името и местонахождението си. Засега свършихме. Благодаря ви за съдействието.

Стиснахме си ръцете и те си тръгнаха. Можех да се обадя по телефона, за да ги арестуват във фойето на хотела — ако не бяха надхитрили дори охраната на „Уолдорф“ — но не виждах смисъл. Познанството с Ури очевидно бе полезно. А собственото ми положение изглеждаше направо безнадеждно. Ако разкажех всичко, което знаех, вероятно щях да разбия живота на Бони и кариерата на Хари. А докато пазах част от истината за себе си, със сигурност щях да бъда преследван от кой знае какви тъмни сили.

Независимо от визитата на Ури обаче, плановете ми останаха същите — хубав сън и ранен полет за вкъщи. Може да го наречете стратегическо отстъпление или страхливо бягство, но каквото и да си помислите, на мен ми бе дошло до гуша.

13.

За закуска си поръчах портокалов сок, ягоди, филе, варени яйца, препечени филийки с масло, кафе и — като връх на всичко — чаша „Дом Периньон“. Орт Бътлър можеше да си го позволи.

Освежен, напуснах хотела към девет и се оставих на милостта на студения и неприятен дъжд. Крих се под няколко чадъра, предложени ми от жени, чиято очевидна цел бе да ме ослепят, и огледах „Парк авеню“ за такси.

За мое щастие иззад ъгъла се появи едно. Размахах и двете си ръце и то подмина един възрастен джентълмен, за да спре пред вашия скромнен разказвач. Реших, че днес е щастливият ми ден, и се отпуснах на задната седалка.

— „Ла Гуардия“^[1] — казах аз и разгърнах „Таймс“.

Бях привикнал да не използвам нюйоркските таксита, тукашните шофьори само гледат да те излъжат, измисляйки си заблуждаващи маршрути, но сега нямах нито силите, нито желанието да се впускам в тежка битка заради четири или пет долара. След малко се замислих над казаното от Ури. Възможен ли бе арабски заговор, целящ да разруши Израел? Това ли съдържаха тази проклета касета?

По дяволите, не, отговорих си сам. Вероятно е концерт на Бени Гудман — не бяха ли всички арабски принцове луди по Бени Гудман? Вече не ме беше грижа. НМП — Не е Мой Проблем.

Движехме се надолу по улиците, обилно поливани от дъжда. Стори ми се, че направихме няколко твърде резки завоя, после се огледах, когато спряхме под един мост. Беше мрачно и се чудех дали не сме се загубили. Погледнах към огледалцето над шофьора, за да срещна очите му. Тъкмо щях да го попитам, когато вратите се отвориха и двама мъже се вмъкнаха вътре.

Впоследствие всичко се разви много бързо. Аз вдигнах ръце и двамата се насочиха към гръкляна ми, после единият хвана ръцете ми, докато другият се зае да обработва ребрата ми. Хриптях и пъсках и единственото, което забелязах, бе, че двамата са мургави и че единият

е по-възрастен от другия — вероятно бяха на трийсет и два. Бях победен и се готвех да се предам, когато те ме изхвърлиха на улицата.

Вътрешностите ми щяха да се пръснат, а биячите бяха отделили нужното внимание и на слабините ми. Единственото, което можех да направя, бе да се свия на кълбо, да прикрия главата си с ръце и да охкам. По-възрастният каза нещо на този, който ме риташе, сетне клекна до мен, сръчно пребърка джобовете ми и изсъска:

— Отивай си у дома, задник!

Намери пистолета ми, засмя се, хвърли го в крайпътните храсти и се метна в таксито. Чудех се дали ще минат с колата през мен. Но те заминаха, оставяйки ме полумъртъв в калта.

Пъшках и ръмжах. Докато се опитвах да се изправя на крака, повърнах стодоларовата си закуска. Няколко деца се вторачиха в мен от другата страна на улицата. Викнах им за помощ, но майка им ги прибра. Изправих се бавно, със страхотни болки навсякъде, и събрах дрехите си от улицата. Дъждът само увеличи нещастията ми. Намерих и пистолета си. Не бях имал кой знае какъв късмет с него, но във въображението си се виждах как пръсвам мозъците на онези двама бандити.

Изплюх кръв и осъзнах, че бях разкъсал устната си при падането. Те не ме бяха удряли по лицето, а само по тялото.

Доближих се до един стълб и се огледах за помощ. Не знаех дори къде се намирам. Наближи едно такси, но шофьорът му само ме погледна и отмина с безразличие. Не бях добра гледка, а ръцете и краката ми въобще не ме слушаха. Друго такси се появи и аз застанах пред него. Шофьорът колебливо предпочете да спре, вместо да ме сгази. Трудно отворих вратата и изфъфлих:

— Закарай ме до „Уолдорф“! Бях пребит!

Да, дори в състояние на афект успях да подредя изящна фраза.

Предизвиках фурор, когато се появих кървящ и мокър до кости на входа на „Уолдорф“, но успях да убедя един от рецепцията да повика доктор и да ме заведе до апартамента на Орт. Докторът, млад човек с невчесана брада, ме огледа и обяви:

— Това не е бил обикновен бой.

Беше прав, разбира се. Някой беше казал на тези главорези „Дайте му пети номер“, което по тяхната десетобална система означаваше сериозен побой без лицето, непредизвикващ сериозни

последници, но причиняващ болка, която недвусмислено напомня за отправеното предупреждение.

В този случай то беше: „Отивай си у дома, задник!“.

Тъпи копелета, нали точно това се опитвах да направя!

Докторът ми даде перкодан, убеди ме да остана в леглото два-три дни и каза да му се обадя, ако пикая кръв повече от двайсет и четири часа. Когато си тръгна, глътнах две хапчета, отпих сериозно количество бира и започнах да обмислям случилото се през деня. Повече от всичко исках да се прибера вкъщи, но не бях сигурен дали ще издържа полета. Самолетът не беше място за човек в моето състояние. Мислех да помоля Линда да дойде тук, когато телефонът иззвъня. Звукът ми причини болка, както и самото вдигане на слушалката и изричането на дежурното „ало“. Момчето от рецепцията прошепна, че мистър Сидни Бенкс иска да ме види.

Казах, че не съм и чувал за Сидни Бенкс.

— Твърди, че е репортер — добави момчето.

Едва тогава си спомних. Сид Бенкс, „детективът“, когото Джилс Кеслър великодушно ми предостави.

Изпъшках. Не вярвах на Джилс, нито на Сид Бенкс. Пък и не исках никой да ме вижда в подобно състояние.

Но имаше и нещо друго. Бях изпитал физическа и вътрешна болка, каквато до този момент не познавах. Бях сам и изплашен, а нещастие то обича компанията. Съдбата ми предлагаше един ненормален репортер.

— Пратете джентълмена при мен — казах аз.

[1] Едно от големите летища в Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

14.

В политическите среди съществува изразът „Типичен Кливлънд“, който се отнася до определена комбинация в облеклото — бял костюм, бял колан, бели чорапи и обувки, бяла вратовръзка и електриковосиня или яркорозова риза. Сид Бенкс пристигна облечен с нещо, което можех да определя единствено като „Типична редакция“ — безформен тъмен костюм, светлосиня разкопчана блуза, антична вратовръзка, захабени бели чорапи и боти, които вероятно му бяха останали от армията. Напоследък се забелязва нова вълна репортери, които си докарват имиджа на брокери, но Сид очевидно беше привърженик на старата школа.

Той ме поздрави хладно, но лицето му светна, щом забеляза бара. Когато вече държеше пълна чаша в едната си ръка, издърпа един стол и седна срещу мен. И изръмжа:

— Какво ти се е случило?

— Двама главорези ме пребиха.

— Познавам някои главорези. Опиши ми ги.

Информацията ми бе оскъдна и Сид поклати глава.

— Трябва ми повече, за да мога да направя нещо.

Болките ми бяха твърде силни, за да си позволя повече любезност.

— Не съм сигурен дали искам да ти кажа повече. Не вярвам на Джилс и не виждам защо трябва да вярвам на теб.

— Успокой се — отвърна той, след като изгълта наведнъж половин чаша. — Джилс каза да ти помогна, ако имаш нужда от нещо.

— Какво още ти каза?

— Че търсиш някаква курва. Че сте стари приятели и че иска да ти направи услуга.

— И ти му повярва?

Сид довърши съдържанието на чашата си с грациозно движение. Познавах още само един човек, който се справяше с питиетата така

уверено — Стивън Спендър, с когото Сид обаче имаше много малко общи черти.

Репортерът сви рамене.

— Знам, че не сте стари приятели. Но това няма значение. Очаквах Джилс да ме излъже.

— Какви са отношенията ви? — Спомних си, че преди около година някъде бях чел нещо за Сид Бенкс.

— Много е просто. Той ме мрази, аз мразя него. Но сме свързани, защото някакъв тъп губернатор ни съди за клевета. Затова Джилс ме махна от репортерския екип и сега прекарвам времето си, ровейки се в глупости. А твоят случай просто е добър повод да съм подалеч от офиса.

Докато говореше, той се пресегна към уискито и леда.

— Но ще го държиш в течение?

Сид изглеждаше раздразнен.

— Виж, казах ти, че го мразя, но не си спомням да съм казал същото и за теб.

Докато се опитвах да сипя още и на себе си, той добави:

— Сигурно няма значение, но знам с какво се занимаваш. Спомням си някои от статиите ти. Така и не разбрах защо се прехвърли на книги.

— Въпрос на финанси. Можеш да умреш от глад със статии. А и редакторите са пълни идиоти.

— В издателствата не са ли същите?

— Налага се да контактуваш само с неколцина.

Той пак сви рамене не особено убеден.

— Пишеш статии и прецакваш другите. Пишеш книги и другите те прецакват.

Този човек си имаше принципи. Познавах и други журналисти от неговия тип. Подозрителни, язвителни и сантиментални копелета, от които излизат отвратителни съпрузи и лоши работници, но пък са предани на своето понятие за морал и истина, не много различно от това на кръстоносците. Инстинктът ми подсказваше да му се доверя, но само донякъде.

Разказах му по-голямата част от историята, без да споменавам предположенията на Ури за съдържанието на касетата и факта, че изчезналото момиче е дъщеря на Хари Прескът.

Когато привърших, Сид се бе изтегнал на пода, беше събул обувките си и се взираше в ухабените си чорапи.

— Приятел, в голяма беда си — обяви той.

— По-добре ме изненадай с нещо.

Той намери някакъв сериал по телевизията, увеличи звука до максимум и се премести близо до мен.

— Да започнем с курвите — каза той. — Моника, Рут и останалите.

— Блеър ги наричаше „мадам“. Каза, че познавала шест-седем такива.

— Те са стотици. Това е най-развитият бизнес в „Ийст сайд“. Момиче като Моника започва с продажба на собствения си задник. Взима средно три стотачки на чукане. Може би две от редовните си клиенти, но по четири-пет от разните глупаци. Колко чукания седмично? Може и двайсет, ако реши, но нека бъдем по-консервативни. Да кажем десет. Това са три бона седмично и сто и петдесет годишно — в брой, без данъци, а и се чука по-рядко от средна новобрачна двойка. Не е зле, а?

— Разбира се. Роза и шампанско.

— Съвсем скоро тя има пред вратата си повече мъже, отколкото може да поеме. Затова се обажда на някоя приятелка да помогне. После на още две или три. Да кажем, че четири от тях се чукат десет пъти седмично за по триста долара на сеанс. Това са шестстотин хилядарки годишно. Звучи твърде гот, за да е вярно, нали?

Кимнах в съгласие. Ребрата ми пулсираха. Докторът каза, че няма счупено, но може би лъжеше.

— Е, наистина звучи твърде гот, за да е вярно. Събуди се, Малой. Това е Голямата торта. Ще оставим Моника да прибира половин милион годишно, защото е сладур и има страхотен задник, така ли? Не, не е така. Някой се намесва.

— Мафията.

Чудех се защо не се бях сетил по-рано. Може би защото живеех в провинцията твърде дълго, а там откраднат велосипед се счита за зараждане на организирана престъпност.

— Точно така. Един ден някакъв умник чука на вратата и казва: „Скъпа, аз съм твой нов съдружник. Ще те защитавам, ще продавам дрогата ти навсякъде и ще взимам половината от печалбата. Ако

офертата не ти харесва, ще ти счупя ченето“. Чупи няколко ченета и започва да се носи мълвата, че е сериозен бизнесмен. Моника плаща и запазва профила си красив.

— Много е явно — отбелязах аз.

— Винаги е било така. Но това, което всъщност ме интересува, не е мафията, а чужденците — араби, израелци, японци. Моника сякаш се е опитвала да вкара в леглото си цялото проклето ООН.

Докато говореше, Сид небрежно почистваше подметките на обувките си с ножа, който бе измъкнал от джоба си.

— Много чужди бизнесмени идват в Ню Йорк.

— Много чужди политици също. И всички те искат да пробват местните готини задничета. Мафията не я е грижа за чужденците, а само за приходите, но има момчета, които се интересуват и от останалото.

— ЦРУ.

— Именно. Те държат под контрол арабите, евреите, всички. И няма по-удобен случай за документиране от онзи, в който гащите им са смъкнати. Ти каза, че момичето се е скрило в стая, където Моника мислела да сложи камера, но не го е направила. Кой твърди, че не го е направила?

— Искаш да кажеш, че ЦРУ може би знаят кой е убил онези хора?

Сид замислено се втренчи в подметката си.

— Кой, по дяволите, да ти каже? В ЦРУ има повече фракции, отколкото в ООП. Някои са произраелски, други — проарабски. Да ти се намира някаква храна?

Махнах към кухнята. След минута той се върна със сандвич. Надявах се, че си е измил ръцете.

— Не го споменах, но вечерта при Моника срещнах и един вол с черна брада — Ник Алегро. Блеър каза, че бил пласъор на наркотици. После го видях у Рут Орландо. Анет се изплаши до смърт.

Сид отхапа от сандвича.

— И би трябвало. Ники е много зло копеле. Той е Мистър Кокаин и ще остане такъв, докато някой не го застреля. Преди две-три години мафията направи сделка с ненормалните колумбийци, те внасяха дрога на парче. Ники беше в основата на споразумението —

застреля четирима или петима от колумбийците и успя да убеди оцелелите.

— Блеър каза, че е била и в неговия апартамент. Каза, че там имало колумбийци с куфарчета, пълни с кокаин.

— Сигурно. Рекетът над проститутките и наркотиците си пасват като джин и тоник. За отношенията на Ники с момичетата се носят някои наистина гадни слухове.

Положението се усложняваше. Аз търсех Бони, а не някаква международна наркоконспирация. Но си спомних какво каза Пени за мъжете, които я бяха нападнали — говорели испански. Тези, които ме бяха пребили, също.

— За Алегро работят ли колумбийци?

— Стопроцентово. Той е от работодателите, които дават равни шансове на всички кандидати.

— Значи той е ключът към шибаната история — заключих аз.

Прекъсна ме телефонът. Изключих телевизора и вдигнах слушалката.

— Чух, че си имал неприятности — каза Лий Драпър.

— Лошите новини се разпространяват бързо.

— Обади се от хотела, защото си в апартамента на Орт. Слушай, сенаторът иска днес да вечеря с теб.

— Не мисля, че мога да пътувам — казах му аз.

— Ще решим проблема. Една лимузина ще те вземе и ще те откара до самолета на Орт. Ако искаш, ще ти осигурим медицинска сестра по време на полета да ти държи ръката. На другото летище ще те чака кола и ще те откара до офиса на сенатора. Какво ще кажеш?

— Осигури в самолета студена бира и перкодан. Никаква сестра.

— Готово.

— Кога ще дойде лимузината?

— Когато се приготвиш, тръгваш. Тя вече е долу.

Не ме интересуваше вечерята с Хари Прескът. Исках да се прибера вкъщи.

— Тръгвам си — казах на Сид. — Току-що ми направиха предложение, на което не мога да устоя.

— Кой? — попита той подозрително.

— Познаваш ли човек на име Лий Драпър?

Той мрачно изхъмка, но не отговори. Не го и насилих. Нямах намерение да се срещам с Лий Драпър повече.

— Какво смяташ да правиш? — попита Сид.

— Не знам. Или ще се прибера у дома и ще забравя за всичко, или ще пощурея и ще се върна, за да пръсна главата на Алегро.

— По-добре недей. Той е здраво момче и зад гърба си има други такива. Искаш ли да се разровя?

— Разбира се — отвърнах аз. — Но не се безпокой за наркотиците, ЦРУ или другите глупости. Просто намери момичето. Нищо не обещавам, но си мисля, че ако я намериш, семейството ѝ ще бъде доста благодарно.

— Парите никога не са ме вдъхновявали — мрачно отсече той. — Само копелетата, които ги притежават.

Той си тръгна и аз се затътрих към банята, изпиках нещо розово и започнах да си събирам багажа.

15.

Още щом влязох в офиса на Хари, Аманда ми се нахвърли като тигрица.

— Тъпо, мазно копеле! — започна тя. — Гаден мръсник. Подъл...

Продължи в същия дух. Не беше зле като за девойка, завършила елитен колеж. За щастие бях тъпкан с перкодан и бира, за да приема атаката персонално. Насочих се към бюрото на Хари, ухилен щастливо към това чаровно създание, което може би с моя помощ един ден щеше да стане първата дама на страната.

Аманда беше на четиридесет, дребничка, но съвършена, с червеникава коса, блестящи очи и изящество на кукличка от китайски порцелан. Беше елегантно облечена — с оранжева копринена рокля, обсипана с бижута в рамките на допустимото.

Докато тя бе заета със споменаването на майка ми, мъжествеността и умствения ми багаж, си спомних една вечер преди години. Някой от многобройните ни познати даваше купон — голямо и шумно мероприятие, на което всички пиеха твърде много вино и флиртуваха безразборно. Беше лятото на Уотъргейт^[1] и всички във Вашингтон леко бяха мръднали.

Намираше ми се малко трева, подарък от едни приятелчета, които бях срещнал на антивоенна демонстрация. Хари и Линда не останаха въодушевени от предложението ми да я изпусим, но около полунощ Аманда прошепна „Хайде да опитаме“ и двамата се озовахме в паркираната ѝ отвън кола. Изпусихме цигарите, а после дълго седяхме безмълвни, заслушани в долитащата откъм къщата „Аби Роуд“^[2], сякаш се бяхме слели с цялата вселена. Аманда промълви „Целуни ме“. Звучеше доста невинно, така както тя рядко говореше, и желанието ѝ не ми се стори необикновено — стремеж към малко човешка топлина в огромната и пуста слънчева система. Затова я целунах и бях удивен колко меки и топли са устните ѝ. После изведнъж по някакъв мистериозен начин вселената и тези устни за мен

се превърнаха в едно цяло. Сами разбирате, помислите ми бяха изцяло космически, но се оказа, че тези на Аманда са по-прецизно фокусирани. Тя ме изненада, посягайки към слабините ми и продължи с подобни сюрпризи, докато в един момент забелязах идващия към нас Хари.

„О, по дяволите“, изпъсках аз, но Аманда бе далеч по-хладнокръвна. С грациозно и бързо движение успя да приведе в ред дрехите си, след което сладко информира приближилите се Хари, че водим сериозен разговор за проблемите ми с Линда. Той се извини за вмешателството и се изпари.

Аманда сякаш отдавна бе забравила краткия ни момент на близост, но аз бях изкушен да ѝ го припомня именно сега, докато продължаваше да ме информира, че съм по-нищожен и от лайно на змия. Ако го бях сторил, без съмнение тя щеше да убеди другите, че съм я дрогирал, опитвайки се да я изнасиля.

Вече привършила с преамбюла, тя се насочи към изложението:

— Срещнал си се тайно с дъщеря ми в Ню Йорк, разбрал си, че е забъркана с лоша компания, но не си ми казал нищо. Не, шибан инсект, ти предпочиташ да оставиш бедното дете само и безпомощно, за да се стигне до онова убийство — убийство, за бога! — а после...

Когато спря, за да си поеме дъх, аз бързо попитах:

— Къде е Хари?

— Не се прави на умник, Грейди Малой! Много добре те познавам. Никога не си имал и капчица морал!

Започнах да се изнервям. Като изключим различните субстанции, които бях погълнал, болката в гръдния ми кош се усилваше.

— По дяволите, Аманда, Хари ме покани на вечеря. Къде е той?

— Не ме ругай!

— Виж, току-що идвам от Ню Йорк. Търсих Бони. Двама типове ме пребиха.

— По-добре да те бяха убили!

Вратата се отвори и в стаята се втурнаха Хари и Линда.

— Изненада! — извика той.

Линда ме прегърна. Именно от това лекарство имах нужда. После и Аманда обви ръце около Линда.

— Скъпа моя, откога не съм те виждала!

Хари целият цъфтеше. Същият следобед се бе появил в телевизионните новини с някакво изказване за ЦРУ и за пореден път бе привлякъл общественото внимание.

— Ще празнуваме! — обяви той. — Среща след дълга раздяла.

Измъкна отнякъде бутилка шампанско и скоро въздухът се изпълни с наздрависи за доброто старо време.

С пристигането на другите Аманда се преобрази в символ на нежност и веселие. Лошата вещица отново бе Снежанка. Бедният Хари не забеляза нищо. Когато привършихме шампанското, той предложи да поръча вечеря в офиса, но аз настоях да отидем навън. Предпочитах около нас да е пълно с хора, в случай че Аманда пак се разяре. Тъй че отидохме в „Монокъл“.

Ресторантът бе пълен с конгресмени, политици и други долни типове, но съвсем скоро намериха маса и за нас. Единственият проблем беше Бони. Не бях открил нищо в Ню Йорк и ако се стигнеше до тази тема, срещата след дълга раздяла вещаеше неприятен развой.

Но Аманда пак бе с едни гърди напред. Тъкмо се настанихме и тя обяви:

— О, между другото, скъпи, имам добри новини. Бони се обади. Хванала се е на работа в една рекламна агенция и ще си бъде вкъщи за Деня на благодарността. Връща се в колежа през януари.

Хари беше зашеметен.

— Не си ми казала, че...

— Скъпи, толкова рядко се виждаме напоследък.

За момент ѝ повярвах, искаше ми се да е така. После се сетих, че е измислила всичко това, за да не се наложи да признае, че няма представа къде би могла да е собствената ѝ дъщеря. Наглостта ѝ ме шокира. А и по-късно щеше да се наложи да излъже повторно, за да „докаже“ първата си измислица.

Разбира се, лъжата повиши настроението на компанията. Отпуснахме се и се върнахме към историите за отдавна отминалите дни в „Кливлънд парк“. Хари се успокои, той отново се превърна в забавния чаровник, какъвто можеше да бъде, когато не бе твърде зает със световните проблеми.

Беше ми интересно да го наблюдавам, защото знаех какво означава да се бориш за президент. Знаех каква огромна и влудяваща информация изпълваше главата му — за хора, пари, срещи, имидж,

организации, време, тактика — и все пак той успяваше да я пренебрегне и да се отдаде на спомени за купони, пикници и игри на бейзбол отпреди петнайсетина години. В този момент отново го харесвах — политиката не бе успяла да го превърне в машина. Разсмяха ни до сълзи, докато разказваше за една игра на гатанки, когато, благодарение на моята изобретателност, му се наложи да покаже с мимики изречението „Ако не можеш да си намериш хубаво момиче, потърси чистичък старец“. Не ми го беше простил.

Хапнах от лучената супа и говорих не повече от необходимото. Тежкия ден си казваше своето. Комбинацията от различни лекарства леко ме отнесе. Хем бях тук, хем и не бях, наблюдавайки отнякъде тези чаровни хора, кикотещи се като деца — Хари, мой връстник и бъдещ президент; Линда, най-близкият ми човек в този свят: Аманда, превърнала подлостта в изкуство. Бях горд, че съм част от екзалтираната ни компания, защото, ако бъдем честни, не съм нищо повече от досаден тъпанар, прекарващ живота си в жонглиране с думи и то върху листовце хартия.

Независимо от чудесната компания обаче, когато кафето пристигна, вече клюмах.

— О, вижте, Грейди ни напуска — възкликна сладко Аманда. — Помните ли го как задрямваше след вечеря?

Оголих зъби и предложих да се ориентираме към тръгване. Линда караше, аз тананиках „За танцуващите любовници“ на Синатра и накрая наистина отлетях. Когато пристигнахме, Линда ми помогна да изкача стълбите, съблече ме и огледа нараненото ми тяло.

— Бедничкият — каза тя.

Паднах в леглото и скоро тя ме последва. Изгаси светлината, аз я прегърнах и се долепих до нея така, както вероятно удавник се вкопчва в спасителен пояс.

— Можеш ли да се любиш? — попита Линда.

Колкото и да бе невероятно, аз си задавах същия въпрос.

— Усилието може и да ме убие — предупредих аз.

— Умри щастлив — предложи тя.

[1] Голям политически скандал, накарал президента Никсън да подаде оставка. — Бел.прев. ↑

[2] Песен на „Бийтълс“. — Бел.прев. ↑

16.

На сутринта бях толкова отпаднал, че не можех да се облека. Тялото ми сякаш беше изрисувано от Пикасо през синия му период. Изпълзях от леглото към обяд, навлякох един халат, отворих си бира и изпратих сигнал за помощ към Елтън Капс.

Той се появи след двайсетина минути. Беше огромен — типичен жител на Оклахома, с конско лице и джинси. Напоследък повтаряше, че е свиневъд, но знаех, че в живота му е имало и моменти, свързани с безброй други неща.

Елтън купи фермата до нас преди около шест години. Малко след това ме предупредиха, че новият ми съсед току-що се е пенсиониран от ЦРУ и че бил легенда в бранша, свързан с възцаряването на Маркос, екзекуцията на Нго Дин Дием и свалянето на Алиенде.

Труден характер, реших аз и запазих дистанция. През първите две години се срещнахме само веднъж на някакво коледно парти. После, две-три седмици по-късно, беше незабравима снежна буря, успях да навра буика си в канавката. Докато проклинах съдбата, ето ти го и Елтън Капс — с голям джип и здрава верига. Измъкна ме без много-много приказки, а после го поканих на чашка. Той се оказа запознат както с политиката, така и с бърбъна. Не стигнахме до съгласие по нито един въпрос, но го харесах. Това често се случва във Вашингтон.

В същия ден ми разказа една интересна история. Израснал в ранчо в Оклахома, недалеч от щатското поправително училище. На всеки няколко месеца момчета бягали от училището, каза Елтън, и „с приятелите ми се мятахме на конете и ги гонехме като зайци“. Не бях сигурен, че мога да бъда близък с човек, който слагаше тази история в списъка на любимите си детски спомени (вероятно свалянето на Алиенде беше логична последица), но все пак станахме приятели.

След няколко месеца Елтън потърси съвета ми. Беше написал книга за кариерата си като шпионин, но двама издатели я бяха отказали. Съгласих се да я прочета.

За мое удоволствие ръкописът беше добър.

Заведох Елтън в Ню Йорк и обядвахме с моя агент — Фриц Хопър. Фриц не чете книги — причинявали му мигрена — но понякога се заслушва в автори, а Елтън го впечатли с историите си за шифри, мисии и шпионски операции. Когато едрият мъж стана, за да отиде до тоалетната, Фриц се обърна към мен със светнал поглед и възкликна:

— Звучи като мемоарите на Джеймс Бонд!

Фриц прати ръкописа на Елтън на един издател с не много добра репутация (от тези, които правят планини с пари), измисли тъповато заглавие („Супершпионин“) и когато след продажбите на тиражите с меки и твърди корици чертата бе теглена, се оказа, че моят приятел свинар е спечелил около седемстотин и петдесет хиляди долара. (Фриц, разбира се, получи седемдесет и пет от тях, след което ме почерпи.) Естествено в началото се появиха заплахи от страна на ЦРУ, че ще подведе Елтън под съдебна отговорност, но единственият резултат бе покачването на тиража.

Вярвах на Елтън и го уважавах. В миналото бе участвал в някои мръсни игрички, но вярвах в личния му кодекс. Предполагам, имаше много неща, които никога не би ми казал, но надали някога щеше да ме излъже. В сегашната ситуация той беше единствената ми възможност за разумен съвет.

Посрещнах го в кабинета си и му посочих бара. Той се обслужи и попита:

— Какво, по дяволите, не е наред?

Разгърнах леко халата си, за да види отците по тялото ми.

— Господи Исусе — измърмори той и се приближи, сякаш не вярваше на очите си. — Кой го направи?

Свих рамене.

— Не знам. Нечии наемници. Виж, това, което ми трябва, е информация за един евреин, който твърди, че името му е Ури. Около петдесетгодишен, стегнат, към метър и осемдесет и пет, късо подстригана сребриста коса...

Разбрах, че веднага направи връзка.

— Има ли белег на брадичката?

Замислих се.

— Да, бях забравил.

— Сигурно ти е разказал, че семейството му е избягало от Хитлер?

— Точно така.

Елтън остави чашата си и се приближи към мен.

— Името му е Ривка Елазар. Ури е псевдоним. Той се пенсионира като втори човек в Мосад. Може би щеше да стане и номер едно, според мен беше политически ход. Ти си се *срещал* с него?

— Преди две вечери в апартамента на Орт Бътлър в Ню Йорк. На другата сутрин, тоест вчера, бях пребит.

— За бога, Грейди, в каква каша си се забъркал?

Разказах му цялата история. Бях стигнах до арабите, когато Елтън стана и отиде до прозорците — първо до единия, после до другия. Прилепи се до ъгъла на единия, после и на другия, сякаш искаше да огледа пред къщата, без самият да бъде видян. Не каза нищо — аз продължих, но инстинктивните му действия ме вледениха. Докато разказвах, той не спря да кръстосва из стаята, поглеждайки през прозорците.

Най-сетне завърших и въздъгнах:

— Това е всичко, което знам. Бих искал да ми обясниш какво общо има този Ури с шибаната история.

Елтън хвърли един последен поглед през прозорците, после седна и ме изгледа.

— Господи Исусе — каза той и отпи от бърбъна си. — Що се отнася до самия него... по дяволите, за този може да се напише книга. Най-известен е с операциите, с които Мосад отговори на атентатите на Черния Септември на летището „Лод“ през май 1972 и на олимпиадата в Мюнхен същата година. Помниш ли ги?

Разперих ръце.

— По това време аз губех първата си президентска кампания. Освежи ми паметта, ако обичаш.

— Самолет на „Ер Франс“ каца на летище „Лод“ край Тел Авив. Пътниците чакат багажа си. И изведнъж трима японци изваждат автомати и започват да стрелят. Двадесет и четирима са убити, седемдесет и осем — ранени. Отговорът на Мосад е два дни по-късно. В Бейрут избухва колата на палестински лидер. След шест седмици друг терористичен водач отваря пакетче, пак в Бейрут, то гръмва и го ослепява.

— Господи.

— Това е само началото. След убийството обаче на атлетите в Мюнхен, не можеш да си представиш какъв кошмар настана за Израел и по-специално — за Мосад. Светът вече мислеше, че те не могат да защитят собствените си спортисти, собственото си летище, че палестинците са ги поставили на колене! Ури беше човекът, към когото се обърнаха. Задачата му е била кратка и ясна — да елиминира лидерите на Черния Септември, независимо къде, кога и как. Идеята да се захванат с лидерите на ООП в чужбина не беше особено добра, защото имаше риск някой от изпълнителите да бъде заловен и съден за убийство. Но те нямаха избор. Първо застреляха един мъж на име Цвайтер пред апартамента му в Рим. После Хамшари, резидента на Черния Септември в Париж. Пратиха телефонен техник в офиса му, а на следващия ден, когато той вдигнал слушалката, тя експлодирала. Третата цел живееше в хотел „Олимпик“ в Никозия. Една вечер си четял в леглото и стаята му била отнесена от мощен взрив. Следващият беше иракски професор, който помагаше на Черния Септември в оръжейните доставки. Пръснаха му черепа на „Рю Роял“ в Париж, недалеч от „Максим“. Двайсет и четири часа по-късно заместникът на кипърската свръзка също бил взривен в стаята си.

— Достатъчно — казах аз.

— Идва интересната част... — Той се беше оживил. Сякаш беше бейзболен фен, който си припомняше финалната серия през 1986 г. — Бриляnten случай. Абсолютен е — шедьовърът на Ури през април 1973 г. в Бейрут. Лидерите на ООП са в командните си постове, обградени от въоръжена охрана — пълна безопасност. Няма начин Мосад дори да ги докосне. Е, една вечер Ури праща трийсетина души. Между тях и няколко жени. Пристигат със самолети, с коли и прочее, маскирани като туристи, хипита, млади влюбени. Целта е седеметажен жилищен блок — главната квартира на ООП. Израелците атакуват след полунощ, убиват пазачите на първия етаж, щурмуват апартаментите на палестинските лидери и ги застрелват. Взривяват сейфовете им и измъкват безценни документи. Но един момент е направо незабравим. Палестинците от по-горните етажи разбират, че има атака, слизат с асансьора, за да отвърнат на удара. Ури и хората му чакат във фойето. Когато вратите на асансьора се отварят, те просто застрелват хората вътре, измъкват труповете и отново пращат кабинката нагоре, за да

донесе следващите жертви. В крайна сметка взривяват сградата и се оттеглят с хеликоптер. Цялата операция трае два часа. Двама от израелците са убити, равносметката при терористите е повече от сто убити, без да броим лидерите на ООП. Удар по морала на палестинците, повдигане духа на евреите — няма какво да спре изпълнението на такава задача.

Елтън отново погледна през прозореца, после се извърна към мен.

— Искам да ти обясня, че той е един от най-добрите и опасни агенти в целия свят. А след като е в Америка и лично ръководи операцията, означава, че случаят е твърде специален.

— Той е сигурен, че има таен заговор срещу Израел.

Елтън кимна, сякаш вече знаеше.

— Ще си позволя един съвет. Измъкни се от тази каша. Каквато и да е, не е твоя работа. Нямах представа какво би могло да се случи. Ти си като бебе, което пълзи през минно поле — няма и да разбереш какво те е ударило.

Отново усетих болките по тялото си.

— Проблемът е в дъщеря ми — започнах аз.

— Пени? Къде е тя?

— На училище. Трябва да си дойде тази вечер, за да прекара с нас уикенда.

— Добре. Утре ги вземи двете и отидете на летището. Хванете който и да е самолет. Качете се последни. Ще бъда там, за да видя дали не ви следят. Пътувайте до Маями или Финикс, или Лос Анджелис, или където и да е, после наеми кола. Закарай ги някъде и останете там две седмици. Не използвай кредитни карти, не се обаждай на никого. А аз ще се огледам тук. Ще уредим да се свържеш с мен по сигурна линия.

Поклатих глава.

— Пени ще възроптае, тя има изпити и важни часове, а Линда...

— По дяволите, човече, става дума за хора, които биха убили и трима ви, преди да сте успели да мигнете! Пред теб се е отворило малко ъгълче от ада, ти си си напъхал носа и си видял неща, които не е трябвало да видиш, но по-лошото е, че и самия теб са те видели! Тук не си в безопасност. Не разбираш ли?

Станах.

— Добре, ще постъпя, както казваш.

Моят приятел свинар извади от кабината на пикапа си пушка и преди да си тръгне, обходи двора. Провери дърветата край пътя и когато остана удовлетворен, ми помахаше, ухили се и замина. После изчезна от погледа ми и аз заключих входната врата за пръв път, откакто бяхме купили тази къща. След което заключих и задната врата.

17.

Няколко часа по-късно студеният дъжд свали и последните златисти листа от дърветата под прозореца ми.

После задряхах. Вече бе притъмняло, когато Пени ме събуди. Прегърнахме се и аз си спомних деня, в който тя ме събуди по същия начин, за да ми съобщи, че Джон Ленън е убит.

С Пени ни свързваха безброй спомени от онези години. Веднъж имах неприятности с Белия дом. Бях помогнал за избора на един президент, но после написах книга, която той и шайката около него не харесаха. Когато я издадохме, различни репортери ми се обадиха и ме предупредиха, че на следващия ден във вестниците ще се появят цитати от анонимни служители на Белия дом, които ще ме обвиняват във всички смъртни грехове.

Не ме беше грижа — пусни куче в леглото си и ще се напълниш с бълхи — но се притеснявах за въздействието върху Пени. Същия следобед я изведох на разходка и ѝ казах:

— Сладурче, президентът е вбесен от новата ми книга и в утрешните вестници ще се появят материали, в които ще пише много гадни неща за мен. Не им обръщай внимание. Те са просто сбирщина от тъпаци.

Пени подритваше едно камъче, но внезапно спря.

— Президентът не харесва книгата ти? — попита тя. Вече се бе срещала със същия джентълмен и имаше някаква представа за неговата неотразимост.

— Точно така.

— Значи може да се целуне отзад — обяви тя.

Такава си беше дъщеричката ми на дванайсет. Сега обаче вече бе млада жена, завърнала се вкъщи от колежа, изпълнена с ентузиазъм и истории за разказване. Слязохме при Линда, седнахме край камината и се запасихме с пуканки и бира. Пени бърбеше за момчетата, купоните и рокгрупите, за работата си в дома за сираци, съобщи ни, че ще

пропусне един-два изпита, които щяла да вземе по-късно. Съгласих се. Почти всички решения на дъщеря ми срещаха моето съгласие.

Не споменах набъбването на чековете, нито пък неплатените й талони за паркинг, нито оценките, които се очертаваха почти толкова слаби, колкото бяха и моите. Просто исках тази вечер всички да сме щастливи.

По едно време станах, изсипах две бири в каната и изпекох пържоли. Имаше и салата, и чесново хлебче. Пени избута месото настрана. Очевидно (типично за възрастта си) флиртуваше с дзенбудизма. След като се нахранихме, казах с възможно най-спокойния си глас:

— Има нещо, което трябва да обсъдим.

— Какво е то? — попита дъщеря ми.

— Днес говорих с Елтън Капс за проклетата арабска история. Оказа се по-лошо, отколкото си го представях. Елтън мисли, че трябва да отидем някъде за известно време.

— Татко, аз съм на училище.

— Можем да го уредим. Какво ще кажете за една седмица във Флорида? Или Кей Уест, „Пиер Хаус“? По това време не е тъпкано с туристи и...

— Искаш да отидем там, защото момичетата се размотават полуголи — разкри Пени.

— А какво ще стане с пътешествието ни до Франция през юни? — поинтересува се Линда.

— То не отпада.

— Семейство Райън ни очаква в петък.

— Линда, за бога, може би сме в смъртна опасност! Вижте, тримата не сме били на почивка заедно от...

— А какво ще стане с Бони? — настоя Пени. — Дори не знаем къде е. Просто искаш да избягаш!

Ето, това е. Постарах се да запазя самообладание.

— Пени, опитах се да намеря Бони, но не успях. Бях пребит, а Елтън твърди, че има хора, които могат и да ни убият, без да им мигне окото. Бащата на Бони е пуснал частни детективи по следите й. Моята задача е да защитя собственото си семейство.

— Ако те е страх, мога и аз да опитам! — опълчи се Пени.

Тя седеше на пода до камината. Пристъпих към нея, но тя извърна глава.

— Скъпа, възхищавам се от предаността ти, наистина се възхищавам. Но това е твърде голямо за нас. Баща ѝ е сенатор. Дядо ѝ е милионер. Те ще я открият.

— Не, няма да я открият — горчиво пророни тя.

Оставих я да поплаче. И двамата инстинктивно очаквахме Линда да реши въпроса по един или друг начин.

— Мисля, че трябва да постъпим както препоръчва Елтън — каза тя. — Може би една седмица в Кей Уест. Или до Нейпълс. Можем да поговорим с директора на колежа, ако е необходимо.

— Планът е чудесен — подкрепих я аз. — Утре сутринта ще хванем първия полет. Сега предлагам да си лягаме.

Исках да приключа обсъждането преди евентуалната контраатака на Пени. Качих се горе, след малко ме последваха и те. Заминавахме за Флорида.

Линда и аз спим в задната страна на къщата, а стаята на Пени е отпред. Което означава, че тя може да вилнее, да кани гости, да слуша музика или да говори по телефона, докато ние си почиваме.

На сутринта Линда и аз станахме рамо.

— Всеки ще вземе само по една чанта — настоях аз.

Линда чаровно се усмихна. Пътуванията без багаж не ѝ понасяха.

Оставих Пени да поспи колкото се може повече. Ако не си е доспала, тя е направо опасна. Беше почти десет, когато почуках на вратата ѝ.

Никакъв отговор.

Почуках отново, този път по-силно.

Пак никакъв отговор.

Събрах кураж и надникнах, готов за ругатни, за някоя възглавница или дори обувка. Стаята беше тъмна като пещера, върху леглото бяха струпани няколко одеяла. Промъкнах се по-близо и разбрах, че Пени я няма.

Изтичах към банята. Празна. Викнах надолу по стълбите. Върнах се обратно в стаята ѝ, светнах лампата и видях бележката на възглавницата.

„Скъпи мамо и татко, трябва да помогна на Бони. Мисля, че мога да я открия. Не се тревожете за мен. Аз съм просто хлапе, никой няма да ми обръща внимание. Вие отидете във Флорида, ще ви се обадя другата седмица, като се върнете. Обичам ви много. Пени.“

Погледнах през прозореца, колата също я нямаше. Изревах така, че къщата се разтърси. Линда изтича по стълбите и ме видя да удрям по стената и да крещя:

— По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Тя взе бележката и я прочете.

След малко въздъхна и ме хвана за ръката.

— Трябва да я намериш.

Болките пропълзяха по цялото ми тяло. Болеше ме и отвътре, и отвън. Чувствах се остарял с хиляда години.

— Знам — казах аз. — Знам.

18.

Мотаех се и се опитвах да подреждам багажа, когато звънна Елтън Капс, за да съобщи, че е готов да ни откара до летището. Обясних му какво се бе случило.

Той мрачно изруга и попита кога е тръгнала Пени.

— Не знам — признах аз. — Вероятно преди разсъмване. В момента може би вече е в Ню Йорк.

— Защо? Какво е решила, за бога?

— Не ти казах всичко. Пени не само познава изчезналото момиче, приятелки са. И сега иска да я потърси.

Той попита за номера и марката на колата й.

— Искам и нейна снимка.

— Ела и вземи. Цялата къща е облепена с нейни снимки. Но да знаеш, че аз може да съм тръгнал...

— Къде, по дяволите, отиваш и ти?

— Къде, по дяволите, смяташ, че отивам? В Ню Йорк.

— Тръгвам с теб.

Предложението му ме трогна. Той бе готов да се впусне заедно с мен в една рискована операция. Защо? Едва ли беше заради книгата и спечелените пари. Причината сигурно бе в отношението му към семейството ми и в онзи негов личен кодекс. Не познавам много такива хора. И въпреки това му отговорих:

— Не, трябва да свърша това сам.

— Проклет глупак.

— Ще ти се обадя.

— Къде ще отседнеш?

— Не знам.

— Освен на мен не казвай на никого къде си. По дяволите, Грейди, не вярвай на никого!

— Няма — обещах аз.

— Телефонното обаждане — каза той. — Дали Пени е звъняла на онова момиче?

— Нямам представа.

През нощта ми се стори, че я дочух да говори по телефона.

— Ще го проверя. Обади ми се — от уличен телефон и за моя сметка — и ще ти кажа какво съм разбрал.

Не попитах как щеше да провери. Вълкът нрава си не мени, отбелязах наум. Промърморих някаква благодарност и затворих.

Събрах нещата си в една чанта и я хвърлих на задната седалка на колата. Оставих пистолета на предната, под шлифера. Гърдите все още ме боляха от побоя, но не смятах това да се повтаря. Поне нямаше да се дам толкова лесно. Бях готов да тръгна, но трябваше да се обадя по телефона за последно.

Имах тайния домашен номер на Хари. Самият той вдигна.

— Пени говори с Бони снощи — казах му. — Сега я няма. Оставила е бележка, че отива да помогне на Бони.

— Исусе! — прошепна Хари. Предположих, че е разбрал за лъжата на Аманда.

— Това е всичко, което знам. Отивам да ги търся.

— Чакай, Грейди. Не тръгвай просто така. Трябва да поговорим.

— Няма за какво.

— Можем да ти помогнем. Искаш ли да отседнеш в апартамента на Орт? Какво може да направи за теб Лий Драпър? Имаш ли някакви следи?

— Не, ще отседна другаде — отвърнах аз. — И нямам никаква нова информация. Само че сега е замесена собствената ми дъщеря и ситуацията е по-различна.

— Може би са при някоя своя съученичка? — разсъждаваше той. — Бони познаваше доста момичета от Ню Йорк и често им ходеше на гости.

— Да, Пени също — признах аз. — Ще се опитам да открия някои имена.

— Можем да проверим и кредитните им карти. Лий Драпър знае как става това. Той може да провери и снощното телефонното обаждане.

Не ми харесваше накъде клонеше Хари.

— Грейди, наистина съм ти задължен за това, което правиш — каза той.

Пак красиви думи. Стигаше ми толкова.

— Добре, трябва да тръгвам.

— Къде ще бъдеш?

— Не знам. Ще ти се обадя.

Прегърнах Линда и подкарах по шосе 15 през Мериленд и Пенсилвания. За четири часа можех да съм в Манхатън и да не се оставям на милостта на идиотите, отговорни за аеролиниите.

Беше тих, безоблачен ден, по далечните хълмове все още се виждаха червеникави спомени от есента, но всичко, за което можех да мисля, беше Пени и опасността, в която се намираше. Винаги е била такава. Твърдоглава и непоколебима. Например конете бяха една от основните причини, за да се преселим в провинцията. Пени яздеше още преди да се научи да чете. Аз мразя конете — те са големи, тъповати, скъпи и опасни. Пени счупи ръката си, докато яздеше, но не се изплаши. Продължи да язди с гипс. Благодаря на Бога, че загуби интереса си към конете, когато забеляза момчетата. Те също са големи и тъповати, но поне не са толкова опасни.

Минах покрай Гетисбърг, където веднъж бях интервюирал Дуайт Айзенхауер малко преди да почине. Сигурно си спомняте Айк, човекът, който ни предупреди за военно-индустриалния комплекс. Карах с осемдесет, пусках стари касети с рокендрол и се опитвах да отвлека мислите си от реалността.

Слушах една касета, която бях записал сам — онази, която почваше с пет различни версии на „Би-боп-а-лу-ла“ — на Джин Винсът, Джери Лий Луис, Карл Пъркинс, „Евърли Брадърс“ и Джон Ленън. Веднъж я пуснах на Линда, горд от постижението си, а тя извика: „Опитваш се да ме побъркаш ли?“, след което заплаши да я изхвърли, ако я пусна пак.

Когато пристигнах, се регистрирах в голям хотел на „Таймс скуеър“, после взех такси до жилището на Моника. Пазачът бе лаконичен човечец на средна възраст, каза, че Бъз е напуснал, не знаел къде мога да го открия. Зачеркнах Бъз от списъка си. Предполагах, че никога нямаше да успея да го намеря.

Пак взех такси, този път към Анет. Портиерът ме осведоми, че се е преместила и че не знае новият ѝ адрес. Не ме пусна да разпитам съседите, тъй че се настаних в музикалния магазин на отсрещната страна на улицата, и се престорих, че търся нещо.

Обядът ми се състоеше от два хотдога, купени от сергията срещу магазина. Една красива млада жена излезе от китайския ресторант на ъгъла и пое по „Блийкър стрийт“. Изтичах след нея, но уви, не беше Анет. Все пак я последвах.

— Извинете — казах аз. — Търся една...

— Изчезвай — просъска тя, без дори да ме погледне.

— Важно е. Името ѝ е...

— Изчезвай или ще повикам полиция!

Думите изскочиха от устата ѝ в гневен залп и не можех да не ги уважа. Жената зави зад ъгъла, а аз се насочих към близкия бар и си поръчах бира. Вътре няколко души гледаха тенис по телевизията. Двама чехи се бореха за 250 000 долара.

Попитах бармана за Анет, но той само сви рамене. Довърших бирата си и взех такси към апартамента на Рут. Вратата отвори мъжът, който при последната ми визита тук беше сервитьор. След миг тя се появи зад него, елегантна и спокойна както винаги.

— Бих искал да поговорим.

— Не.

— Важно е.

— Тръгвай си или ще повикам полиция — каза тя.

Сервитьорът тресна вратата и я заключи. Излязох на улицата и я прекосих. Валеше. Покрай мен минаваха коли, таксита, лимузини, бибипкаха, спираха, за да разтоварят смеещи се, скъпо облечени хора, но никой не влезе при Рут. Помислих си, че мога да я хвана в офиса ѝ, да ѝ предложа пари, да я заплаша. Но тази вечер беше пропаднала. Стоях под дъжда, вирах се в прозореца ѝ и в крайна сметка хванах такси обратно към хотела. Никога не се бях чувствал толкова безпомощен. Пени беше някъде в този проклет град, нещо я заплашваше, а аз не знаех какво да направя.

Купих бутилка коняк и я отнесох в стаята си. За да се предпазя от настинка. Да фокусирам мислите си. Да се приспя. Винаги съм твърдял, че мога перфектно да контролирам пиенето си. Само дето се оливам в най-неподходящите моменти.

Със себе си носех един стар бележник на Пени. Сипах си коняк и започнах да набирам телефоните на нейните познати в Ню Йорк. Най-често се обаждаха родителите им, момичетата си бяха в колежа. Разказвах им някаква идиотска история — че Пени дошла на гости при

приятелка, но аз съм забравил името ѝ. Като се имаше предвид късния час, всички се държаха доста любезно. Хора, потопили 50 000 долара за образованието на децата си, умират да си правят услуги и да любезничат.

Открих и едно момиче, което ми даде имената на други техни познати. По това време бях пресушил вече две чаши коняк и явно си личеше, защото един баща ледено отбеляза, че не бива да звъня в този час и „в това състояние“. „Братко, дано никога не ти се наложи да изпаднеш в моето положение“, помислих си аз. Но ако имаше дъщеря, той рано или късно щеше да го изпита. След това заключение сънят ме погълна.

19.

Утрото бе студено. Промъкнах се в шумна бродуейска закусвалня, погълнах малко кафе и натурален сок и навъртях телефона на Ури. Може би разчитах той да се превърне в моя *deus ex machina*^[1], в героя, който вместо мен щеше да се оправи в тази каша.

След първото извънмяване се обади мек глас:

— Да?

— Името ми е Малой. Искам да оставя съобщение за Ури.

— Какъв е телефонният ви номер?

Поколебах се. Не исках да се разкривам, дори и пред Ури.

— Аз... Не мога да бъда хванат по телефона. Непрекъснато съм в движение. Вижте, от дванайсет до един ще обядвам в „Орсо“, на „Западна четиридесет и четвърта“.

Това беше първото, което ми дойде наум. И може би имаше защо — бях там с Бони при първия ни разговор и сега ме завладя влудяващото чувство, че е казала нещо, което съм забравил и трябва спешно да си го припомня.

След неколкосекундно мълчание човекът от другата страна затвори.

Обадих се и на Сид Бенкс и го попитах какво е научил.

— Май подразбрах нещичко за твоя приятел Ники — каза той. — Снабдявал е Моника с кокаин. Доста е висял при нея. Обичал е да опитва стоката — и своята, и нейната.

— А Блеър, момичето, за което ти говорих?

— Нищо.

— Има един адвокат, с когото искам да поговоря, но не знам името му. Около четиридесетгодишен. Дребен, приблизително метър и петдесет, с червеникава коса и бакенбарди. Отвратително изглеждащ дребосък. Неотдавна е спечелил голямо дело за клевета.

— Казва се Кемпер. Бо Кемпер. Той пък какво общо има?

— Все още не съм сигурен. А полицията? Има ли прогрес в разследването на убийствата?

— Мотаят се наоколо и повтарят, че е свързано с наркотиците. Чувам обаче, че и от Вашингтон се интересували от случая.

— Кой по-точно?

— Още не съм разбрал.

— Окей. Ще ти звънна пак.

Десет минути по-късно бях в офиса на Бо Кемпер и обяснявах на скептично настроената секретарка, че трябва да говоря с него „за Анет“.

Докато чаках, прегледах последния брой на „Пийпъл“. Бях втрещен. Господи, кои са всички тези хора? Кой го интересува с какво се занимават? А навремето и аз бях в същия бранш!

Кемпер може би беше ядосан, но го криеше успешно. Здрависа се с мен, покани ме в удобно кресло и с шептящ глас попита какво би могъл да направи за мен.

— Онази вечер бях в апартамента на Рут Орландо. Видях как Алегро ви събори на земята. Ако имате намерение да предприемете нещо, мога да ви помогна като свидетел.

Той сплете ръце и ме огледа с любопитство. Сините му умни очи злобно блестяха.

— Това е личен проблем, мистър Малой — тихо каза той. — Ще се справя сам. И така, това ли бе причината за посещението ви?

Беше в елегантен, скъп, шоколаденокафяв костюм. Очевидно конте. Бях срещал подобни адвокати и преди. Те бяха убийци, наемни оръжия. Обичаха парите, кръвта, лимузините и младите момичета. Явно Анет, дъщерята на свещеника, беше потърсила грешен път за спасението си.

— Не — признах аз. — Същата вечер говорих с Анет за едно момиче, което търся. Бих искал отново да поговоря с нея и мисля, че можете да ми помогнете.

Кемпер си взе пура и бавно я запали. Най-сетне каза:

— Веднъж четох една ваша книга, мистър Малой. Онази за Тексас. Доста добра, наистина. Чете се на един дъх.

— Радвам се, че ви е харесала — промърморих. Уважаващият себе си писател не отказва комплимент, откъдето и да се появи.

— И все пак, позволете ми да кажа, не бих искал да прозвучи грубо, но дори и да знаех къде се намира Анет — което не съм

потвърждавал — не е възможно да ви свържа с нея. И ако това е всичко...

Той се надигна от креслото. Аз също.

— Става дума за сериозен личен проблем, в който е намесено младо момиче — казах аз. — Не искам да ви притеснявам по какъвто и да е начин.

Той оголи зъби.

— Няма начин да ме притесните — меко подчерта той. — Освен, разбира се, ако не ме опишете в някоя от книгите си. В такъв случай обаче ще бъда принуден да ви съдя за всичко, което притежавате, плюс нещо отгоре. Приятен ден, мистър Малой.

Не беше от ситуациите, завършващи със съзливото: „Много разчитам на вас“. Казваш си своето, както е между джентълмени, и ако отсрещният джентълмен те отреже, просто си спомняш прочутата максима на Кенеди: „Никога не се ядосвай, а запазвай самообладание“.

Излязох на улицата и звъннах на Сид Бенкс.

— Този Кемпер приятел ли ти е?

— Ако го видя, че гори, дори не бих се изпикал отгоре му.

— Той крие едно момиче на име Анет, което може би знае къде е Блеър. Помолих го просто да я видя, а той ми каза да си го начукам. Защо не опиташ и ти?

— Можеш да се обзаложиш.

— Да ти звънна ли пак?

— Просто изчакай на телефона. — Гласът му бе изпълнен с трепет. Сид очевидно надушваше леш.

Една разгневена матрона почука по стъклото, но удържах атаката. Най-сетне Сид се обади.

— Ще се срещнете пред офиса му в седем. Ще те отведе при нея.

— За бога, какво му направи?

— Казах, че пиша материал за проститутките и че смятам да използвам неговия случай за опорна точка.

Сид беше ответник по дело за клевета, а Бо Кемпер наскоро бе защитавал интересите на ищеца в подобно дело и го бе спечелил с успех. Сид мразеше адвокатите по принцип, а към тези, които защитаваха интересите на ищците, питаше особена ненавист. Не препоръчвам никому да застава на пътя на репортер, който има проблеми с правосъдието.

Оставаше ми малко време до обяд, затова звъннах на още няколко приятелки на Пени. Всички отправиха горещи поздравя към нея, споменаха, че се надяват да я видят на коледните партита във Вашингтон, и проявиха пълно невежество по въпроса за вероятното ѝ местонахождение в момента. Най-сетне се отказах и се насочих към „Орсо“.

С изключение на пицата, следващият един час не ми донесе нищо. Надявах се, че ако Ури не може да дойде, поне щеше да прати някой. Никой обаче не се появи. Огледах хората в ресторанта и неколцина също ме погледнаха, но в очите им определено не прочетох загриженост за съдбата на Израел.

Идеите ми се изчерпваха. Извадих тефтерчето на Бони и съставих списък на клиентите, които можах да идентифицирам — следобеда го прекарах в обиколка на офисите им. Оказа се, че един сенатор е извън града. Един адвокат не пожела дори да се срещнем. А някакъв фотограф избухна в плач, когато разбра, че нямам намерение да го изнудвам.

Единствената изненада дойде към края на деня, когато си пробивах път към офиса на рекламен агент, чието име бях разшифровал като Джо Дръмънд. Девојката на рецепцията доста ме озадачи. Причината за нейния кикот ми стана ясна, едва след като ме представи на елегантна и рядко привлекателна жена на около четиридесет.

— Бих искал да видя Джо Дръмънд — обявих аз.

— Аз съм Жо Дръмънд — отвърна тя с усмивка като от картина на Модилиани. — Какво бих могла да направя за вас?

Втрещих се. Но името и адресът ѝ бяха в тефтерчето.

Намирах се в светъл, доста ефектен и стилизиран офис, високо над „Мадисън авеню“. Стените бяха покрити с рекламни плакати на козметични продукти, диетични напитки и италианска мода.

— Ами... Търся една млада дама. Нарича се Блеър. Тя спомена вашето име. Надявам се, че можете да ми помогнете.

— За бога, детектив ли сте, мистър Малой?

— Не.

— Страхувам се, че не съм говорила с нея, да кажем от месец, и нямам ни най-малка представа къде е сега.

— Но може би тя е споменала пред вас някой свой приятел, някакво място или каквато и да е информация, за която бих могъл да се закача.

Изящното лице на Жо излъчваше колебание и предпазливост. Тя прехапа долната си устна.

— В опасност ли е?

— И то голяма.

Тя въздъхна и се изправи.

— Минава пет, мистър Малой, а денят ми беше ужасен. Ако някога сте правили бизнес с италианци, сигурно ме разбирате какво имам предвид. Може би е по-добре да отидем да пийнем нещо.

Заведе ме в малък и тих бар на следващата пресечка, изпълнен с покрити настолни лампи, ловни трофеи, полирани дървени маси и библиотечки с истински книги. Повечето от клиентите бяха жени. Седнахме, тя си поръча джин, а аз — скоч. Тя пожела и чаша вода, в която разтвори два аспирина.

— Тези проклети италианци...

Все още не разбирах как беше попаднала в тефтерчето на Бони.

— Доколко добре познавахте Блеър — запитах с присъщия си такт.

Тя погълна половината от питието си с грациозно движение.

— Наистина съм изморена за игрички — отвърна след малко. — Запознат ли сте с... дейностите на Блеър?

— Да.

— Не сте баща ѝ, нали?

— Не, просто приятел.

За момент тя остана безмълвна. Махнах към келнера за още един тур. Моят ден също не беше от леките.

— Блеър е сладко дете — каза най-сетне тя. — Дете, което временно се е загубило, както често става с хората в нашето общество — а понякога и не само временно. Тя преминава през периода на бунтарството. Бог ми е свидетел, опитах се да я вразумя, но тя е дълбоко потопена в жалките си фантазии и не иска да слуша. Мисли си, че открива „реалността“, и приключението ѝ се струва доста вълнуващо. Някога не сте ли изпитвали и вие нещо подобно?

— Разбира се. На нейната възраст. И когато открих какво представлява реалността, разбрах, че най-добре е да стоиш колкото се

може по-далеч от нея.

— Точно така. — Тя се бе отпуснала и се усмихваше иронично. — Блеър, както вероятно знаете, има талант за рисуване. Казах ѝ, че ако се върне в колежа, ще ѝ осигуря почасова работа в нашата агенция.

— Парите едва ли щяха да са достатъчни — горчиво отбелязах аз.

— Предложих ѝ да живее при мен.

Свих рамене. Нямах намерение да я предизвиквам, но вече бе късно. Тя довърши първия си джин, започна втория и ме погледна.

— Женен ли сте, мистър Малой?

— Разбира се. — Лесно можеше да забележи венчалния ми пръстен.

— И аз бях омъжена. Всъщност два пъти. Опитах, наистина опитах. И предполагам, че винаги ще обичам мъжете по някакъв начин. Предполагам — за да бъде справедлива — че вие просто сте принудени от нашата цивилизация да насочвате желанията си към повече насилие, непочтеност и егоистично съществуване, в което така и не разбирате от какво всъщност жените наистина имат нужда. Предполагам, че не сте виновни за умствените и моралните си несъвършенства. Дори съм склонна да призная — вие също имате силни моменти. Но все пак сигурно разбирате, че една интелигентна жена много лесно би могла да изживее живота си и без вас.

Тя знаеше, че съм писател. Навярно основната причина, за да ме запознае с този впечатляващ манифест. Търсех подходящ отговор, но от друга страна, наистина бях впечатлен. Бях се сблъсквал с подобна неприкрита, чиста женска враждебност само веднъж, докато четях една книга, прилежно събрала деликатна колекция от надписи в дамските тоалетни. Посланието на книгата бе очевидно — всички мъже трябва да бъдат кастрирани с ръждиви тъпи ножове.

— Наистина ли сме толкова лоши? — попитах.

— О, в собствените си очи вие сте принцове. Божият дар за по-слабия пол. Но истината е, че ни мразите.

Споменах, че някои от най-добрите ми приятели са жени, но тя продължаваше атаката си.

— Знаете ли какво ми каза вторият ми съпруг в миг на откровение? Че когато четял някъде за изнасилване, част от него

разбирала, че това е престъпление, но друга част приветствала изнасилвача. „Дай ѝ заслуженото, братко!“, бяха точните му думи.

— Била сте омъжена за него — удивих се аз. — Не всички сме такива.

— Не сте ли? Това е въпросът.

— Както и да е, трябва да продължаваме вида.

— О, да, аз родих две деца и изпълних дълга си. А сега смятам да прекарам остатъка от живота си с някой, който ми доставя удоволствие, или поне ще живея сама.

Очите ѝ блеснаха самодоволно. Беше вдъхновена от себе си. За жалост, подобно на приветстващия изнасилването неин бивш съпруг, аз се раздвоявах. Част от мен желаше да набие някои полезни мисли в многознайната ѝ глава, но другата се съгласяваше, че ние, мъжете, наистина трябва да отговаряме за доста неща. Ако Бог е жена, мъжете са затънали до гуша.

— Познавах една много либерална жена, която си падаше по секса — казах аз. — Тя ми каза, че сексът с други жени е наистина чудесен, но винаги идвал моментът, когато ѝ се искало да има подръка нещо кораво и силно.

Тъмните очи на Жо се свиха.

— Когато ми трябва нещо кораво и силно, аз си го набавям. Вибраторът върши по-добра работа, уверявам ви. А идеалният вариант е някоя млада и нежна жена като Блеър.

Тя видя, че трепнах.

— Нима това наранява крехката ви чувствителност?

— Може би тя е в голяма опасност — казах аз. — Имате ли представа къде може да е?

Чертите на Жо омекнаха. Сякаш забелязах проблясък на майчинска загриженост.

— Тя винаги пазеше в тайна похожденията си. Непрекъснато сменяше апартаментите си. Беше почти невъзможно да я откриеш. Единствената възможност...

— Да?

— Толкова е странно. Една вечер тя дойде при мен, беше разстроена. Повече от разстроена, физически наранена. Нещо ужасно! Сложих я да си легне. Тя каза, че някакъв мъж, някакъв търговец на

наркотици, я малтретирал, но ми спести подробностите и не ми позволи да се обадя в полицията.

— Ники Алегро — неволно се надигнах аз.

Тя кимна.

— Да, Ники Алегро.

От устата ѝ звучеше като чудовище.

— И аз чух нещо подобно. Ще се наложи да поговоря с него.

Лицето ѝ, зачервено от джина, доби злобно изражение.

— Да поговорите? — попита тя. — Или да го поздравите? „Дай ѝ заслуженото, братко!“

Достатъчното си е достатъчно.

Изправих се. Част от мен искаше да я зашлеви или да лисне остатъка от питието в лицето ѝ, но това сигурно щеше да ѝ хареса. Затова промърморих „Да ти го начукам, сестро“ и се измъкнах от чистичкия малък бар, оставяйки тази привлекателна четиридесетгодишна жена сама, полупияна и, доколкото ми бе известно, не по-щастлива от мида на дъното на океана.

[1] Латински идиом, чиято употреба идва още от древногръцките трагедии и е със смисъл „спасител в решаващия момент“. — Бел.прев.

↑

20.

Офисът на Бо Кемпер се намираше на няколко преки от Гранд Сентръл, в един от гигантските небостъргачи. Фоайето имаше изходи и към „Парк“, и към „Лексингтън“, а когато пристигнах към седем, наоколо почти нямаше хора. Поразтъпках се между двете врати, докато най-сетне един едър тип с черен шлифър изникна зад гърба ми и каза:

— Ела с мен.

Последвах го към „Лексингтън“. Няколко минути стояхме под студения дъжд, после се появи черен мерцедес и типът нареди:

— Качвай се.

После се намърда до мен на задната седалка, Кемпер беше зад волана.

— Къде е момичето? — попитах аз.

— Още една дума и слизаш — отрязва ме той.

Преглътнах отговора. Адвокатът потегли нагоре по улицата и зави в пет или шест преки, преди да излезе на „Фидиър Драйв“. Продължи да се взира в огледалцето за обратно виждане, докато спътникът му се въртеше и изучаваше колите зад и около нас.

— Какво ще кажеш за линкълна, Лео? — отрони Кемпер.

— Да — отвърна другият.

Кемпер рязко изви в локалното платно.

— Още е зад нас — обяви Лео.

Тези хора бяха параноици. Кемпер зави в първата пряка и наби спирачки. Лео свали прозореца и извади пистолет. Застинах, докато и тримата наблюдавахме как линкълнът завива към нас. Зад волана седеше възрастна жена. Средностатистическа американска баба. Кемпер изруга и потегли. Лео продължи да се озърта.

— Наел ли си някой да ни следи, Малой? — попита мрачно Кемпер.

— Ти си се побъркал — отвърнах.

— Май всичко е наред, мистър Кемпер — намеси се Лео, който все още държеше патлака си.

Моят беше под дюшека в хотелската стая. По принцип имах намерение да ходя въоръжен из този лунатичен град, но когато дойдохе моментът, се отказвах.

Намирахме се в източната част на града.

— Наведи се — излая Кемпер.

— Защо, по дяволите?! — запротестирах аз.

— Долу, глупако, казах ти да се наведеш!

Лео ми помогна с рамото си и след секунди бях стъгнал на задната седалка с главата надолу. Усетих, че завихме няколко пъти, и накрая се озовахме в подземен гараж. Използвахме асансьора, за да се озовем в голям, модерен апартамент, украсен в синьо. Завесите бяха спуснати — вероятно за да не видя къде се намираме. Не разбирах защо бе цялата тази криеница. Просто исках да поприказвам с Анет. Кемпер или не ми вярваше, или пък бе изплашен до смърт. Най-вероятното предположение бе Ники Алегро.

Адвокатът си сипа питие.

— Искаш ли? — попита ме той.

„Пази се от адвокатите, които предлагат питиета“^[1], прецених наум, но все пак кимнах в съгласие.

Докато ми подаваше чашата, Кемпер попита:

— Да не си окичен с микрофончета?

— Не съм.

Лео ме препипа. После адвокатът кимна към една затворена врата.

— Тя е там. Имаш един час.

Анет седеше на малък син диван. Зад нея се виждаше библиотечка. Момичето се бе разделило с тениската „Толкова много мъже...“. Сега носеше бели панталони и розова блузка, а на бузата ѝ имаше грозен белег.

— Добре ли си? — попитах я аз, след като затворих вратата.

Тя сви рамене и протегна ръка. Трябваше ми секунда, за да разбера, че искаше да ѝ подам чашата си.

— Седни — каза тя. — Не хапя.

Изкикоти се и се зачудих с какво ли беше натъпкана.

Седнах на диванчето.

— Стаята подслушва ли се?

— Попитай него — отвърна тя. — Вероятно не. Теб те е грижа единствено за Блеър, а него тя хич не го интересува.

— От какво се страхува той?

— Каза да не говорим за него. Само за нея. Господи, какво си му направил, че те пусна тук?

— Нищо особено. Проговори сладкият глас на разума.

— Не си играй с него — каза тя.

— Виж, ти знаеш какво търся. Блеър. Мисля, че все още е тук. Имаш ли представа къде би могла да бъде?

Анет безпомощно разпери ръце. Красивата ѝ кестенява коса свободно падаше върху раменете ѝ. Лицето ѝ бе тъжно. От какво се страхуваше чак толкова, за да избере този кръвопиец за спасител?

— Може да е навсякъде. В центъра, в крайните квартали. Тя има доста приятели.

— Към кого би се обърнала? На кого има най-голямо доверие?

Анет мрачно се изсмя.

— На мен. Вярваше на мен. И на Моника. Истинските победителки.

Тя допи питието в чашата ми. Реших да не я притискам и да ѝ дам шанс да се отпусне.

— Разкажи ми как се запознахте.

— В един бар, току-що бе пристигнала в града. По това време тя фактически живееше на улицата, миеше чинии и сервираше в гадни заведения. Но беше толкова дяволски красива, че се чувстваше класата ѝ. От нищо не ѝ пукаше. Момчета, наркотици — тя просто бе щастлива, че е свободна. Предложих ѝ да живее при мен, после я запознах с Моника. Понякога я питах за миналото ѝ, но тя никога не говореше за себе си. Само веднъж каза, че баща ѝ бил адвокат някъде на юг.

Този въпрос вече се въртеше в главата ми.

— Тя използваше ли друго име, освен Блеър?

Анет поклати глава.

— Даже се шегуваше и казваше, че Блеър е предостатъчно.

— Сещаш ли се някакви барове, където да я потърся?

Тя спомена имената на три или четири клуба във „Вилидж“, но допълни:

— Не мисля, че би отишла в тях, ако се крие. Там е пълно с хора, които, нали разбираш, познават други хора и така нататък.

— Анет, към кого би могла да се обърне тя?

Тя отметна косата си назад.

— За бога, има толкова хора. Не познавам всичките ѝ приятели. Имаше едно момиче в някакъв колеж във Вирджиния, бяха много близки — тя ѝ се обаждаше доста често.

— Знам за нея. Ами... клиентите ѝ?

Тя замълча.

— Клиентите не са приятели. Имаше един стар режисьор, тя го харесваше; беше ѝ нещо като дядо. Няколко пъти се среща и с онзи известен журналист... Как му беше името?

— Джилс Кеслър.

— Да. И с един сенатор, той инвестираше парите ѝ. Май беше ирландец.

— А Ник Алегро?

Тя сви рамене.

— Не ми се говори за него. Но той едва ли е човекът, към когото тя би се обърнала за помощ.

— Окей. Но какво точно ѝ е направил той? Говорих с онази жена от рекламната агенция. Знам, че Ник е наранил Блеър. Защо?

— За бога! — проплака тя. — Той е зъл човек. Прекалено е силен, има огромни връзки. Полицията не се занимава с него. Не знаеш ли, че и той я търси? Градът е малък и ако Бони е тук, той ще я открие. Интересува го касетата.

По дяволите, откъде този пласьор на наркотици знаеше за касетата? Уви, Анет не можеше да ми отговори.

— Какво ѝ е сторил Ник? — попитах аз.

Тя като че ли се смути.

— Тази история с момичетата на повикване... Понякога всичко е наред. Но понякога не е. Не всички клиенти са безобидни бизнесмени. Наоколо кръжат и акули. Ники също е наоколо. Идва при Моника, обикаля другите апартаменти, където се събираме... Говори интересни неща, харчи доста пари, затрупва те с кокаин. Подхвърля: „Ей, защо не дойдеш на купона у нас?“. И доста от момичетата — боже, колко сме наивни, мислейки си, че знаем всичко, а всъщност сме пълни

глупачки... И така, понякога някои момичета отиват у тях на купон и тогава...

Тя потрепери.

— Трябва да знаеш, че Ники е наполовина черен, наполовина порториканец, отраснал е в Харлем и си е извоювал живота от нищото. Той мрази всички тези момичета от богаташки семейства, колежанките, които идват в града и си въобразяват, че всичко е голям майтап. Той наистина ги мрази и иска да ги принизи до собственото си ниво. И го прави. За бога, наистина го прави.

Тя запали цигара.

— Купон, страхотно прекарване, момичето е на седмото небе и по някое време решава да си тръгне. Тогава Ники казва: „Ей, какво ще кажеш за едно бързо?“. Момичето решава: „Е, Ники е полезен човек, пък и сигурно изсмърках кокаин за петстотин долара на аванта, тъй че какво пречи?“. И тя ляга с него, но когато всичко свърши и тя най-сетне наистина е решила да си тръгне, се появява един от неговите приятели. После друг. И друг. И друг. Разбираш ли? Скоро тя сякаш вече не знае къде се намира и защо е там... Но всъщност проблемът е, че знае. Защото те не искат само секс. Те искат да я пречупят. Не с юмруците си — това би било десетки пъти по-добре. Просто продължават — по трима-четирима наведнъж. Правят ужасни неща с нея — неща, които тя не би си позволила и за пари, защото просто е едно добро момиче от добро семейство и се е захванала с бизнеса ей така, между другото, срещайки се за по трийсет минути с почтени чичковци, които биха могли да ѝ бъдат бащи...

Тя се разплака и хвана ръката ми.

— Къде е тя, Анет? — попитах отчаяно аз.

— Не знам. Кълна се, че не знам.

— Тя имаше ли приятел?

— Не знам... Да, всъщност имаше едно момче.

— Кой е той, за бога?

— Не знам. Просто готино момче. Спомена го веднъж или два пъти. Но не искаше да го замесва.

Вратата се отвори и зад нея цъфна Кемпер, придружен от Лео.

— Хайде, Малой.

Обърнах се към Анет.

— Каж ми някакво име, някакво място!

Лео ме дръпна.

— Не си спомням — изхлипа Анет. — Наистина не си спомням.

Лео ме сграбчи по-здраво. Опитах се да се отскубна, но бе невъзможно.

— Отведи мистър Малой до апартамента му — нареди Кемпер.

Лео ме завлече до асансьора. После и към мерцедеса.

— Накъде? — изръмжа той.

— „Таймс скуеър“.

Докато пътувахме, аз мислех за Анет, за онова копеле Алегро и неизвестния приятел на Бони.

Лео сви в една тъмна пряка и изкомандва:

— Слизай.

Измъкнах се от колата и той ме блъсна в гърба. Паднах. Нямаше как да се защитя, а едрото му туловище се приближаваше към мен.

Тогава внезапно ни осветиха два ярки фара, изскърцаха спирачки и се появиха двама души. Лео се обърна към тях.

— Има пистолет — извиках аз.

— Изчезвай — предупреди го единият от мъжете.

Лео го напсува.

Мъжът бе светкавично бърз. Чу се звук от натрошени кости и след миг Лео лежеше на земята.

— Изчезвай — повтори мъжът и прибра пистолета му.

Лео се надигна и се отдалечи, куцукайки.

Вече виждах по-ясно. Двамата бяха млади, тъмнокоси и ми изглеждаха познати.

— Всичко наред ли е?

— Да — отвърнах аз. — Кой сте вие?

— Хванете такси. Ще ви наблюдаваме оттук.

Докато махах от тротоара, единият претърси мерцедеса, а другият огледа улицата. Къде ги бях виждал преди?

Когато се върнах в евтиния си хотел, изпих бутилка вино, позяпах телевизия и скоро потънах в непробуден сън.

[1] Перифраза на прочутата гръцка поговорка „Пази се от данайците, дори когато носят дарове“. — Бел.прев. ↑

21.

На следващата сутрин, докато се освежавах под душа, предположих, че хората на Ури са ме следили още от „Орсо“. Друго обяснение нямаше. Надявах се, че ще продължат да се справят така добре.

След като закусих, една статия в „Таймс“ привлече вниманието ми. Ройс Найт щеше да пее в „Лоун Стар Кафе“. Прочетох я и се ухилих. Мислите ми се върнаха назад към времето, когато Ройс и аз вилнеехме в Нешвил. В продължение на година-две, след като Бъди Холи умря и Елвис замина в армията, а Джери Лий Луис се ожени за братовчедка си, Ройс беше върхът в рокендрола. Три негови хита последователно оглавиха класациите, животът му бе райски, но отнякъде се пръкнаха „Бийтълс“ и за него настъпиха тежки времена. Продажбите секнаха, после дойде ред на наркотиците, бившите му жени, звукозаписните компании. За десетина години спря да свири. Сега се завръщаше с гръм и трясък. Искаше ми се да отида и да го видя, но няхах време.

Хари ми беше дал адреса на Лий Драпър. Опитах се да се обадя, но даваше заето, затова взех такси и потеглих. Дъждът бе спрял и небето светлееше в невинно синьо. Слязох пред къщурката му. В този момент вратата се отвори и отвътре излетя една жена.

За моя изненада това бе Аманда, която едва не ме събори.

— Грейди! — извика тя. За секунда студентите ѝ малки очички се разшириха. После ме хвана под ръка. — Толкова се радвам да те видя. Трябва да намерим момичетата. Тъкмо говорих с мистър Драпър. Той може да помогне, наистина. Но сега бързам. Хайде да обядваме заедно. Какво ще кажеш за „21“ в един часа?

Съгласих се. От ъгъла се появи една лимузина и след секунди Аманда изчезна. Тя обичаше да повтаря, че е родена в лимузина, и никой не можеше да каже със сигурност дали това бе просто шега.

След второто почукване вратата се отвори, Лий Драпър ме приветства сърдечно и ме отведе в уютния си кабинет, където донесе

кафе. Беше облечен елегантно както винаги.

— Моят дом е моят офис — обясни той. — Един ерген може да си го позволи, а и спестява доста разходи, разбира се. И така, какво ново си научил?

— Не чак толкова много. А ти? Провери ли обаждането от онази вечер?

Драпър въздъхна.

— Проверих го. Обаждането е от уличен телефон на „Таймс скуеър“. Кое то не ни помага с нищо.

— Какво знаеш за Ники Алегро?

Той смръщено ме погледна.

— Какво общо има той?

— Бони го е познавала. А и чух, че той я търсел — нея и онази проклета касетка.

— Невъзможно. Как би могъл един пласбор на наркотици да бъде замесен... в нещо подобно?

— Не знам — казах аз. — Но той е здраво момче. Може би някой го е наел.

— Не е чак толкова здрав — смръщи се Драпър. — По дяволите, Малой, ти нямаш представа каква бъркотия е тук. Затова Орт и Хари се притесняват за теб. Прибери се вкъщи. Остави професионалистите да се справят със случая.

— Ти си този, който не разбира, Драпър. Дъщеря ми е някъде тук. Трябва да я открия.

Докато се гледахме един друг, телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката и промърмори:

— Не, не, аз ще ти звънна.

— Ами Аманда? — попитах аз, след като затвори. — Какво правеше тя тук?

За първи път през краткото ни познанство Драпър нямаше отговор и остана безмълвен.

— Видях я да си тръгва — обясних аз. — И тя ли търси момичетата?

— Да, разбира се. — Гласът му се сниши. — Сигурно разбираш, че Хари би се разстроил, ако разбере, че и тя е замесена.

— Гроб съм.

Ставаше все по-любопитно. Какво ли можеше да прави Аманда в къщата на Драпър толкова рано сутринта?

Той стана и протегна ръка.

— Не се тревожи, Грейди, ще намерим момичетата.

Отвърнах на силното му ръкостискане. За първи път изпитвах толкова силна ненавист към това копеле.

Спрях до един уличен телефон и звъннах у дома. Първите думи на Линда бяха:

— Пени се обади снощи.

— За бога, какво каза тя?

— В Ню Йорк е. Каза следното — и това е почти точен цитат — „Кажете на татко, че в мен е това, което търси, но и други го търсят. Заедно с Бони съм и сме добре, но трябва да говоря с него.“ Попитах я къде е, но тя каза, че ще се обади пак, а аз трябвало да взема твоя телефонен номер, за да те открие.

Замислих се.

— Грейди, за бога, какъв е телефонният ти номер!

Бях сигурен, че подслушват домашния ми телефон. Направо влудяващо — Пени и аз изпитвахме отчаяно желание да поговорим, но и двамата се страхувахме да кажем телефонните си номера. Не можех да разреша дилемата. Реших, че е най-добре да попитам Елтън или Ури. По-важното бе, че Пени е на сигурно място, а аз нямах намерение да направя нито една стъпка, която би могла да я застраши или да изпрати невидимите ни врагове по следите ѝ.

— Все още не мога — казах на Линда. — Ще ти се обадя пак. Тя не каза ли нещо друго?

— Не. Само...

— Какво?

— Беше много шумно. Чувах се гласове, музика. Сякаш се обаждаше, не знам, може би от автобусна спирка или купон, или нещо подобно.

Типично за дъщеря ми. Половината убийци на Ню Йорк са по петите ѝ, а тя ходи по купони.

— Не можеш ли да ми дадеш телефона си — попита Линда. — Какво да ѝ кажа, ако се обади пак? Не виждаш ли, че нещо я заплашва?

— Знам — отвърнах аз. — Опитвам се да постъпя по най-сигурния начин. Не е лесно.

— Добре. Извинявай. — Пауза. — Елтън иска да те чуе.
— Окей.
— Грейди?
— Да?
— Добре ли си?
— Така мисля.
— Страхувам се.
— И аз.
— Пази се!
— Разбира се — казах аз.

Отидох до друг уличен телефон, за да се обадя на Елтън, но отговори само телефонният му секретар. Отправих се към „21“ за срещата с Аманда.

Бях там навреме, но тя закъсняваше. Поръчах си нещо старо и добре познато, отпих първата си за деня глътка алкохол и се замислих за невъзможния съюз между Хари и Аманда, класически пример за привличането между противоположностите.

Какво ли не сте чували от политиците, но навярно помните един стандартен техен отговор: „Не, не съм роден в голяма къща, роден съм в плевня“. Следвайки великата традиция, Хари често повтаряше на избирателите си своя беден произход в онова затънтено място, далеч на северозапад, където баща му притежавал магазинче за дърводелски инструменти. Това, което не припомняше на избирателите, е, че бе използвал първата възможност да избяга както от северозапада, така и от магазинчето.

Атлетическите му данни го бяха отвели в Йейл, способностите му — в Оксфорд, а злите прищевки на съдбата — при Аманда. Необходимо ли е да казвам, че те може би никога нямаше да се оженят, ако той не бе привлечен от парите ѝ, а тя — от външния вид и бъдещата му кариера.

Аманда по същество бе упадъчен тип. Тя нямаше интерес нито към образованието, нито към културата — нямаше интерес към нищо, освен към себе си. Най-добрата ѝ партия щеше да е някой красив италиански граф без пукната пара — парите ѝ срещу титлата му, добра сделка без излишни въпроси впоследствие. Но тя се омъжи за Хари и двамата заминаха за Вашингтон, където той започна работа в Сената, а после направи нещо много странно.

По времето, когато милиони образовани млади американци използваша всичките си връзки, за да се избавят от Виетнам, Хари всячески се стремеше да замине, независимо от гневните възражения на Аманда и баща ѝ, Орт Бътлър. Разбира се, Хари постигна своето и постъпи в морската пехота, оставяйки Аманда бременна и доста сърдита.

Две години по-късно той се върна, окичен с медали и доказан герой. Именно тогава се запознахме. Бяхме съседи в „Кливлът парк“. С Хари имахме общи интереси в тениса, шпионските романи, политиката и независимо от сериозните ни различия относно Виетнам, станахме приятели.

Аманда обаче мразеше „Кливлът парк“ и не понасяше типове като мен. Тя бе наела прислужница и детегледачка, къщата ѝ напомняше на някой сапунен сериал, а вечерите ѝ бяха добре режисирани. Дори си я представях как би изглеждала с малко сребърно звънче в ръка, докато прислужницата бърза с поредното ястие. В същото време нейните съседи, тоест ние, давахме обилни купони, на които всички седяха по пода, пиеха бира и слушаха старите плочи на Джо Търнър от колекцията ми. Мисля, че Хари тайничко предпочиташе нашия начин на живот, но бе оставил Аманда да решава в къщата (да не забравяме, че именно тя плащаше сметките), което в крайна сметка ги отведе от веселяшкия „Кливлът парк“ в модния „Спринг вали“.

Майката на Аманда бе от Алабама и тя безрезервно вярваше, че отглеждането на децата е грижа на другите. Тъй че по-голямата част от възпитанието на Бони се стовари върху плещите на Хари. Виждането обаче на Хари за родителството се базираше върху впечатленията му от военноморските сили — офицерът заповядва, а екипажът сяпко се подчинява. В резултат на което нашата къща стана убежище за Бони, място, където тя можеше да избяга от родителите си, да пуши, да слуша забранена музика. Казано иначе — да следва собственото си аз.

Въпросът е как двама души, толкова сбъркани като Хари и Аманда, успяха да запазят брака си цели двайсет години. Част от отговора се коренеше в обществото. Годишите на Кенеди бяха направили Вашингтон модерен и Аманда, със своите пари, се чувстваше като голяма риба в малък вир. Тя обичаше да развява сладкото си малко задниче в компанията на посланици, които галантно

й целуваха ръка и просеха пари. Още повече, че политиците умираха да пренебрегват жените си, а Аманда обичаше да бъде пренебрегвана. Тя имаше свои начини за забавление.

Освен това Аманда напълно ясно осъзнаваше сериозните възможности един ден Хари да стане президент на САЩ, перспектива, която в определени моменти вероятно запазва поне четвърт от сенаторските семейства.

— Грейди, лошо момче, колко чашки вече изпи?

Беше Аманда, както винаги впечатляваща, следвана от почтителното изражение на оберкелнера. Не знам дали споменах, но тъй като резервацията бе направена от нея, бяхме настанени на специална маса във вътрешния салон, където обикновено обядваха бродуейски продуценти и президенти на телевизионни компании.

Аманда не се извини за закъснението. Нейното мнение бе, че остатъкът от света има глупавия навик да подранява.

— Тук празнувах рождените си дни — информира ме тя. — Сладолед, торта и шампанско. Трябва да съм била на шест или на седем.

— Най-популярното дете в махалата — вметнах аз.

— Ние не живеехме в махала... О, това беше проява на сарказъм, нали? Е, по дяволите, наистина бях популярна.

За момент Аманда ми се стори привлекателна. Беше облечена в светлозелена рокля, носеше бижута, леко се усмихваше и очите ѝ блестяха. Реших (тъй като съм си с мръсно подсъзнание), че блясъкът в очите обикновено се получава след добър секс. Сетне пак си го помислих и вече не ми беше смешно. Защо, по дяволите, я видях да излиза от къщата на Лий Драпър в десет сутринта? Възможно ли бе елегантният Драпър да се гушка с жената на шефа? Знаех, че е глупак, но чак пък толкова?

— Грейди, съжалявам за онази вечер. Наистина беше ужасно да не ни кажеш за Бони, но и аз не трябваше да държа такъв език на един стар приятел.

— Беше доста сладкодумна, Аманда. Бях поласкан, че съм обект на такава страст.

— О, Грейди, никога няма да се промениш.

Тя ме удостои с прелестна усмивка. Не беше точно от типа усмивки „искам да те чукам“ (които обикновено изпълват мъжа с

щастие), но със сигурност бе „искам нещо от теб“. Какво обаче? И защо беше това извинение? Аманда живееше по правилото „никога не обяснявай, никога не се извинявай“.

Тя поръча изобилен обяд — *нещо* бе събудило апетита ѝ — след което ме попита какво съм научил. По определени причини реших да бъда искрен.

— Аманда, току-що получих съобщение от Пени. Казва, че двете с Бони били наред.

— Къде са те? — бързо попита тя.

— Не каза. Ще ми се обади.

Аманда стисна ръката ми.

— Искам да предадеш на Бони нещо спешно. Кажй ѝ, че съм в „Пиер“ и че тя трябва веднага да дойде при мен, в моята стая, а ако не съм там, да ме изчака на място и да заключи вратата. Не трябва да говори с баща си или дядо си, първо трябва да дойде при мен. Разбра ли ме?

Разбрах посланието, но не и това, което стоеше зад него.

— Какво става, Аманда? От какво се страхуваш?

Котешките ѝ очи пламнаха с внезапна страст.

— Ти нищо не разбираш, нали, Грейди? Нищичко.

Пихме шампанско, при това се справихме доста бързо. Свършихме бутилката и аз поръчах на келнера вино.

— Винаги си мислел, че аз съм ужасна майка — не, не го отричай! — и може би наистина бях такава. Но обичам дъщеря си. За мен тя е най-важното нещо на света. Няма да им позволя да я унищожат.

— Кой ще я унищожат, Аманда?

Основните ястия пристигнаха и вместо да ми отговори, тя яростно нападна стека си, сякаш той бе неназованият ѝ враг. Когато свърши, бутна чинията си настрана и извади цигара. Аз ѝ поднесох огънче. Тя гневно вдъхна дима и го издуха над главата ми. Чаках.

— Баща ми искаше да стане президент — внезапно каза тя. — Двайсет години се надяваше, че ще се обърнат към него, че ще го изтеглят от колодата. Това, разбира се, беше налудничаво — за бога, всички знаеха с какво се занимава! — но той вярваше.

Тя спря и аз казах:

— Това е разпространена фантазия, Аманда. Във всеки момент половината кабинет, половината Сенат, безкрайна армия от генерали, бизнесмени, футболни треньори и кинозвезди я споделят.

— Татко не е глупак — рязко отвърна тя. — Най-сетне разбра, че това няма да стане, и реши да избере Хари.

— Хубаво е да имаш такъв човек наоколо.

— По дяволите, Грейди, слушай ме. Това не са шегички. Баща ми е обладан от идеята. Той е напълно решен да натика Хари в Белия дом. Няма да допусне нищо да застане на пътя му. Ще лъже, ще мами, ще убива...

Типичен шеф на предизборен щаб, помислих си, но реших да я изслушам. Тя очевидно се опитваше да ми каже нещо, макар самата да не знаеше точно какво.

— Арабите — подсетих я аз. — Какво общо има това с арабите?

Тя притвори очи и затаи дъх. Сякаш се опитваше да събере всичките си сили.

— Намери тази шибана касета — прошепна тя. — Намери я и я дай на баща ми, като му обещаеш, че никога няма да пророниш и дума за нея.

Тя наистина опитваше да ми подсказе нещо. Независимо от взаимното си недоверие, по някакъв начин бяхме на една страна.

— Какво има на нея, Аманда? — настоях аз.

— Няма значение! Не разбираш ли? — извика тя така силно, че хората около нас се обърнаха. После се усети и сладко се усмихна. — Трябва да тръгвам, Грейди. Можеш да ме изпратиш до улицата. Не се притеснявай за сметката — уредена е. Беше мило от твоя страна, че дойде.

Моментът бе отминал. Навън, докато лимузината ѝ чакаше, задръствайки движението, тя хвана ръката ми, без да обръща внимание на десетките бибипкащи автомобили.

— Още нещо, Грейди. Обещай ми, че няма да споменаваш за срещата ми с мистър Драпър. Хари не би одобрил моята намеса в случая.

— Обещавам, Аманда — казах аз. След което добавих: — Вярваш ли на Драпър?

Погледът ѝ бе студен и може би леко изненадан.

— Е, той работи за нас — отвърна тя и се вмъкна в лимузината.

Тръгнах пеша към хотела. Бях научил нещо по време на обяда, но не знаех точно какво. Разбира се, тя спеше с Драпър. И една от причините за поканата ѝ беше сутрешната ни среща пред неговата къща. Но какви бяха другите причини? Да ме предупреди за съпруга и баща си? Бяха ли искрени тези странни, възбудени думи, или всичко беше мъгла, с която тя искаше да ме обърка и затрудни? Нямах представа. Аманда беше грандиозен лъжец, нещо като Джоди Маджо^[1] на измамата, и простоватото момче като мен трябваше да извърши серия от подвизи, за да разкрие ходовете ѝ.

Намерих уличен телефон на „Таймс скуеър“ и звъннах на Елтън за негова сметка. Този път той вдигна.

— Телефонът ти чист ли е? — попитах аз.

— Да — отсечено отвърна той. — Какво става?

Казах му основното — за обаждането на Пени, за момчетата, които ме спасиха от пребиване, за разговора ми с Драпър и за неясните предупреждения на Аманда. Елтън на няколко пъти изръмжа, но не каза нищо. Накрая му дадох името и телефона на хотела си.

— Предай го на Линда. Тя или Пени могат да ми се обадят. Но ако Пени се обади и аз не съм там, трябва веднага да ѝ звънеш и да ѝ кажеш къде да отиде, докато не я потърся. Разбра ли?

— Да — мрачно потвърди Елтън. — Грейди, смятам да отида до вас, за да не оставям Линда сама. Тъкмо ще бъда там, ако Пени се обади. Какво мислиш?

— Разбира се.

— Още нещо. Онова обаждане вечерта, когато Пени замина. Направено е от външен телефон в „Гринуич вилидж“.

— От „Вилидж“? Сигурен ли си?

— Абсолютно. Защо?

— Лий Драпър, човекът на Хари, ми каза, че е от „Таймс скуеър“.

— Лъже — отвърна Елтън. — Внимавай с него.

[1] Най-прочутият американски бейзболист на всички времена.
— Бел.прев. ↑

22.

Прекарах следобед в хотелската си стая, надявайки се Пени да се обади. Но тя не го направи и вечерта излязох. Обаждах се на централата в хотела през около половин час, за да разбера търсил ли ме е някой. Отбих се в някои от баровете, които приятелките на Пени бяха споменали, но барманите се заливаха от смях на въпросите ми — те виждаха хиляди сладки млади жени всяка седмица.

Бони и Пени бяха някъде в Ню Йорк, но нямах представа къде. Помислих си, че мога да полудея, ако просто седя и чакам Пени да се обади. Чувствах се по-добре, докато обикалях наоколо и все пак правех нещо. И изведнъж непредсказуемите мозъчни клетки ми помогнаха да направя връзка. Анет беше казала, че понякога Бони излизала с някакъв рокаджия, някой, който бил от „Залата на славата“. Това ме подсети поне за дузина, един от които бе и моят стар приятел Ройс Найт. Така че се отправих към „Лоун Стар Кафе“, за да направя едно пътуване в миналото.

Пристигнах тъкмо за второто шоу и си намерих маса на горната тераса, откъдето виждах добре. Поръчах си сандвич и бира, сетне на сцената се появи Ройс и аз щастливо се засмях, връщайки се двайсетина години назад в Нешвил. Една вечер пиех бира в „Туутсис Оркид Грил“ в компанията на продуцент на име Бъди Килън. Бъди ми посочи един младеж, който играеше на флипера.

— Виждаш ли това момче? Може би е следващият Елвис.

Видях хлапе с голям перчем, обуто в тесни джинси и ботуши. Можеше да е просто един от тези хиляди млади китарни инквизитори, всеки от които мечтаеше да стане следващият Елвис. Но в него имаше нещо по-специално, нещо в профила му, нещо в поведението му, затова накарах Бъди да го покани при нас. Накрая тримата се озовахме в моя апартамент, където Ройс пя до сутринта. Когато започна „Торнадо“, Бъди ми смигна и прошепна: „Номер едно!“.

Седмица по-късно те записаха „Торнадо“, а два месеца след това парчето наистина стана номер едно. Междувременно аз написах

материал за Ройс и той ми беше благодарен — по онова време повечето репортери все още не приемаха рокендрола на сериозно. Същото лято, след като той вече бе направил втори хит и се появи в шоуто на Ед Съливан, аз тръгнах с него на турне — най-голямата проклетия, която някога бях преживявал, поне до първата ми президентска кампания. Претъпкани зали с тийнейджъри, които разбиваха вратите, катереха се през прозорците, блъскаха се и правеха всичко възможно, за да се доберат до Ройс — или до мен, или до барабаниста, или до шофьора на автобуса му, или до който и да е от тези, които имаха достъп до неговото величие и слава. Ройс наистина не отказваше на момичетата, но музиката беше на първо място. Понякога можеше да се заключи в стаята си, да извади молив и бележник и да пише песни. Веднъж ми каза: „Тези деца, те ме вдъхновяват; не съм за чукането, Грейди, аз просто искам да ги *разбирам*, защото това е всичко, което имам“.

За около две години Ройс ги разбираше така добре, както всеки друг. Той сякаш беше включен на тяхната честота, идеално пасващ на мечтите и мъките на американските тийнейджъри. Тогава написа две или три песни, които ще останат вечни — „Рок около часовника“, „Сладка малка шестнайсетгодишна“ и „Клоунът на Кати“, песни, които ще бъдат живи, докато хората слушат рокендрол. Но след това плочите му престанаха да се продават, той се забърка с наркотици, скандали със звукозаписната фирма и всичко останало. Един ден през 1970 ми се обади някакъв тип и съобщи, че Ройс бил настанен в частно психиатрично заведение. Третата му жена го бе пхнала там с обвинението, че се опитва да я убие, и той бе помолил един пазач да ми звъне. Наех адвокат и го измъкнах, но после с Линда заминахме за Франция и загубих връзка с Ройс. Четох в „Ролинг Стоун“, че се е отказал от концертите и се е нанесъл в семейната си ферма в Западен Тексас, а после, може би преди година, разбрах, че се е завърнал на сцената с успешно шоу в Лас Вегас.

Сега, от масата си на терасата, го видях да изскача от сенките, ухилен, самоуверен — един принц на рокендрола в старите си джинси и прашни ботуши — и кръвта ми забушува. Когато прозвучаха първите акорди на „Торнадо“, очите ми се овлажниха. Ройс беше правил много неща, но си оставаше един мечтател от Западен Тексас, който никога не бе искал повече от това да прави музиката си. Беше платил висока

цена за мечтата си, но бе оцелял и някои от нас винаги щяха да го обичат.

Когато свърши програмата си, слязох долу да го поздравя.

— Как си, приятел? — ухилих се аз.

Той за момент се втренчи в мен. Лицето му не бе като отпреди двайсет години и в погледа му имаше някаква горчивина и твърдост, но само след миг отвърна на усмивката ми и в изражението му се прокрадна онази момчешка невинност, която бе в основата на гения му.

— Грейди, кучи сине, ти ли си?

Прегърнахме се и отидохме до неговата маса.

— Какво, по дяволите, става с теб? — попита той. — Чел съм всичките ти книги. Наистина ги закопаваш.

— Правя каквото мога — отвърнах аз.

— Ти и аз, Грейди — ние двамата сме артисти, живеем от акъла си.

— Чувам, че връщането ти е голяма бомба. Дори са те напъхали в „Залата на славата“.

Ройс направи гримаса.

— Трябваше да вляза там още първата година. Проклетите музикални компании прецакват всичко.

Келнерът му донесе кафе. Той изсипа две пакетчета захар и го разбърка.

— Приключи ли с другите неща, Рой? — попитах го аз.

Той сви рамене.

— Малко вино, малко трева, но нищо по-сериозно. Щом веднъж усетих скоростта, реших да остана чист.

Той отпи от кафето си.

— Спомняш ли си, Грейди, казвах, че когато стана на четиридесет, ако въобще доживея дотогава, ще спра да пея „Торнадо“ и „Едилу“?

— Разбира се, че си спомням. Дори го написах в една статия.

— Е, сега ги пея. Щото хората ги искат. Пиша нови парчета, които са по-готини, но те искат старото. И ето ме тук. Пея „Торнадо“. Шибана стара песен, ама добра.

— Хората я обичат, Ройс. Прави ни по-млади.

И наистина беше така. Когато чух песните на Ройс, времето се върна, отново бях хлапак, свалях Линда, танцувах в Тенеси на лунна

светлина и се чувствах по-млад, отколкото поколението на дъщеря ми някога щеше да бъде.

Ройс тъжно се усмихна. Наоколо се тълпяха хора, които искаха автограф или просто да си побъбрят за доброто старо време. Едра жена на около четиридесет обви ръце около Ройс и се изкикоти за „онази нощ в Бъфало“, след което представи дъщеря си, която също се изкикоти. Ройс кимаше и мънкаше, а най-сетне се обърна към мен и каза:

— Хайде, да изчезваме оттук.

Навлече коженото си яке и ме изведе на Тринайсета улица. Барабанистът и басистът вървяха зад нас.

— Разкажи за „онази нощ в Бъфало“, Ройс — подкачих го аз.

— Човече, понякога те посочват децата си и многозначително се хият, сякаш... Сещаш се. Или пък някое красиво момиче идва и казва: „Мисля, че ти си баща ми“. — Той въздъхна. — Мога да ти разкажа някои историйки, братле — да ти дам сюжет за *истинска* книга. Ей, какво ще кажеш за едно питие?

— Разбира се — отвърнах. — Къде? Във „Вилидж“?

— Познавам един тип, който сигурно в момента е вдигнал купон. Хайде да проверим.

— Както кажеш. Кой е той?

Той вдигна ръка за такси.

— О, нещо като бизнесмен. Истинска личност. Понякога се занимава с наркотици.

Ройс можеше да бъде влудяващо небрежен.

— Как се казва? — настоях аз.

Едно такси спря.

— А? Казва се Ник. Ники Алегро.

Имах само миг на разположение. Искях да видя апартамента на Алегро. Почти очаквах да открия там Бони или някой, който може би знаеше къде е тя. Но бях ли в безопасност? Доколкото си спомням, Алегро не ме познаваше. Страхувах се от него, но очевидно именно той бе паякът в центъра на паяжината, в която и аз се бях оплел. Бях отчаян. Продължавах да се питам защо не звънна Пени, и се опасявах, че някъде е затворена.

— Звучи чудесно — казах на Ройс. — Да тръгваме.

Той съобщи на шофьора някакъв адрес в северната част на града. Барабанистът и басистът също се качиха, но двамата си имаха собствен разговор, свързан с религия или нещо подобно. Не обръщаха никакво внимание нито на мен, нито на Ройс. Казах му, че търся момиче на име Блеър, което го познавало. Той се замисли за минута. През живота му бяха минали десетки жени, едва ли можеше да си спомни дори бившите си съпруги.

— Висока блондинка? Много готина, но на настроения? Понякога се отнася нанякъде?

— Това е тя.

— Срегнах я в Ники. Излизахме няколко пъти. Виж, когато ходя по разните партита и барове, трябва да имам готино гадже до себе си. Да поддържам имиджа.

— Знаеш ли къде живее? Имаш ли телефон или нещо подобно?

Той поклати глава.

— Винаги тя идваше у нас. Ей, искаш ли да попитаме Ники? Той може да знае.

Замислих се.

— Да, попитай го. Но не казвай, че аз съм те накарал. И не му казвай името ми. Кажи му... По дяволите, кажи му, че съм твоят адвокат от Нешвил.

Ройс сви рамене. Беше майстор на подобни интриги. По време на турнета обичаше да се забавлява с три-четири жени едновременно, без те да разбират за това. Стаите им бяха на различни етажи в хотела му.

За да сменя темата, попитах:

— Нямах ли си нещо сериозно?

— Приключих със сериозните връзки — отвърна Ройс. — Човече, те просто изсмукват кръвта ти. Плащам петдесет хиляди годишно на жени, които не мога да си спомня, и на деца, които никога не съм виждал. Когато искам гадже, обаждам се на румсървиса.

— Само не ми казвай, че си ерген!

— Не бе, братле, просто престанах с чукането!

И двамата се засмяхме. Ройс обичаше да се прави на старцинчен рокаджия, но знаех, че всъщност е интелигентен и добре възпитан човек. Винаги се бях възхищавал на смесицата от грубост и уязвимост у него. В Ройс имаше нещо детинско. Жените го разрушаваха, а славата го направи самотен. Беше нещо като динозавър

и същевременно като невинно момче, преследващо звездата си и игнориращо останалите по пътя си. Познавах няколко от жените, които той наричаше кръвопийки. Те пазеха и сладки, и горчиви спомени от запознанствата си с Ройс — любовта им, песните, които той бе написал за тях, но и това как ги бе напуснал, когато те забременяваха. Може би това бе проклятието на Ройс, цената, която плащаше за таланта си — да бъде обречен да се влюбва непрекъснато.

— Колко пъти си бил женен, Ройс?

— Пет, струва ми се. Няколко бяха анулирани — не ги броиш, нали? За жените, които наистина обичах, така и не се ожених. Това просто щеше да провали всичко. Момичето, за което написах „Едилу“, сега е омъжено за някакъв шибан зъболекар в Абилин. — Той въздъхна. — Ти още ли си с Линда?

— Вече двацет и две години — казах аз.

Той поклати учудено глава. Завихме по „Мадисън авеню“.

— Не се ли срещаш с някое гадже?

Ухилих се лукаво.

— Всъщност, Ройс, Линда не знае, че съм тук — доста е сложно за обяснение — затова, за бога, не използвай истинското ми име на този купон. Наричай ме другояче. Например...

Ройс оголи зъби, доволен от моето падение.

— Ей, ще ти викам Мелвин Т. Стъбълфийлд! — Той гръмогласно се изсмя, спомняйки си за бездарния композитор, когото познавахме навремето в Нешвил. — Ей, момчета, запознайте се с Мелвин Т. Стъбълфийлд!

Двамата ни погледнаха така, сякаш бяхме полудели.

Скоро таксито спря пред една сграда на 110-а улица, където живееше Ники Алегро.

23.

Във фоайето млада двойка се препираше с бодигарда — латиноамериканец с отеснял сив костюм. Други двама подобни седяха наблизо.

Момчето от двойката беше символ на преуспяващия колежанин, облечен в син блейзър с униформена вратовръзка. Беше елегантен, антипатичен и пиан.

— Виж, амиго, просто кажи на Ники, че го търси Фрезиър Халоуей, дето се видяхме миналата седмица в „Клуб 97“. Той ми каза, че мога да мина, когато искам.

— Фрезиър, късно е — прошепна момичето, но пазачът вече се обаждаше горе.

Докато чакахме, съзрях телефонен автомат в ъгъла и звъннах в хотела, но все още нямаше вести от Пени.

Момичето с пияния колежанин беше на около осемнайсет, с нежни черти, чаровно бяло лице, порозовели бузи и големи очи. Беше облечена скромно и не пасваше нито на Фрезиър, нито на 110-а улица.

— Някакво хлапе. Твърди, че те познава, води момиче със себе си — измърмори бодигардът по телефона.

— Дай на мен — изломоти момчето и грабна слушалката. — Ники, мама му стара, ще ме пуснеш ли горе или не? — Изчака отговора и погледна пазача триумфиращо. — Качваме се!

Латиноамериканецът каза нещо на испански в слушалката, после кимна към асансьора.

— Последният етаж.

Момчето хвана приятелката си за ръката и я повлече към асансьора. Тя се поколеба, но той вече бе на седмото небе — страхотният мъжага, богоизбраният, който общуваше с пласьори на кокаин и харлемски гангстери. Погледнах към двете горили в креслата. Може би бяха същите, които ме пребиха, но в момента не ми обръщаха никакво внимание. Погледите им поглъщаха момичето, бяха като

вълци, открили беззащитно апетитно агънце. Единият измляска, когато тя мина край него.

— Ей, мистър Найт, добре дошли отново — обърна се към Ройс портиерът. — Как беше шоуто?

— Окей — ухили се Ройс.

— Момчетата с вас ли са?

— Да, трима смотаняци от Нешвил.

— Качвайте се. Ники е там, има доста хора.

Нагоре пътувахме с младата двойка. Момчето ни изгледа сърдито, сякаш се опитвахме да му развалим купона, но момичето се изчерви и каза:

— Мистър Найт, много харесвам вашата музика. Майка ми също. Името ми е Диина, Диина Коул.

Ройс ѝ намигна. Стори ми се, че неговото присъствие ѝ помогна да се почувства малко по-добре. Тя знаеше, че трябва да се прибира вкъщи, но не можеше да убеди приятеля си идиот, а и нямаше смелостта да си тръгне сама. Прехапах устни, но не казах нищо. Имах свои собствени проблеми, като например какво щях да правя, ако Алегро или някой от биячите ме разпознае.

Вратите на асансьора се разтвориха и ние излязохме в коридора, където зад неголямо бюро седеше още един латиноамериканец с широки рамене. Той се ухили към момичето и натисна звънеца. Вътрешната врата се отвори и рамката ѝ се изпълни от туловището на Алегро, черните му очи блеснаха. Ако Павароти беше психопат и около два пъти по-голям, щеше да прилича на този пред нас.

Момчето се втурна напред с протегнатата ръка.

— Ник, аз съм Фрезиър Халоуей, дето се запознахме миналата седмица. Това е Диина.

Ръката на Алегро погълна тази на колежанчето.

— Добре си се сетил — изръмжа той. После се обърна към момичето и леко се поклони. — За мен е удоволствие. Заповядайте, мис. Ако нещо ви хареса, ваше е.

Момичето изписука някакъв поздрав, поразено от гиганта пред себе си, после Алегро се обърна към нас.

— Ройс, шибалнико, къде изчезна? Имам нещо да ти покажа.

— Доведох някои от момчетата — каза Ройс.

Алегро кимна към нас, видимо незаинтересован от присъствието ни.

Той ни въведе в голяма, тъмна стая, която приличаше на нещо средно между склад и нощен бар. Наоколо безразборно бяха пръснати мебели, мръсни чинии, бутилки, саксии. Имаше доста хора, разделени на малки групички. Забелязах слабо осветен бар, носеше се пулсираща дискомузика, а в единия край на стаята се издигаше полукръгла платформа, подобна на подиум, оградена с метален парапет.

Алегро ни поведе към новата си играчка, един класически джубокс „Вурлицър“ от четиридесетте.

— С монети е — обясни той. — Имам всичките ти парчета. Слушай.

И той натисна някакви бутони — прозвуча „Едилу“.

— Ей, супер — извика момчето и сграбчи ръката на спътничката си. Дватамата изтанцуваха няколко стъпки, но това явно не я забавляваше.

— Вземете си нещо за пиене, момчета — обърна се към нас Алегро и поведе Ройс и младата двойка към подиума — трона, от който направляваше царството си.

Музикантите и аз — техните имена бяха Мик и Тери — взехме по бира и се настанихме в три кресла в един от тъмните ъгли. Те продължаваха да спорят за религия. Стана ми ясно, че Тери е покръстен християнин, а Мик — непоколебим атеист. В същото време очите ми изучаваха стаята.

На подиума Ник представяше Ройс на половин дузина почетни гости. Разпознах един застаряващ комик, известна манекенка и един от най-популярните защитници в Националната футболна лига. Те заобиколиха Ройс, хилеха се и го потупваха по рамото, а той прие фамилиарностите им с примирение.

Единственият, който не се усмихваше, беше костюмиран латиноамериканец, чиито очи шареха между Диина и Алегро.

От мястото, където седях, това, което се случи впоследствие, приличаше на пантомима, но смисълът му бе ясен. Колежанчето искаше да вземе участие в разговора и да се почувства като важна клечка, но Алегро нямаше нужда от присъствието му. Той постави едната си ръка на раменете на латиноамериканеца, а с другата прегърна момчето и момичето и ги отпрати към центъра на стаята.

На момчето не му хареса, че се отърваха от него, но костюмираният се държеше любезно, заведе го на една маса близо до джубокса и изсипа малко кокаин върху нея. Фрезийър Халоей видимо се оживи. Момичето нервничеше и нещо го молеше, но нямаше никакъв шанс пред перспективата за безплатен кокаин. Неколцина други латиноамериканци наобиколиха масата, образувайки кръг около младата двойка, но Фрезийър само им махна с ръка и започна да смърка.

Мик се отправи към подиума, за да поиска цигари от Ройс. Когато се върна, Тери попита:

— Какво става там?

Мик се изхили.

— Една мацка току-що попита Ройс дали харесвал Елвис.

И тримата шумно се разсмяхме. Ройс мразеше Елвис — мразеше музиката му, мразеше вида му, мразеше дори смъртта му, защото тя бе продала още повече плочи.

— А пък Ройс разказва старите истории — продължи Мик. — Нали се сецаш — как бил написал „Едилу“ и други такива.

Не сдържах усмивката си. Бях чувал всичките тези истории — разказите за момичетата, които беше обичал, но за които никога не се бе оженил, за дългите оргии в Лас Вегас, за турнетата с Чък Бери и Бо Дидли през златните години. Ройс се забавляваше — това беше животът му, смисълът, който заместваше семейството и дома. А аз седях в тъмния ъгъл и се питах какво да предприема.

Толкова дълго бях търсил начин да попадна в убежището на Алегро, че сега не знаех откъде да започна. Гостите бяха струпани в различни групички — пънк-рокери тук, латиноамериканци там, бродуейски звезди някъде другаде, и идеята да се разхождам между тях, задавайки въпроси, приличаше на самоубийство.

Мястото беше шумно. Мик и Тери си подаваха цигара с трева и спореха за Исус, няколко пънкари обсъждаха джубокса, групичка негри и латиноамериканци играеха карти, а през цялото време хвърлях по едно око и на Диина. Костюмираният — Мик каза, че името му е Раул — беше мазен дребосък с тънки черни мустачки и непрекъснато движещи се ръце. Той допълни чашата на момичето, сви цигара, подреди няколко линии кокаин и през цялото време не преставаше да бърбори.

Фрезиър Халоуей се чувстваше като в рая на колежанчетата: беше почетен гост на тузарски купон и го черпеха с безплатен кокаин. Страхотна история за перчене в общежитието. Той подаде една цигара на момичето, настоявайки да я опита, докато най-сетне тя не се съгласи. Сетне тя отпи от виното, а той изсмърка четири линии кокаин. И я заувещава и тя да направи същото. Представям си какъв беше аргументът му: „Не бъди глупачка, безплатен е“.

На подиума някой бе донесъл китара и Ройс подкара „Хотелът на разбитите сърца“. Манекенката почти го беше прегърнала. Чудех се дали щеше да разбие трудно отвоюваното му женомразие. Спомням си, преди години той живееше с глупавичка девойка на име Зена, и веднъж горчиво ми довери: „Какво е красотата? Нищо повече от кожа, кожа и кости“. Ето, това е философията на мъж, който за един уикенд спи с повече хубави жени, отколкото ние имаме за целия си живот.

Диина смръкна малко кокаин. Виждах как се отпускаше все повече и повече. Колежанчето вече не беше в час и ломотеше несвързано. Раул прошепна нещо на едно мургаво момиче, то го погледна и изчезна някъде. Аз също станах.

— Къде отиваш, приятел? — попита Тери.

— Да пикая.

— Внимавай, там е фрашкано с народ — каза Мик и се изкикоти.

Приблжих се до двама пънкари, единият от които беше с розова, а другият — със синя коса. Спореха откъде е получил името си Елвис Костело.

— Братлета, познавате ли Блеър? — попитах аз.

Този с розовата коса ме погледна, после погледна и събеседника си и продължи да говори за Елвис Костело.

Стигнах до кухнята, където заварих истински ад. Беше пълно с празни бутилки и претъпкани торби за смет, а мургавото момиче стоеше до един котлон и чакаше водата да заври. Това се нарича „отлитане“. Готвиш кокаина, докато не се превърне на кристалчета, сетне го пушиш и отлиташ с дяволска скорост.

— К'во искаш? — попита тя.

Беше сладур — маркови джинси, обувки с високи токчета, копринена блуза, четиридесет и пет килограма и всички неприятности, които един мъж може да си представи.

— Познаваш ли момиче на име Блеър?

— Изчезвай, задник.

Никога не споря с дама. Намерих телефон и звъннах в хотела, но все още нямаше съобщение за мен и се върнах в голямата стая. Раул танцуваше с Диина, като обиграно я въртеше наляво и надясно, сякаш бяха на бал. Другите латиноамериканци и жените с тях просто седяха на диваните като лешояди.

Алегро говореше по телефона. Недалеч от него спорът на пънкарите бе ескалирал. Този със синята коса блъсна другия в гърдите и извика:

— Тъпо копеле!

Алегро се приближи учудващо леко за такъв огромен мъж. Плесна онзи с розовата коса с опакото на ръката си и направи нещо ужасно с носа му. Рукна кръв и момчето извика от болка.

— Махай го оттук — нареди Алегро, другият пънкар изведе приятеля си от стаята. Атаката бе напълно ненужна — момчетата не причиняваха никакви неприятности. Явно копелето просто се забавляваше.

— Този не си поплюва — отбеляза Мик.

— Докога смятате да останете тук, братлета? — поинтересувах се аз.

— До последно — отвърна Тери.

Ройс се доближи до джубокса и натисна някакви бутони. Аз заставах до него.

— Попита ли го за Блеър?

— Да, каза ми, че май е напуснала града.

Не изглеждаше особено заинтригуван от нашия разговор. Явно си мислеше за манекенката. Ако си приятел на Ройс, трябва да свикнеш с факта, че вниманието му рядко се задържа върху един и същи обект повече от час. Добри приятели сме, защото се виждаме веднъж на четири или пет години.

Той се върна при красавицата, а аз — към своя тъмен ъгъл. Раул вече бе помогнал на Диина и Фрезийр да „отлетят“. Съмнявах се, че момичето помнеше къде се намира.

Колежанчето отпадна от сметките. Раул постави ръка върху рамото на Диина, смеейки се, задържайки я на крака и сипвайки й още вино. Беше започнал да опипва задника й, но тя очевидно не

забелязваше този факт. Очите ѝ бяха полузатворени. Той смигна към приятелите си и я поведе към вратата, която водеше към спалните.

— Видя ли? — попита Тери.

— Откъснаха черешката — измърмори Мик.

Изругах наум. Но какво, по дяволите, можех да направя?

Погледнах към Ройс. Манекенката се бе увила около него. Бедничкият Ройс. След двайсет години разруха той все още вярваше в истинската любов. Диина сигурно също вярваше, но утре доста щеше да размисли по въпроса. Щеше да се събуди, чувствайки се отвратително и гадно, без да си спомня почти нищо, но с неприятното усещане, че се е случило нещо ужасно. Нямах да знае какво да направи, Фрезиър щеше да ѝ каже да си държи устата затворена, ако не иска да пострада, и тя щеше да го послуша, защото беше от типа момичета, които страдат тихо. И дълго.

За момент изпитах желание да се потопя в сладката забрава на наркотиците, да се развъртя из тази огромна, грозна стая и бликащите в нея алчност, сласт и омраза и да не ми пука от нищо, да не се чувствам отговорен, а да бъда впечатляван само от собствената си незначимост.

Но бях далече от забравата. Бях ядосан, почти луд. От джубокса се носеше „Хотел Калифорния“ на „Ийгълс“. Спомних си как чух това парче през лятото на 1978 в Париж, докато с Пени ядяхме сладолед в едно закътано бистро. Къде беше тя сега, по дяволите? Искаше ми се да взривя тази стая. През главата ми преминаха всички глупави сантименталности. След което станах и се отпавих към кухнята.

Нямах никой. Зад купчината торби за смет мярнах врата. Отворих я — водеше към асансьора за персонала. Оставих я открената и разпорих една от торбите. Беше пълна с бирени кутии и вестници на испански. Запалих няколко парчета хартия и се магнах.

Говорех си с Мик и Тери, когато някой забеляза дима. Купонът се оживи.

— Донесете пожарогасителите — изрева Алегро.

Той, разбира се, нямаше намерение да докара тук пожарната, ако можеше да се справи сам. Хората викаха и се препъваха наоколо. Някои тичаха към кухнята, други — към асансьора. Аз се спуснах по коридора и открих Диина в една от спалните. Плачеше. Беше само по бикини и сутиен, а Раул я удряше.

Той се обърна, с бързо движение скочи от леглото и извади нож.
— Има пожар! — викнах аз.

Той подуши дима и изчезна. Зашлевих Диина няколко пъти и я напъхах в дрехите ѝ.

По това време вече бяха загасили огъня, но все още имаше доста пушек. Алегро крещеше нещо по телефона. Ройс седеше на подиума и щипеше ухото на манекенката. Малко дим не можеше да развали вечерта му, щом бе изпаднал в романтичното си настроение. Колежанчето лежеше като препарирано на дивана. Оставих го там — нямах нищо против колумбийците да го изчукат, ако имат желание — и измъкнах Диина на улицата.

Спрях такси и я оставих пред къщата на родителите ѝ в Уест Сайд. Тя хлъцна и ми благодари, без да е сигурна какво точно става. Надявах се, че ще забрави случилото се и Фрезийър Халоуей. По пътя за хотела се смях истерично. Това беше една от най-великите победи на Малой, но, уви, той пак не бе спасил момичето, което му трябваше.

24.

На другата сутрин ме събуди телефонът. Чувствах се ужасно. Сграбчих слушалката с надеждата, че е Пени, но вместо това чух мек женски глас, който съобщи, че мистър Драпър искал да ме види. Окей, аз също исках да го видя. Исках да разбера защо ми каза, че онази вечер Бони се е обадила от „Таймс скуеър“, след като по думите на Елтън — тя е звъннала от „Вилидж“. Ако не можеше да ми го обясни, смятах да отида при Хари и да проверя дали неговият „консултант по сигурността“ не играе някакви игрички.

— Можете ли да дойдете веднага? — настоя тя. — Спешно е. Той е в стая 723 в хотел „Блантън“, на 41-а улица.

— Тръгвам — обещах ѝ аз.

Облякох се набързо — никакво бръснене, никаква вратовръзка — и вече си пробивах път сред тълпата на „Таймс скуеър“, когато се запитах откъде всъщност Драпър и секретарката му бяха разбрали телефонния ми номер. Но може би, след като дадох телефона на Елтън, той го бе казал на Линда, а тя — на Драпър или на Хари.

„Блантън“ се оказа мръсна дупка, в която никой здравомислещ не би прекарал повече от час. Секретарката бе настояла, че е спешно, и вероятно това бе единствената причина Драпър да се напъха в подобен вертеп.

Но не беше ли това и място, което Бони би избрала за скривалище?

Прекосих фойето, като не обърнах внимание на зомбито зад рецепцията. Жена с яркочервена блуза влезе в асансьора преди мен и натисна бутона за моя етаж. Когато се обърна, видях, че е на около четиридесет. Вероятно беше проститутка, но повече приличаше на ходещ скелет с изрусена коса. Отпуснатата кожа на лицето ѝ бе покрита с евтин грим, очите ѝ бяха големи, а уханието, което се носеше от тялото ѝ, можеше да ме убие. Вратата се затвори и аз натиснах бутона за шестия етаж. Нямах намерение нито да слизам на

един и същи етаж с нея, нито да я гледам, нито да поемам уханията ѝ повече от необходимото.

В коридора на шестия етаж се втренчих глупаво в стената срещу мен, покрита със сюрреалистични тапети на цветя. Бях гроги. През последните дни преживях доста, а не бях компенсирал изразходваната енергия със здрав сън или храна.

Изкачих стълбите до седмия етаж и внимателно отворих вратата. Нямах намерение да се изправам лице в лице с блондинката и нейния мъртвешки дизайн. Видях я как се отдалечи по коридора, почука на една врата, после на друга, докато най-сетне някой се съжали и я прие. Повече нямаше нужда да гадая за същността на професията ѝ.

Стоях неподвижно, вперил поглед през пролуката право към вратата на стая 723.

Може би трябваше да прекося коридора, да почукам и да обявя: „Драпър, тук съм“.

Но не го направих.

Защо? Не знам. Подозрения? Шесто чувство? Щастлив късмет? Нека просто кажем, че всичко в този бедняшки Хотел на разбитите сърца ме стряскаше — от онзи Уилям Бъроуз зад рецепцията до скелета в асансьора. Следователно хич не бързах за срещата си. Затова и останах на наблюдателния си пост още пет минути, докато дръжката на 723 не започна леко да се върти.

Въртеше се много, много бавно, вратата се откряна още побавно и най-сетне в процепа блесна едно око. Сякаш някой си беше помислил, че жената в червеното всъщност съм аз, и се чудеше къде ли по дяволите съм отишъл.

Не ми беше трудно да разбере, че лицето зад вратата не принадлежеше на Лий Драпър, защото беше черно.

Притворих вратата към стълбите и се опитах да съсредоточа мислите си. Най-добре беше да се спусна по стълбите, но не вярвах на краката си. Тогава чух сирените.

Лицето от 723 също ги чу и след миг вече тичаше надолу по стълбите. Премина покрай мен, сякаш въобще не съществувах. Поех по коридора. Стрелката над вратата на асансьора показваше, че той се движи надолу, затова бързо се шмугнах в 723.

Лий Драпър беше проснат на леглото, а скъпата му синя риза бе подгизнала от кръв. Докоснах го, за да се уверя, че е мъртъв, и

внезапно съзрях малкия револвер, подаващ се изпод тялото му. Изглеждаше ми познат и аз го взех, за да разбера, че наистина ми бе дяволски познат. За последен път го бях виждал под дюшека си.

Изтичах до прозореца и видях полицейската кола на улицата. От коридора се чуваше асансьорът, стържещ и скърцащ като средновековен инквизиторски уред. Пуснах оръжието в джоба си и побягнах. Тъкмо бях стигнал стълбите, когато зад гърба ми с трясък се отвориха вратите на асансьора. През процепа видях как призрачният портиер показваше на двама юнаци с униформи къде точно е 723.

Втурнах се надолу по стълбите, прескачайки всякакви боклуци, опитвах се да подредя мислите си. Да мина ли през фойето, или през пожарния изход? Да задържа пистолета или да го изхвърля? Нямах време за логика, затова заложих на старата си приятелка — дързостта. С револвер в джоба — моето оръжие, оръжието, което бе убило Лий Драпър — прекосих пустото фойе, минах покрай спрялата полицейска кола и се насочих към благословената анонимност на „Таймс скуеър“.

Спях в „Нейтънс“, звъннах в хотела (никакво съобщение от Пени) и погълнах порция чили с бира. Съсредоточих се (нямате представа какво може да направи евентуалното обвинение в убийство с мислите на човек) и реших, че: (1) някой беше открил къде съм отседнал, (2) беше откраднал револвера ми, (3) беше го използвал, за да убие Драпър, и (4) опитваше се да ми го натресе.

Ако бях влязъл в 723, щях да получа удар по главата и да остана там в безсъзнание до момента, в който ченгетата щяха да ме открият с оръжие в ръка и труп до себе си.

Чудех се кой е написал сценария, а после се запитах и нещо поинтересно. Не беше ли по-лесно просто да ме убият? Защо трябваше да разширяват мизансцена? Приличаше на побоя, който изядох в онова такси. Някой искаше да ме изплаши, но нямаше сърце да ме убие.

И тактиката бе успешна — бях изплашен до смърт.

Преди да изляза от „Нейтънс“, скришом прегледах револвера. Когато тръгнах от къщи, бях заредил шест патрона. Разбира се, един липсваше — този, който бе убил Драпър. Натиках оръжието под колана си. Повече никакво криене под дюшека. Синчето на мисис Малой щеше да ходи из града въоръжено.

Орт Бътлър държеше офис в сградата на „Пан-Ам“. Звъннах и го заварих там.

— Грейди, къде си? С Хари те търсихме навсякъде.

— Не съм далеч.

— Тогава ела тук веднага — нареди Орт.

— Окей — съгласих се аз. — Идвам.

Красива чернокожа секретарка ме въведе в офиса на седемнадесетия етаж, там ме очакваха Орт и Хари. Костюмът на Орт беше решен в морскосиньо, а Хари бе в сиво райе. Изглеждаха такива, каквито всъщност си бяха — двама от мъжете, които управляваха Америка и протягаха ръце към останалата част на света.

Орт се втурна и ме хвана за ръката.

— Мили боже, какво се е случило с теб, човече? — попита той и ме заведе до едно кресло.

Предполагам, че не бях кой знае каква картинка — небръснат, объркан, дъхащ на чили и бира.

— Лий Драпър е мъртъв — казах аз. — Някой го е убил и се опита да го стовари на мен.

— От полицията току-що ни съобщиха за смъртта му — каза Орт. — Аз, разбира се, съм най-разтревожен.

— Кой го е направил? — попита Хари и се приближи до мен, гледаше ме със свирепост, която никога не бях виждал в погледа му.

— Не знам — отвърнах аз. — Една жена се обади — предполагам неговата секретарка — и каза, че искал да се срещнем в един евтин хотел. Той наистина бе там, но мъртъв. Едвам се измъкнах преди ченгетата. Беше постановка.

Не им казах за чернокожия. Инстинктът ми подсказваше да не се разкривам докрай.

— Какво стана с пистолета? — попита Хари.

— Хвърлих го. — Бях толкова доволен от ловката си лъжа, че пренебрегнах очевидния въпрос: какво точно знаеше Хари за пистолета?

— Лий нямаше секретарка — каза Орт. — Това е опит да бъдеш дискредитиран. За щастие не е успял. Сигурен ли си, че никой не те видя?

Свих рамене. Онзи на рецепцията ме беше видял. Блондинката също. Но какво ли щяха да си спомнят?

— Кому е било нужно да убие Драпър? — попита аз.

— Лий имаше врагове — мрачно отбеляза Хари. — Беше забъркан в доста истории.

Доста истории наистина. Сетих се за Аманда — дали пък връзката им (ако имаше такава) не беше причината за неочакваната му смърт? Не се забърквай с момичето на шерифа, казваше една стара тексаска шега, но Драпър вероятно никога не я бе чувал.

— Бони се е обаждала на Пени вечерта, преди дъщеря ми да тръгне за насам — казах аз. — Драпър ми спомена, че е проследил обаждането до телефонен автомат на „Таймс скуеър“. Аз обаче имам информация — от много сериозен източник — че обаждането е било направено от „Вилидж“.

— Къде във „Вилидж“? — попита Орт.

— Не знам — признах аз.

Помислих си, че е странно да не ме притиснат за източника ми. Не бяха от хората, които обичат загадките. Сетне внезапно се замислих за „Вилидж“, започвайки да си спомням това, което бях забравил. Това, което Бони бе казала преди седмица, когато говорихме в „Орсо“, проблесна в подсъзнанието ми, подобно на детски спомен. Сякаш мозъкът ми беше компютър с преплетени връзки — доста полезен за един писател, но абсолютно неподходящ за детектив.

— Може Лий да е получил невярна информация от телефонната централа — каза Хари. — Или пък твоят източник греша.

Кимнах неопределено. Умът ми беше зает с друго, с една определена част от града, с една определена улица в един определен квартал. Знаех, че трябва да съм там, а не тук. Защо, за бога, ми беше нужно толкова много време?

— Какво има, Грейди? — попита Орт. — Какво не е наред?

— Нищо. Доста съм отпаднал.

Можех ли да вярвам на тези хора? Елтън каза да не се доверявам никому. Но пък Хари беше стар приятел, а Елтън беше просто пенсиониран агент на ЦРУ. Можех ли да вярвам на когото и да е?

— Ще се обадя на доктора си — реши Орт.

— Не, трябва да тръгвам — запротестирах аз.

— Глупости. Той ще е тук след пет минути. Не изглеждаш добре.

В крайна сметка протестите ми бяха пренебрегнати. Докторът ми даде някакви таблетки и каза да лежа поне три дни. Аз се отпуснах на

кожения диван в офиса на Орт и дремнах около час. Стреснах се от кошмара, който сънувах, и когато отворих очи, те още бяха край мен.

— Трябва да тръгвам.

— Имаш нужда от почивка — отвърна Хари.

— Не — казах аз, докато се изправях. — Аз...

— Грейди, има някои неща, които се нуждаят от обяснение — каза Орт Бътлър. Той беше седнал зад бюрото си и отново бе хладнокръвният, властен стар мъж с квадратна челюст. Орт беше точно такъв, какъвто би бил Бог, ако беше стар тузар и притежаваше офис в сградата на „Пан-Ам“.

Спрях нерешително, разкъсван между това, което трябваше да направя, и това, което той щеше да ми каже.

— Мога да ти обясня за изчезналата касетка — каза Орт. — И защо този случай е от такава важност.

Отпуснах се в креслото.

— Чувал ли си някога за Партията на Бога?

Сетих се за няколко възможни отговора, но ги преглътнах и поклатих глава.

— Това е ислямистка терористична група със седалище в Иран. Позната е още като Хизбула — тържествено обясни старецът. — Тясно свързана с ислямския Джихад^[1]. Става въпрос за най-крайните от най-крайните. Целта им е тотално унищожение на Израел, а в последно време са съставили и план.

— Той ли е в тази касета? — попитах аз.

— Да, там е записана среща на лидерите на Партията на Бога, където са обсъждани различни варианти. Накратко, те са замислили координирана атака — самоубийствена атака, ако предпочиташ — в която ще се включат стотици хиляди фанатици. Не ги е грижа колко ще загинат. Не ги е грижа, че биха могли да предизвикат ядрена война. Единственото, което ги интересува, е да потопят Израел в морето. Именно това се опитваме да предотвратим с Хари.

Мислите ми се стрелкаха бързо, докато се опитвах да сравня току-що чулото, с това, което ми беше разказал Ури. Сетне осъзнах, че всъщност хич не ми пукаше за изчезналата касета. Дали Израел щеше да остане на брега или в морето, беше НМП, проблем, който не е мой. Моят проблем бе да открия дъщеря си и сега най-сетне знаех къде да я търся.

Станах.

— Трябва да тръгвам.

— Чакай, има още — каза Хари.

— По-късно — отвърнах и се ометох оттам.

[1] Свещена война за религиозно прочистване според Корана. — Бел.прев. ↑

25.

От ъгъла на „Блийкър“ и „Томпсън“ можех да видя поне дузина фамилни ресторанти — китайски, гръцки, италиански, френски, испански.

Мисълта ме проряза, докато бях с Орт и Хари — историята на Бони за нейния приятел, момчето, което бе загубила заради ненавременното изписукване на бийпъра си. Беше ли казала, че живее във „Вилидж“, че родителите му държат ресторант, че името му е Марио^[1], като на губернатора. Тя го беше наричала Майк.

Картината се подреждаше. Елтън каза, че обаждането на Бони е от „Вилидж“. Линда пък спомена, че Пени звъннала от някакво шумно място — може би ресторант.

И така, колко ли италиански ресторанта имаше във „Вилидж“? Доста, но ако Пени беше в някой от тях, щях да я откроя.

От другата страна на улицата имаше един — „При Амари“. Можех да започна с него.

Явно попадах в един от слабите му часове. Не се виждаше никой. Пристъпих вътре. Масите бяха застлани с покривки на червени и бели квадратчета, върху които имаше свещи и вази с цветя. По стените висяха картини, изобразяващи италиански рибарски селца. Барът беше малък и спретнат. Обаче нямаше жив човек.

— Хей, има ли някой?

Никакъв отговор.

В единия ъгъл видях щанд с касов апарат, дъвки и цигари, а зад него — врата, вероятно водеща към стълбите за втория етаж. Насочих се към нея и отново извиках:

— Хей, има ли някой тук?

Когато отворих вратата, внезапен крясък ме проглуши и някакво острие блесна пред очите ми. Инстинктивно вдигнах ръка и паднах назад, ножът беше порязал дланта ми. Претърколих се през една маса, а тя продължаваше да настъпва и да крещи на италиански. Отстъпих, придържайки ръката си, от която шуртеше кръв.

— Почакай! — викнах. — Спри!

Тя застана между мен и външната врата. Беше дребна, жилава жена. Посивялата ѝ коса бе вчесана назад и откриваше зачервеното ѝ, набръчкано и отчаяно лице. Бавно пристъпваше към мен, размахвайки ножа, и дори да не изглеждаше достатъчно обиграна в убийствата, очевидно имаше намерение да се научи.

Сграбчих една кърпа и я увих около ръката си. Тя отново пристъпи и ме притисна в ъгъла. Знаех, че ако се наложи, можех да я изхвърля през витрината заедно с някой стол и този момент вече не ми изглеждаше толкова далечен.

— Аз съм приятел — казах. — Търся Марио.

Тя измърмори нещо на италиански и отново замахна с ножа. Отстъпих още малко.

— Приятел съм на Бони — обясних аз. — Бащата на Пени.

Докопах някакъв стол. Тя все още държеше ножа, насочен към мен, но когато очите ѝ срещнаха моите, желанието ѝ за битка изведнъж изчезна. Тя се отпусна върху близкия стол, изпусна ножа, захлупи глава върху масата и зариди. Наблюдавах я предпазливо, докато ръката ми пулсираше и кърпата се обагреше с цвета на кръвта ми. После седнах срещу нея.

— Къде са те?

Жената ме погледна. По кръглото ѝ лице се стичаха сълзи.

— Ти си бащата на Пени?

— Да.

— Ела — каза тя.

Поведе ме по стълбите нагоре, минахме през малка всекидневна с телевизор, дантелени пердета, религиозни предмети, семейни снимки и тапицирани столове, и се озовахме в полутъмна спалня.

Мъжът в леглото беше жилав и белокос, но това беше всичко, което можех да разбера за него. Лицето му беше кървава пихтия. Едното му око бе притворено, носът му бе разбит. До леглото стоеше едър мъж с брада. Той каза нещо на италиански и се зае с раните.

— Какво е станало? — попитах аз.

— Един тип дойде и го наби — отвърна жената.

— Извикахте ли линейка?

— Това е доктор Грегарио. Той ще помогне.

— А полицията?

Очите на жената гневно блеснаха.

— Никаква полиция.

Чухме стъпки. После в стаята се втурнаха Бони и някакъв мургав мускулест младеж. Щом видя мъжа в леглото, той се разплака. Сетне коленичи, хвана ръката му и заговори. Раненият едва му отговаряше през разбитите си зъби.

Бони ме прегърна. Беше с джинси и обикновен пуловер. Нямахше грим и изглеждаше по-добре от всякога. Притиснах я силно и тя също се разплака.

Докторът промърмори нещо, намести лампата и бръкна в чантата си. Явно започваше с кърпенето и искаше да излезем. Върнахме се във всекидневната — аз, Бони, младежът, който сигурно беше Марио, и жената, която сигурно беше майка му.

— Това е мистър Малой — каза Бони.

— Кой преби баща ми? — попита момчето.

— Един много едър, тъмен мъж с брада — отговори жената. — Дойде с двама други и попита къде сте — ти и момичетата. Баща ти ги отпрати да си вървят. Те го биха и все го питаха, но той не им каза нищо. Сигурно щяха да го убият, но Пени се върна.

— Пени! Къде е тя? — извиках аз.

— Мъжете я отведоха — каза жената. — Хвърлиха едно одеяло отгоре ѝ и я отведоха.

Вкамених се. Ники Алегро беше отвлякъл дъщеря ми.

— Бони, за бога, защо с Пени не ми се обадохте? — извиках аз.

— Обаждахме се. Много пъти. Но те все повтаряха, че не си регистриран.

— Кой? — изкрещях аз.

— В „Алгонкин“. Ние звъняхме...

— Дяволите да го вземат, не бях в „Алгонкин“! — викнах ядосано. Бях казал на Елтън къде съм. Как, по дяволите, беше успял да прецака всичко?!

Лицето на момчето пламтеше. Погледна Бони, после се взря в мен.

— Кой е той? Къде е той?

Бони преглътна. Тя чудесно знаеше кой беше нападателят. Аз също. Но тя просто поклати глава.

— Не знам, Марио. Бог ми е свидетел, че не знам.

Разбирах я. Не искаше да пусне приятеля си срещу Алегро и неговите хора. И кой можеше да я вини?

Момчето сграбчи ръката ми.

— Кой е той?

— Не знам — отвърнах и аз. — Трябва да тръгвам. Трябва да открия Пени.

— Ще дойда с теб — настоя Марио.

— Не. Остани с майка си и баща си.

— Имаме приятели — каза момчето. — Ще го намерим и ще го убием.

Не се съмнявах в искреността му — имах чувството, че приятелите вероятно са сицилианци — но нямах време да ги чакам да се организират.

— Ами касетата? — попитах. — Къде е тя?

Бони замря.

— В Пени е.

— В нея? В чантата ѝ?

— Така мисля.

Втурнах се надолу по стълбите. Щеше да е добре, ако имах здраво момче като Марио до себе си, но сега той бе по-нужен на семейството си. Това, което трябваше да направя, трябваше да го направя сам.

[1] Марио Куомо е губернатор на Ню Йорк през последното десетилетие. — Бел.прев. ↑

26.

По пътя към центъра ръката ми продължаваше да кърви. Наблюдавах автомобилите, хората по тротоарите, сградите. Всичко ми се струваше толкова сюрреалистично: толкова много лица, толкова много драми, толкова много комедии и трагедии, повече, отколкото умът би могъл да побере... И на кой му пукаше дали едно момиче е изнасилено, дали един мъж е пребит или убит? Животът продължаваше да тече с типичното си диво, величествено безразличие.

Следобеден вестник, забравен на задната седалка на таксито, привлече вниманието ми. Беше поместен обширен репортаж за убийството на Лий Драпър, придружен с голяма снимка. Известен политически консултант, възпитаник на Йейл, бивш съветник към Сената, убит в хотел на „Таймс скуеър“. Според вестника миришеше на скандал.

Всичко това не беше мой проблем, с изключение на факта, че убийството бе извършено с моя револвер, който все още бе втъкнат зад колана ми.

В главата ми се блъскаха различни влудяващи въпроси. Как Ник Алегро е открил скривалището на Бони само минути преди мен? Защо винаги бях с един ход назад? Ако Алегро е намерил касетата в Пени, защо я беше отвлякъл?

Предположението ме вледи. Знаех отношението на Алегро към младите момичета. Нямах време за полиция, за заповеди за обиск или доказателства. Можех да звънна на Ури, но дори това ми се стори излишно прахосване на време. „По-бързо, викнах на шофьора, по-бързо!“ Дадох му няколко двайсетачки и той забрави червените светофари. Докоснах оръжието зад колана си, надявайки се, че и то би помогнало при решаването на някои проблеми.

Излезе силен вятър. Щеше да вали. Когато стигнахме горната част на града и спряхме пред сградата, в която бе апартаментът на Алегро, прокапаха първите капки. Видях пазача във фойето. Дори ако успееш да го надвия, на етаж на Алегро ме очакваше друг, добре

въоръжен. Прехвърлих в ума си няколко лъжливи истории, с които можех да премина покрай тях, но нито една не ми се стори достатъчно убедителна.

Докато наблюдавах входа и обмислях различните варианти, пред блока спря такси, от него слязоха трима младежи с черни коси и бели ризи и се шмугнаха във фоайето. Трябваше да действам, дори ако това означаваше да проправам пътя си с изстрели. И тогава видях камионетката.

Беше стара, платницето ѝ беше синьо, а отстрани имаше надписи „Бигъм и син“. Беше паркирана встрани от блока. Двама мъже в работни комбинезони товареха стълби и разни бояджийски принадлежности. Приличаха на баща и син. Приближих се.

— Извинете — започнах аз. — Вие ли сте мистър Бигъм?

По-възрастният ме погледна с подозрение. Около дланта ми все още бе увита окървавената кърпа.

— Точно така.

— Вие ли боядисахте току-що кухнята на мистър Алегро? — попитах аз.

— Точно така. Беше пострадала от пожар.

— Той ми е приятел — казах аз. — Имам доста работа у нас. Искам да хвърля едно око на това, което сте направили, и може би ще ви предложа да боядисате и моя апартамент.

— Ако той ви е приятел, мистър, защо просто не влезете през входа? — попита по-младият.

— Не искам да го притеснявам.

— Свършихме за днес. Току-що заключихме горе — обясни бащата.

Измъкнах от джоба си няколко банкноти.

— Ето, това е депозит от петстотин долара — съобщих аз. — Просто ще хвърля един поглед в кухнята. Само ми дайте ключа. Ще заключа, когато си тръгвам.

Вече не играехме игрички. Възрастният мъж продължително изгледа банкнотите.

— Не мога да го направя. Имаме споразумение. Не искам да се забърквам в подобни неща.

— Татко, това са доста пари — отбеляза синът.

— Няма значение.

— Пет стотачки. В брой. Сега. Просто ми дайте ключа и си продължавайте работата.

— Доста пари са — повтори синът.

Харесвах принципите му.

— По дяволите, момче, това ни е бизнесът. Знаеш кой живее там горе. Нямам намерение да си създавам неприятности.

Тъкмо бях решил да използвам като аргумент револвера, когато ми хрумна нещо друго. Измъкнах от портфейла стария си пропуск за Белия дом.

— Аз съм федерален агент — обявих. — Този ключ ми е необходим.

Възрастният мъж преглътна.

— Да, сър — каза той и ми подаде връзката с ключове.

— Почакай — намеси се младежът. — Какво става с парите?

Подадох му банкнотите.

— Сега тръгвайте и не се обръщайте назад.

Синът прибра парите в джоба си и двамата се насочиха към камионетката.

Можех ли да им имам доверие? Ами ако предупредят Алегро? Реших, че един средно интелигентен човек просто щеше да вземе парите и да изчезне, а те ми изглеждаха достатъчно разумни. Скоро след като камионетката се отдалечи, отворих вратата, на която пишеше „Вход забранен“, и потеглих нагоре с асансьора за персонала.

Най-сетне бях на осемнайсетия етаж — този на Алегро. Озовах се в малко, тъмно коридорче, пълно с торби за смет и празни бутилки. Ослушах се и пяхнах ключа в ключалката.

Прясно боядисаната кухня беше празна, но миялната машина бръмчеше, а и без друго беше шумно — музика, смях, викове, резове, звън на метал. Отвън трещяха гръмотевици. Бях сигурен, че Пени е тук. Потискайки надигация се страх, прекосих коридора, докато не достигнах до полуотворена врата. Трима мъже бяха погълнати от заниманията си с някакви оръжия и не забелязаха преминаването ми. От джубокса се носеше „Запали огъня в мен“ на „Доорс“, едно от любимите парчета на Пени. Къде по дяволите беше тя?

Чух плач на жена. Отворих вратата на една от спалните и видях тъмнокожо момиче, заровило лице във възглавницата. Беше красивата евроазиатка от партито в апартамента на Рут. Тя ме погледна с празни

очи, обзета от собствената си мъка. Красивото ѝ мургаво тяло бе покрито с отвратителни червени белези. Затворих вратата и се отправих по посока на музиката.

Плочата се смени. Сега звучеше „Невинаги получаваш това, което искаш“ на „Стоунс“, още едно от любимите парчета на Пени. Продължих по коридора, докато не стигнах до голямата стая, където беше купонът миналата вечер. Навън се здрачаваше. Стаята бе полутъмна и задимена, по прозорците бръскаше дъжд. Вдясно, близо до джубокса, четирима латиноамериканци играеха карти. Единият от тях беше Раул, контето с мустачките, все още облечен със снощния си костюм. Две намръщени момичета седяха близо до тях, но гледаха някаква игра по телевизията. Заради джубокса не можеха да чуват нищо и само наблюдаваха въртящите се колела, наградите и подскачащите от радост победители.

Вляво, на около осем-девет метра, Ники Алегро се беше отпуснал в кремаво кресло върху подиума. Срещу него, седнала на бял диван, беше Пени. Бях втрещен. Тя се усмихваше, живо обясняваше нещо, изглеждаше спокойна и доволна, а русата ѝ коса се виеше над синия ѝ пуловер. Пушеше и отпиваше от чаша с вино, докато срещу нея Алегро държеше бира.

Оцених разположението на силите. Предположих, че всички мъже в стаята са въоръжени. Значи с влизането си щях да попадна на кръстосан огън. Имах пет патрона в револвера. Автомат щеше да свърши по-добра работа.

Нямах време за колебание. Зад гърба ми имаше няколко горили, а можеха да се появят и още. Макар докато бях в армията, да се занимавах с безобидни чиновнически задължения, бях запомнил един основен боен принцип: винаги заемай най-добрата позиция. Вече не бях миролюбив. Не и сега. Дълбоко си поех дъх и прекрачих прага с изражението на домакин.

Пени ме видя първа и зяпна от изненада. След секунда вече бях на подиума и оръжието ми сочеше към Алегро.

— А си мръднал, а съм ти пръснал черепа.

Пени скочи и ме хвана за ръката.

— Татко, всичко е наред. Наистина. Никой не ми е правил нищо. Просто чакахме, докато...

Картоиграчите се изправиха.

— Долу! — изкрещях аз и насочих револвера към тях.

Раул бръкна под сакото си и аз стрелях. Бях щастливец — той падна на земята, хванал с две ръце корема си. Приятелчетата му примирено се проснаха до него.

Още четири патрона. Алегро ме гледаше, но не мърдаше. Реших, че единственият ми шанс да се измъкна невредим, бе да го взема за заложник. Това означаваше да слезем заедно с асансьора, което бе лошо от съжителството с мечка, но нямах избор.

— Ставай — наредих аз.

Очите на Алегро се изпълниха с омраза, докато се изправяше.

Наблюдавах го с огромно удовлетворение, но изведнъж мярнах някакво движение в стаята. Обърнах се и видях един от картоиграчите да се надига. Стрелях и гласът на Мик Джагър престана да се носи от джубокса. Алегро се хвърли към мен.

Спаси ме Пени. С изящно движение на полузащитник от футболната лига тя се метна в краката му и той се строполи пред мен.

Аз размахвах револвера към картоиграчите и в същото време направих няколко стъпки, за да ритна главата на Алегро малко над ухото. Той извика от болка и сякаш в ушите ми прозвуча нежна музика.

— Лягай долу, Пени! — извиках.

Клекнахме, полускрити от туловището на Алегро, докато подчинените му шавах в другия край на стаята. Хванах го за косата с едната си ръка и опрях дулото на револвера в ухото му.

— Едно малко куршумче и мозъчето ти отива на кино — обясних му аз. — Изправи се, но гледай да е много бавно.

Видях, че латиноамериканците отново се размърдаха.

— Лягайте долу или ще го убия — извиках аз. Предполагах, че наистина ме деляха само секунди от първото в живота ми убийство.

Точно тогава мощен рев се разнесе из стаята:

— *Грейди, вие там, спрете веднага!*

Всички замръзнаха, към мен спокойно вървеше, сякаш влизаше в любимия си ресторант, Орт Бътлър.

— Хей вие, приберете тези играчки — нареди той на латиноамериканците. — И се омитайте отук. Всичко е наред.

Колумбийците се насочиха към вратата, влачейки охкация Раул. Навън проблесна светкавица, докато бурята се спускаше над града.

Орт се качи на подиума. Револверът ми все още беше насочен към кървящото ухо на Алегро.

— Стани, Грейди, всичко е наред.

— Какво правиш тук? — попитах аз, без да свалям револвера.

— Грейди, дъщеря ти е жива и здрава, открихме касетата, открихме Бони — всичко е наред. Вече можем да тръгваме. — За разлика от последния път, сега беше облечен в костюм от туид. — Прибери оръжието!

Не го прибрах.

— Скъпа, добре ли си?

— Да, татко, наистина съм добре. Ние просто, как да ти кажа, ние просто си говорехме и слушахме музика. Те знаеха, че ще дойдеш.

Не разбрах какво има предвид. Не разбирах нищо.

Алегро се изправи бавно като ранен слон.

— Махнете това копеле оттук или ще го убия — изръмжа той.

— Ти си жертвата, задник — промърморих аз.

— Спрете и двамата — нареди Орт. — Ник, трябва да се засрамиш, че писател на средна възраст може да проникне в апартамента ти и да го превземе.

— Разкарай го оттук — повтори Алегро.

Чудех се дали щеше да се опита да ми се нахвърли повторно и дали три изстрела от „точния стрелец“ щяха да спрат устрема му. Риск печели, риск губи.

— Да тръгваме, Грейди — каза Орт.

— Къде? — попитах. С едната си ръка бях прегърнал Пени, но не свалях очи от Алегро и револверът ми сочеше точно в сърцето му.

— Двамата с Хари искаме да довършим нашата дискусия — каза той. — Дължим ти обяснение.

27.

Във фоайето се бяха струпали още от главорезите на Алегро, но се отдръпнаха почитателно, когато Орт премина през тях, извеждайки ни навън. Лимузината му чакаше на ъгъла и ние се метнахме на задната седалка. Съвсем скоро щях да съжалявам за този ход, но в същия момент лимузината на Орт ми приличаше на спасителен сал. Шофьорът му беше мрачен чернокож в светлосива униформа. Преди години се бях возил с него и тогава говорихме за Джеси Джексън.

Колата се понесе в мрака и Орт каза:

— Мисля, че всички ще дишаме по-леко, ако махнеш този револвер. Можеш да го сложиш в жабката.

Изсмях се нервно. Бях втъкнал оръжието зад колана си, но не свалях ръка от него.

— Събитията напоследък ме направиха голям почитател на конвенционалното оръжие, Орт. Единственият начин да махнеш ръката ми от дръжката, е да ме убиеш. Това, в общи линии, е отговорът ми на световната надпревара във въоръжаването.

Той се намръщи, но не отговори. Дъждът не спираше. Внезапно пред нас изскочи мостът „Трибър“. В началото мислех, че сме тръгнали към „Уолдорф“.

— Къде отиваме?

— Към „Слийпи Харбър“ — отвърна Орт. — Хари ни чака там.

„Слийпи Харбър“ беше имението на Орт на „Лонг Айлънд“. Помнех го от тузарския купон по случай избирането на Хари в Сената. Беше великолепно място на брега, с красива стара къща от двайсетте, която някога е била притежание на едър контрабандист на алкохол.

— Била съм там — съобщи Пени. — През лятото, когато двете с Бони бяхме на девет години. Разхождахме се, разглеждахме, изследвахме. Беше като замък от приказките. Там ли живеете сега, мистър Бътлър?

Старият мъж се усмихна.

— Не, мила моя. Не съм живял там от години. Даваме я под наем... е, на различни фондации, благотворителни дружества и прочее. Но в случай като този тя е доста удобно скривалище.

— Аз... Какво имаш предвид, Орт? — попитах аз.

— Арабите, разбира се. Нямам представа какво са намислили. Те са непочтени хора. Но в „Слийпи Харбър“ сме на сигурно място.

Пени седеше между мен и Орт. Погледна ме няколко пъти, сякаш искаше да ми каже нещо, но аз можех само да кимам и да чакам подходящия момент.

— Какво общо имаш с Алегро? — обърнах се към Орт. — Той е пласьор на наркотици и убиец.

— Полезен е — отговори Орт. — В правителството се натъкваш на доста врагове. Трябва да намериш подходящото противодействие.

— Но ти не можеш да му имаш доверие.

— Естествено, че му нямам доверие. Но пък познавам хората, които стоят зад него, а той уважава техните желания.

Не попитах кои стоят зад Алегро. Опасявах се, че вече знам.

— Касетата в теб ли е?

— Да. Дъщеря ти добре се погрижи за нея. — Той погали ръката на Пени. — Ти си една много умна млада жена, драга моя, много умна.

Това и аз можех да му го кажа.

— Къде е Бони сега? — попита Пени нетърпеливо.

— Накарах един от моите хора да ги отведе с приятеля ѝ във Вашингтон — меко отговори Орт.

Това прозвуча доста странно. Марио не беше от типа момчета, които Орт би одобрил, пък и не вярвах, че ще напусне Ню Йорк, преди да отмъсти на хората, пребили баща му. В главата ми се въртяха много въпроси, но Орт впери поглед в бурята навън, очевидно изморен от разпита ми. Хванах ръката на Пени и здраво я стиснах.

След около двацетина минути колата намали. Една светкавица освети двама въоръжени мъже, които отваряха големите железни порти на „Слийпи Харбър“. През главата ми мина внезапната мисъл, че може би беше по-добре да се махнем оттук.

Имението се простираше на неколкостотин акра. Дълъг лъкатушеш път ни отведе до огромната къща, зад която се ширеше поляна, водеща до брега и кея с лодките, половин миля по-надолу. Спряхме пред подобната на италианска вила постройка и се изкачихме

към входа по стълбите, украсени от двете страни със статуи на римски богове.

Вече пред портала се обърнах към Орт и казах:

— Смятам да се прибера в града още тази вечер, Орт. Срещата няма да продължи дълго, нали?

— Глупости. Можете да останете тук, а на сутринта, когато бурята спре, пилотът ми ще ви отведе във Вашингтон.

Хари отвори вратата, облечен с домашни панталони и пуловер, и ухилено сграбчи ръката ми.

— Всичко е наред — повтаряше той. — Хей, всичко е наред.

Той прегърна Пени, каза ѝ колко била смела и каква страхотна работа свършила. Тя отвърна, че иска да си легне, и Орт нареди на иконома да ѝ покаже стаята ѝ. После поведе мен и Хари към библиотеката. Стаята беше мрачна и величествена, навсякъде бе покрито с махагон, кожа и злато, а по етажерките и стените бяха подредени скъпи спомени: фигурки от слонова кост, нефритени статуйки на Буда, ориенталски килимчета и картини на импресионисти, които Орт бе закупил за жълти стотинки след войната. Над камината се кипреше препарирана лъвска глава.

— Ще сипя по едно питие — каза Орт. — А после може да ни донесат сандвичи, ако искате.

Съблякох мокрото си палто и потрих ръце пред огъня.

— Трябва да се обадя у дома — казах на домакина си, докато прислужникът му помагаше да се напъха в една тъмночервена жилетка.

Орт се намръщи.

— Грейди, както вече споменах, загрижен съм за безопасността тук. Докато случаят не бъде окончателно приключен, предлагам да не звъним насам-натам и да не разкриваме местоположението си.

Срещнах твърдия му поглед и един въпрос запрепуска в главата ми: да го предизвикам ли, или да играя на сигурно?

Премахнах напрежението с думите:

— Разбира се, както кажеш.

Хари шумно обяви, че наистина е време да си сипем по нещо.

Когато вече се бяхме разположили около камината, отпивайки от дванайсетгодишното уиски, Орт каза:

— Страхотно объркана работа беше, Грейди. Страхотно объркана.

Чаках.

— Вчера с Хари, ако си спомняш, ти обяснихме някои неща за изчезналата касета. Но, както сам можеш да предположиш, това не бе всичко.

— Така си и мислех — отвърнах, опитвайки се да потисна присъщия си сарказъм. *Прави се на глупак*, шепнеше едно гласче в главата ми. *Нищо няма да ти се случи, ако се правиш на глупак.*

— Партията на Бога наистина съществува и наистина крои планове как да разруши Израел, но случаят е доста по-сложен. Това, което смятам да ти кажа, може да прозвучи невероятно, но, повярвай ми, такава е самата истина.

Потръпнах, предчувствайки това, което щеше да последва.

— За да бъда съвсем откровен — продължи той, — въпросът не е в оцеляването на Израел, а в оцеляването на Америка.

Той спря, очаквайки реакцията ми. Постарах се да изглеждам впечатлен. Очите на Хари шареха между нас, сякаш наблюдаваше интересен тенисмач.

— Възможно е Израел да бъде съсипан от една координирана панарабска атака — продължи Орт. — Но далеч по-сигурно през следващите трийсетина години е разрушението на Америка и то не вследствие на ядрена атака или вражеска инвазия, а просто от разлагането на икономиката. От дефицита, държавния дълг, колапса на стоковия пазар, безработицата, скока на инфлацията, непрекъснато падащия стандарт на живот и, разбира се, от алчността на лакомите политици. Именно тези фактори ще доведат до икономическа разруха и политически хаос. В най-добрия случай ще се превърнем в сила от втора ръка, а в най-лошия ще бъдем завладени от по-силни и по-жизнени нации.

В това, което казваше, имаше известна доза истина. За всеки беше ясно, че основната част от световните богатства се разпределя между други държави, и ние бяхме обречени да се задоволяваме с по-малко, но пък (като оставим гръмките фрази настрана) никога не бях мислил, че може да се направи кой знае какво, за да променим ситуацията.

Хари се намеси.

— За нас има само една надежда — каза той. — Само един начин да обърнем нещата. Предполагам, че разбираш за какво говоря.

— Не съм съвсем сигурен — искрено отвърнах аз. Не бях съвсем сигурен точно колко луди са двамата. Познавах хора, които си мислеха, че легалният внос на марихуана е единственият път за оцеляването на Америка.

— Петролът! — обяви Хари.

Да, разбира се, какво друго? Вълна на облекчение ме заля, изведнъж картината се намести.

— Петролът ни се изчерпва — каза Орт. — Той е в ръцете на арабите и те ще ни оставят на сухо, също както японците крадат от нас стотици хиляди работни места и цели индустрии.

— Но какво можем да направим ние? — попитах аз.

Бях му подал правилната реплика и след драматична пауза старецът хвърли основния си коз:

— Можем да интернационализираме петролните полета.

— Да ги интернационализираме? — повторих аз.

Думата ми харесваше — звучеше грандиозно. В младежките си години бях застъпвал тезата, че правителството трябва да национализира американската петролна индустрия, но концепцията на Орт беше значително по мащабна и никога не бе спохождала умовете на нашата радикална хипарска компания.

— Петролът е ресурс, който принадлежи на всички хора по света — каза Орт. — Също както въздуха и слънцето.

Не се осмелих да се усмихна. От една страна, сцената ставаше все по-комична, докато този изпечен стар мошеник ръсеше клишета като от програмата на някоя социалистическа партия, но от друга страна (както обичат да казват журналистите), играта беше дяволски сериозна. Тези хора ми разказваха неща, които не исках да знам, при това — без да знам защо, са ме избрали за слушател.

— Нашата нация е голям консуматор на петрол — продължаваше Орт. — И ако имаме нужда от две трети от световния петрол, трябва да ги получим по костуемата цена.

— Виждаш ли, Грейди — намеси се Хари, — географска случайност е, че най-големите петролни резерви са струпани в арабския свят. Арабите нямат никакво право да поставят алчността си

над изконните нужди на индустриализираните държави. Двадесет и първият век трябва да донесе справедливост в географията.

„Справедливост в географията“ определено беше забележителен израз. „Географска случайност“ не му отстъпваше.

Те ми представяха смахнатите си идеи бавно, просто, като на дете, а аз, досущ като добро дете, се стараех да изглеждам признателен. Ситуацията беше вълнуваща — затворен с двама умопобъркани, а всички оръжия бяха в техните ръце.

Е, не *съвсем* всичките. Все още имах три патрона в „точния стрелец“. Или може би бяха два?

Икономът донесе кристална купа със салата от миди, плато, покрито със сандвичи, и изпотени бутилки бира „Бейс“. Попитах за Пени и той ми отвърна, че е заспала.

Орт вдъхновено нападна сандвича си, докато Хари подходи поумерено. Опитвах се да разгадая това, което ги свързваше. Както винаги, когато бяха заедно, доминиращата фигура бе Орт, а Хари играеше ролята на младшия партньор. Това, разбира се, се дължеше на факта, че дълбоко в сърцето си Хари споделяше философията на стария мошеник — да притежаваш двеста милиона долара е далеч по-важно, отколкото да си американски сенатор.

Но нещо друго, нещо неуловимо витаеше във въздуха. Чувствах, че съм подложен на някакъв тест — който така и не разбрах — и че Хари се надяваше да го издържа успешно, а на Орт въобще не му пукаше.

Ядяхме мълчаливо. Когато приключи, Орт извика иконома да отнесе платата и поиска кафе и бренди. После резюмира лекцията си.

— Започваш ли да разбираш същността, Грейди? — попита ме той. — Аз искам да спася своята страна, да осигуря бъдещето ѝ. Аз съм възрастен човек, а и съм доста богат. Няма да пострадам. Но искам да помогна на поколението на дъщеря ти и на децата, които още не са родени.

— Как ще стане това с интернационализацията? — хрисимо попитах аз.

Той се ухили като стар вълк.

— На пръв поглед най-лесният начин е да нахлуем — просто да изпратим нашите момчета там и да окупираме петролните полета. Но, разбира се, не е толкова просто. Ще се появят два проблема. Първо,

руснаците трудно ще останат спокойни, докато ние присвояваме световните запаси от петрол. Второ — което всъщност не е толкова важно — това би създавало проблем с общественото мнение.

— С повече хитрост може и да стане — обади се Хари. — Представете си, Америка се събужда с новината, че нашите войски са окупирали арабските петролни полета и че бензинът отново ще струва петдесет цента за галон. Ще има протести, но и голяма подкрепа.

— Разбира се, че ще има голяма подкрепа — казах аз. — Щом американците успяха да преглътнат десетгодишната война във Виетнам, десетките хиляди жертви и липсата на резултат, като изключим куп оризови стъбълца, при перспективата за завладяване на световния петрол направо ще излязат да танцуват на улиците.

Не се шегувах. Двете десетилетия във Вашингтон ме бяха убедили, че с достатъчно пари, дързост и телевизионно време можеш да продадеш на американеца каквото си пожелаеш.

— Трябва просто да бъде представено по правилния начин — каза Хари. После се усмихна и добави: — Разбира се, това е по твоята част.

— Толкова е просто — обявих аз ентусиазирано. — За да интернационализираме блискоизточните петролни полета, са необходими три неща. Военната мощ, която очевидно имаме. На второ място е съгласието на руснаците, което, доколкото разбирам, не е толкова невъзможно. И трето, трябва ни обяснение, довод, за да оправдаем този ход у нас и в чужбина.

— Именно — каза Хари. — Знаех, че ще разбереш.

— Кое то пък ни връща към касетата, която току-що открихме — нетърпеливо се намеси Орт. — Върху нея има запис на телефонен разговор — доста непредпазлив разговор — между Хари и Лий Драпър. В него Хари говори за операция „Изгрев“, както нарекохме това начинание. Научихме, че Драпър е записал разговора и тайно е контактувал със саудитците. Беше успял да предаде касетката на Халид Ясин скоро след неговото пристигане в Ню Йорк. Моите агенти имаха намерение да отнемат касетата още същата вечер и сигурно щяха да успеят, ако не беше една нелепа случайност.

— Имаш предвид факта, че Бони е била в апартамента на Моника и е избягала с касетата — казах аз.

— Точно така — студено отбеляза Орт.

— Но сега касетата е у вас и всичко е наред. — Замислих се за миг. — Освен ако някой не я е презаписал.

— Дълго говорихме с мистър Драпър преди смъртта му. И сме убедени, че той не я е презаписвал. Сигурен съм също, че и Ясин не е, защото иначе неговите колеги в саудитското разузнаване щяха да се държат другояче.

— Значи всичко е окей — казах аз. — Защото оттогава са я виждали само Бони и Пени.

Още докато произнасях имената им, кръвта замръзна във вените ми. Бони и Пени.

— Да предположим, че дъщерите ни са чули записа на касетата — каза Хари. Беше застанал пред камината и отблясъците ѝ очертаваха нещо като ореол около главата му. — Онова момче, Марио, също. Те са млади, лесно се впечатляват, не разбират големите световни проблеми. Това, което са чули, може да ги е объркало, да ги е разстроило. Затова нашата задача е да ги успокоим. Те са натъпкани с информация, която ги тревожи, нали разбираш?

— Да, разбира се — тихо отвърнах аз. Всичко беше толкова ясно. Можеш да изтриеш една касетка, но как да изтриеш три разсъдка?

— Говорихме с Бони днес следобед и тя ни увери, че не са правили копие от касетата — допълни Хари. — Разбира се, може би ще трябва да попиташ и Пени.

Кимнах нерешително.

Орт се изправи на крака.

— Нека се отървем от тази проклетия — каза той.

После извади касетата от джоба си и започна да дърпа лентата. Сетне с яростен жест я запокити в камината. Стояхме мълчаливи и наблюдавахме как огънят разтопи всичко.

Орт се обърна и се втренчи в мен.

— Смятам да те запозная с операция „Изгрев“ — тържествено обяви той. — Не повече от десет души в света знаят това, което ще чуеш сега.

Беше чест, от която отчаяно исках да се откажа. Но не можех. Пени и аз бяхме в бъркотията.

— След по-малко от година Хари ще бъде избран за президент — каза Орт. — Не се съмнявам, че ще стане точно така. Той е кандидат, на когото може да се вярва, а пък ние имаме парите да го изберем. Скоро

след като седне на президентския стол, ще последва операция „Изгрев“. Хизбула, Партията на Бога, ще получи ядрени ракети, които ще бъдат изстреляни по Тел Авив. Взривът ще бъде последван от незабавна атака по суша. Израелците ще отговорят със своите ядрени оръжия, може би ще разрушат няколко арабски столици, но трудно ще спрат самоубийствената фанатична атака от всички посоки. Светът ще се изправи пред регионална ядрена война, заплашваща да прерасне в световна, плюс перспективата от масови кланета в Израел.

— Исусе — промърморих аз.

— В този момент — продължи Орт, — американският президент и съветският премиер ще стартират съвместна американско-съветска акция срещу инвазията на Хизбула. Ще използваме всичко, което е необходимо, за да отблъснем нашествениците. Ще окупираме арабските държави и ще интернационализираме техните петролни запаси. Така че ние няма да бъдем окупатори, а спасители на световния мир.

— И израелското правителство ще одобри подобно нещо? — попитах аз.

— Не е необходимо цялото правителство да знае за това или да го одобрява — каза Орт. — Само определени ключови фигури, които са съгласни с плана. Не е необходимо да ти казвам, че те, разбира се, ще имат доста власт след края на операцията.

— Но ще загинат хиляди — възразих аз.

Хари спокойно се усмихна.

— Да, Израел ще загуби доста хора. Но те и сега губят, година след година. Това изсмуква силите им. Още колко време ще издържат по този начин? Трябва да знаеш, че реалистите в Израел, хората с по-мощно мислене, са благодарни Богу за операция „Изгрев“.

— По дяволите, човече, виж какво ще бъде положението, след като димът се разсее! — намеси се Орт. — Арабските държави ще бъдат смазани и вече няма да представляват заплаха за Израел, за самите себе си или за останалия свят. Международният тероризъм ще бъде унищожен за нула време. Доставките на петрол за индустриалните нации ще бъдат гарантирани за вечни времена. И, накрая, САЩ и Русия ще пристъпят в нова ера на отношенията си — като партньори и спасители на света. Сигурен съм, че успехът на операция „Изгрев“ ще доведе, още по време на първия мандат на Хари,

до големи съкращения във въоръженията, което пък ще осигури мир и просперитет в целия свят.

— Векът на мира — обяви Хари.

— Векът на мира — повторих и аз.

Хари се приближи до мен.

— Грейди, това трябва да бъде направено. С цената на много жертви, разбира се, но алтернативата е разрушаването на Израел и сигурният колапс на Съединените щати. Аз като президент не мога да го позволя.

Хари беше убеден. В очите му блестеше огънят на истинската вяра. Много неща можеха да се случат, но беше сигурно, че шансовете той да бъде избран, Орт да дърпа конците и операция „Изгрев“ да стартира, бяха поне петдесет процента.

— Погледни истината в очите — каза Хари. — Израел е обграден от враждебно настроени арабски държави. Всеки глупак разбира това. Но и ние, Съединените щати, също сме обградени от един враждебно настроен свят. Те са изправени пред военни опасности. Ние сме изправени пред икономически. Съдбите ни са абсолютно еднакви. Руснаците също се сблъскват с трудности като нашите. Ако веднъж разчупим оковите на идеологията, ще се превърнем в естествени съюзници.

Да, идеологията е тъпо нещо, помислих си аз. Тя те учи, че Джеферсън е по-разумен от Ленин и че нахлуването в други държави не е по американски. Но единственото, което казах на глас, бе:

— Прав си. Трудно е, но е необходимо. Историческо решение... Като плана „Маршал“.

— Точно така — каза грейналият Хари.

Лицето на Орт обаче бе като изсечено от лед.

— Може ли да попитам нещо? — обадох се аз след малко.

— Разбира се — отвърна Хари.

— При военната мощ на Израел арабската наземна атака, колкото и да е фанатична и самоубийствена, какви шансове има за успех?

Хари се усмихна.

— Виждаш ли, Грейди, в нашия случай не е толкова важно дали атаката ще успее, а дали различните арабски екстремистки групировки биха повярвали в евентуалния ѝ успех и дали биха я започнали.

— С други думи, дали биха били достатъчно луди, за да опитат?

Хари леко се намръщи.

— Може би не е чак такава лудост, ако вярваш, че умирайки в свещена война, ще се събудиш в рая. Такава е тяхната религия, Грейди.

— Да, разбира се.

— Не се притеснявай за подробностите — каза той. — Твоята работа е ясна. Трябва да бъда избран и искам да си с мен през цялото време. Автор на речи, директор по комуникациите — по дяволите, би могъл дори да напишеш мемоарите ми, когато му дойде времето! Човече, нямаш представа как ще си прекараме!

— Звучи прекрасно — каза аз. — За мен е чест.

Вдигнах чашата си.

— За операция „Изгрев“!

С Хари се чукнахме, но Орт само се изправи на крака.

— Късно е — каза той. — Сутринта ще ставаме рано, за да изпратим Грейди и дъщеря му. Ще ти покажа стаята, Грейди.

— Не се притеснявай за мен — запротестирах аз.

— Не се притеснявам. Хари, изчакай ме тук. После трябва да обсъдим още нещо.

Излязохме в коридора. Бодигардовете охраняваха външната врата. Докато изкачвахме стълбите към третия етаж, където се намираше стаята ми, за миг ме стресна трясъкът на гръмотевиците отвън. В библиотеката бях забравил за бурята.

Стигнахме до стаята ми и аз отворих вратата.

— Надявам се, че ще се чувстваш удобно тук — каза той. — Дъщеря ти е на първия етаж, в старата стая на Бони.

Аз поставих ръка на рамото му.

— Орт, наистина много ценя доверието ти в мен. Ще... Ще се опитам да направя всичко, което е по силите ми. Това, с което сте се захванали, е дяволски важно.

— Да — отвърна той. — Лека нощ.

28.

Стъпките му се отдалечиха надолу по стълбите. Някъде наблизко удари гръм. Трясъкът за миг заглуши всичко. После на поляната в далечината блеснаха светлини и от долния етаж се чува приглушени гласове. Можех лесно да изляза от стаята си, но надали щях да успея да напусна къщата.

Трябваше да намеря Пени. Отидох до прозорците. Дъждът удряше по стъклата, а кепенците бясно се люлееха под напора на вятъра. Поредната светкавица озари статуите, поляната и тъмната гора и аз се запитах колко ли въоръжени мъже се намираха там долу, в бурята.

Бравата помръдна. Посегнах към револвера, но вратата се отвори и вътре влетя Пени. Тя се сгуши в обятията ми и аз почувствах младостта и силата на живота.

— О, татко, аз те забърках във всичко това — прошепна тя.

— Не, сам се забърках.

— Още с моето раждане — каза тя и се насили да се усмихне, докато оправяше кичурите на тъмнорусата си коса. — Татко, ние чухме касетата. Мистър Прескът и мистър Бътлър имат налудничавия план да взривят половината свят. Наистина ли могат да го направят? — попита тя. — Да започнат война и да превземат петролните полета?

— Възможно е — отвърнах аз. — Когато имаш ядрени оръжия, всичко е възможно. Но това е друг проблем.

Красивото ѝ лице потъмня.

— Какво искаш да кажеш?

Да ѝ кажа ли истината или да я премълча? Решението не беше трудно. Бяхме заедно в тази каша. Освен това тя можеше да ми предложи някои свежи идеи, защото моите се изчерпваха.

— Престорих се, че ще им помогна. Че ще водя връзките с обществеността по време на шибаната им Трета световна война. Хари ме помоли.

Тя ме целуна.

— Бедничкият татко.

— Мисля, че сега те са долу и обсъждат какво да правят с мен. По-точно — с нас. Хари е сантиментален, той е склонен да ми повярва, но Орт е друга работа. Ще каже, че не заслужавам доверие и в крайна сметка ще спечели дебата.

Да, помислих си, моралистът Хари ще се остави да бъде убеден съвсем лесно. След което гадното копеле ще си легне и ще заспи доволен, с чувството за изпълнен приятелски дълг, понеже ми е дал шанс.

— Но какво ще направят?

Погледнах я право в очите.

— Работата е проста. Ние знаем всичко за заговора им. Или ще ни включат в него, или ще ни убият.

— Господи, татко! — извика тя, когато проумя какво й казах. После внезапно добави: — Но и Бони знае.

— С Бони е по-различно. Тя е дъщеря на Хари — за него е по-лесно да я убеди... и по-трудно да я убие. Като се имат предвид всичките й проблеми, те вероятно ще я отведат някъде за известно време.

— Какво ще правим?

— Мисля, че не можем да направим нищо, но дано греша. Искам да бъда напълно откровен с теб. Не вярвам, че утре сутринта ще ни оставят да се приберем у дома.

— Какво имаш предвид?

Свих рамене.

— Пътен инцидент? Самолетна катастрофа? Кой знае? Вероятно ще е нагласено като нещастен случай.

— Докато бяхте в библиотеката, аз слязох долу. В кухнята имаше четирима мъже, пиеха кафе. Бяха от пазачите отвън и смяната им беше свършила. Всичките бяха въоръжени с онези... *автомати*.

— Чудесно. Аз пък съм с „точния стрелец“.

Показах й револвера.

— Това да не е онзи, дето го криеше в килера?

— Откъде знаеш?

— О, татко, ти криеше там и онази марихуана. Беше доста символично — малко марихуана в единия стар кец, пистолет — в другия. Като меча и маслиновото клонче.

Един баща никога няма тайни.

— Окей, нека сега обмислим ситуацията. Имам още три патрона. Не е кой знае какво, сравнено с тази армия долу.

— Може да вземеш мистър Бътлър за заложник — предложи тя. — Както направи с Ник Алегро.

— Не мисля, че ще ме оставят да повторя успеха си. Това, което са намислили, е да се държат с нас колкото се може по-любезно, да ни сервират богата закуска, да ни отведат от къщата и да ни пречукат по пътя за летището. И така, ако съм прав, трябва да се измъкнем оттук още тази вечер. Само че не знам как.

На вратата се почука и аз подскочих. Посочих на Пени банята.

— Кой е?

— Аз — отвърна Хари.

— Влизай.

На лицето му бе изписана колеблива усмивка.

— Харесва ли ти стаята?

— Да, чудесна е.

И двамата се чувствахме неловко. Дали Орт го бе предупредил, че съм въоръжен? Или ме мислеха за такъв тъпанар, че това нямаше значение за тях?

— Грейди, просто исках да ти кажа... Е, знам, планът ни звучи доста крайно, когато го чуеш за първи път, но това е единственият изход. Не можем да позволим Америка да загине от липсата на петрол.

— Хари, но аз съм напълно съгласен с теб.

Той не изглеждаше убеден.

— Е, просто исках да ти призная, независимо как се развият нещата, че винаги адски много съм мислил за теб. За теб, за Линда и Пени. Вие сте чудесни хора. Най-добрите.

— Ти също — ухилих се аз. — Ще станеш страхотен президент.

Той нервно сви рамене.

— Ами... Благодаря ти за всичко. И на Пени... Тя вече...?

— Заспала е. Можеш да й го кажеш сутринта.

— Да, разбира се. — Той разтегна най-фотогеничната си усмивка. — Е, лека нощ, Грейди. Бог да те благослови!

Той протегна ръка. За миг си помислих да го застрелям веднага, точно в този момент и точно тук. Това щеше да ме накара да се почувствам по-добре, но и доста би усложнило положението ми.

Главорезите на Орт щяха да дотърчат след секунди. Налагаше се да постъпя по-мъдро. Затова вместо да го застрелям, стиснах ръката му.

Той наистина изглеждаше нещастен, повече от мен самия, което всъщност беше доста забавно. Аз все още вярвах, че имам някакъв шанс, докато той знаеше, че няма. Беше продал душата си. Хари бе достатъчно интелигентен, за да разбере, че не е прав, достатъчно почтен, за да се чувства отговорен, но недостатъчно силен, за да се противопостави.

След като той излезе, Пени каза:

— За какво беше всичко това?

— Мисля, че старият ми приятел се опитваше да обясни колко съжالياва за предстоящата ни смърт.

Тя неочаквано се усмихна.

— Татко, току-що си спомних и знам как да се измъкнем оттук.

— Какво?

— Ела!

Тя ме поведе към вратата, но ни спряха нечии гласове. Изчакахме известно време, докато се убедим, че е безопасно. Най-сетне, когато долу утихна и се чуваше само воят на бурята, тя хвана ръката ми и ме повлече в тъмното към своята стая.

Беше викторианска спалня, с големи драпирани завеси и светеца до леглото стара нощна лампа. Стените бяха боядисани в бледорозово.

Тя внимателно затвори вратата.

— Навремето с Бони намерихме тайно стълбище. Нали си чувал за онзи контрабандист, който е построил къщата? Мисля, че това е бил тайният му изход. Ела.

Тя запали свещ и ми я подаде. После натисна задната стена на килера пред невярващите ми очи.

— Сезам, отвори се — промърмори тя.

Наведохме се и преминахме през отвора. После тя бутна стената обратно. Слабата светлина от свещта ми разкри, че се намираме на върха на тясна вита стълба.

— Накъде води стълбището?

— Долу в мазето. После има тунел, който стига до една барака. Бони обичаше да си играе там.

Първото стъпало изскърца. Сякаш бях включил алармената инсталация.

— Татко, внимавай, за бога!

Започнахме да се спускаме надолу бавно и несигурно. Стъпалата се огъваха под краката ни. Тази къща определено беше забавна.

Внезапно видяхме светлинка пред себе си. Аз се промъкнах натам и погледнах през процепа, откъдето идваше. Пени застана зад мен.

— Какво има там? — попита тя.

— Тихо!

Пред мен беше някакъв килер и между различните съдове и бурканчета видях в кухнята Орт и Хари, те седяха един до друг, пиеха кафе и тихо обсъждаха нещо. Желанието за убийство отново се надигна в мен и аз отново го потиснах.

Пени ме избута настрани, за да погледне. Чух я, че изруга шепнешком и двамата, и я задърпах. Докато планираха как да ни довършат, ние можехме да се изпарим оттук.

— Да тръгваме — казах аз.

— Не, виж!

Погледнах през цепнатинката. Нов герой бе излязъл на сцената. Орт Бътлър се бе изправил и разговаряше с Ник Алегро. Не можех да ги чуя, но видът на Алегро ми подсказваше за какво става въпрос: той искаше да ме убие. Чудесно, аз пък исках да убия него.

Остатъкът от свещта едва мъждукаше, а стълбите продължаваха още. Тръгнах надолу, но Пени държеше да хвърли един последен поглед. Не знам какво се случи после. Може би тя ме бутна или пък аз загубих равновесие, но единият от нас се блъсна в стената и от другата страна със страхотен трясък изпопадаха дузина бурканчета и чинии.

— По дяволите!

— Да тръгваме — казах аз.

Спуснахме се надолу по стълбите. Не знаех дали щяха да открият скритата врата веднага, но със сигурност щяха да проверят стаите ни и скоро да са по петите ни.

Внезапно стълбата свърши и се озовахме пред нисък тунел. Свещта се стопи, настъпи непрогледен мрак.

Пени запали кибритена клечка и поехме в тунела. Но скоро се отказахме и продължихме в тъмното. Спряхме пред една стена, отново запалихме клечка и встрани видяхме някаква стълба.

— Гор е къщурката, за която ти говорих — каза Пени. — Сещам се, че имаше скрита врата.

Започнах да се катеря по стълбата. Когато стигнах горе, натиснах стената и тайната вратичка поддаде. От другата страна беше тъмно. Подадох ръка на Пени и двамата се озовахме в малка стая, в която цареше мрак, с изключение на процеждащата се изпод вратата светлина.

— Това е складът — съобщи Пени. — Вратата води към голямата стая.

Светлината ме притесняваше. Имаше ли някой там? Реших, че няма време за въпроси, и отворих вратата.

Озовахме се в нещо като войнишка спалня. Кушетки, одеяла, мръсни дрехи, кутийки от бира, препълнени пепелници. Явно тук бяха настанили войниците на Бътлър. Но къде бяха в момента?

Внезапно вратата на тоалетната се отвори и оттам излезе мъж, който небрежно закопчаваше панталоните си.

Беше чернокожият шофьор. Посегна към пистолета си, но аз стрелях пръв. Той падна назад. Пени изпищя. Сграбчих я за ръката и изтичахме навън.

Силният дъжд се стовари върху нас. Със закъснение се сетих, че трябваше да взема пистолета на негъра. Бяха ми останали само два куршума. Но вече тичахме към брега, отдалечавайки се от бараката и от светлините на къщата. Защо бягахме натам? Може би защото се надявах, че ще намеря някоя лодка. Или защото се спускахме надолу, а това ми вдъхваше сигурност.

— Давай към кея! — изкрещях аз.

Никога не бях предполагал, че Пени може да тича толкова бързо. Но мократа трева ме забавяше, а и на два пъти се блъснах в някакви пънове. Загубих Пени в тъмното, после проблясък от светкавица ми помогна да я съзря на около двайсетина метра пред мен.

— Изчакай ме! — извиках аз, но след малко пак я загубих от погледа си.

— Пени! — изкрещях аз. — Къде си?

Спрях, ослушах се, някъде зад мен лаеха кучета. Останал без дъх, продължих да бягам и тогава чух писъка на Пени. Помислих, че е паднала, и продължих напред в тъмното, повтаряйки името ѝ, докато

поредната светкавица не раздра небето и не ме изправи пред най-големия ми кошмар.

Ник Алегро държеше Пени пред себе си, опрял автоматичен пистолет в слепоочието ѝ.

Бяхме на не повече от три метра. Насочих револвера си към главата му, проклинайки се, че не го убих, когато имах тази възможност. Знаех, че шансът да го улуча, без да нараня нея, е нищожен.

Отново проблесна светкавица и видях самодоволната му усмивка. После го чух как изрева:

— Пусни го на земята!

— Татко, недей! — извика тя.

После се опита да докопа очите му, но той я дръпна за косата и ми се стори, че показалецът му помръдна върху спусъка.

Може би трябваше да стрелям и да се надявам на чудо, но не исках да рискувам.

— Хвърли оръжието! — извика той.

Зад мен се разнесе кучешки лай. Играта свърши, всичко свърши. Сподавих отчаяния си вик и хвърлих револвера в краката му.

Чух как Алегро се засмя, а после и някакъв трясък, който беше по-силен и внезапен от светкавица. Раменете на Алегро се свиха. Той изрева и се строполи на земята.

Пени се втурна към мен. По косата и по лицето ѝ имаше кръв. Нищо не разбирах.

Една сянка изскочи от бурята.

— Тръгвай, Грейди!

Беше Елтън Капс. В ръцете му съзрях автомат „Узи“. Продълговатото му грозновато лице изглеждаше отвратително, но в този момент исках да го целуна.

— Как ни намери? — викнах аз.

— Знам това място. Управлението го използваше с години. Елате.

— Къде отиваме?

— Имам лодка. Тръгвай, по дяволите!

Той се обърна и се затича, но аз спрях. Това, което беше останало от главата на Алегро, не беше приятна гледка. Пени хлъцна, когато се наведох и взех автоматичния му пистолет. После се затичахме след Елтън.

Отново чухме зад нас викове и кучешки лай. Назъбените светкавици ни позволяваха да видим неясните сенки на преследвачите. Шест или седем души се спускаха по поляната към нас, докато над главите ни вилнееше безпощадната буря.

Навесът с лодките имаше стени към брега и беше открит към океана. Когато го приближихме, преследвачите ни откриха огън. Отворихме вратата, Елтън се обърна и отвърна на стрелбата. Видях лодката му, привързана в края на кея. Той сякаш прочете мислите ми:

— Няма да стане. Ще бъдем добра мишена.

Аз заставах до него край вратата, надзъртайки навън.

— Те са зад онези дървета — съобщи той.

Огледах редицата борчета на двајсетина метра от нас и като че ли забелязах някакво движение. Бавно насочих пистолета на Алегро към сянката.

— Знаеш ли как да боравиш с това? — попита ме Елтън.

— Смятам да опитам.

— Давай. Само дръж главата си надолу.

Стрелях. Не улучих никого, но кръвта ми забушува.

Изстрел откъм дърветата рикошира в навеса и аз се сниших.

Тогава Пени извика:

— Татко, там има моторница!

Ние се обърнахме и Елтън светна с фенерчето си. На шест стъпки от бушуващите води висеше моторница, вързана с вериги за малък кран.

— Някой от вас знае ли как да я спусне във водата? — попита Елтън.

— Аз знам — каза Пени. — Един спасител често ни водеше на разходки със скутери.

Тя отиде там и натисна някакъв бутон, който задейства крана. Моторницата много, много бавно започна да се спуска към тъмната вода.

Елтън, все още долепен до вратата, отново стреля.

— Мога да ги задържа — каза той. — Но не за дълго.

Моторницата се спускаше инч по инч. Пени откри закачените на един пирон ключове. Нищо обаче не можеше да ускори процеса — лодката висеше на куки, които можеха да бъдат махнати, само когато докоснеше водата и потеглеше.

Мъжете зад дърветата прекратиха огъня. Не знаех защо, но това ме изпълни с надежда.

Моторницата бе на стъпка над водата. Веригите, които я държаха, дрънчаха и скърцаха. Нови куршуми рикошираха в навеса.

— Пени, наведи се! — викнах аз.

Внезапно се чу някакъв тъп звук и моторницата спря да се спуска.

— Какво става? — извика Пени.

— Изключиха тока — каза Елтън. Беше се прикрил зад вратата, здраво стиснал узито в ръце.

— Твоята лодка — казах аз. — Това е единственият ни шанс.

— В никакъв случай. Няма да изминем и пет метра.

— Тръгнете двамата — казах аз. — Ще ги задържа.

Елтън поклати глава.

— Не става.

В следващия миг чухме трясък и в далечния край на навеса избухнаха пламъци.

— Коктейл „Молотов“ — съобщи Елтън.

Стрелях по една сянка на брега. Стори ми се, че чух вик на болка, преди тя да изчезне.

— Тогава нека Пени да тръгне с лодката — предложих. — Или, за бога, можем да скочим във водата и да плуваме. Тук гори. Трябва да направим нещо.

— Не, Грейди — каза Елтън. — Мисля, че е време...

Отвън долетя глас.

— Грейди? Аз съм Орт Бътлър. Какво правиш? Това са глупости. Излез оттам и доведи другите със себе си!

Напрегнах се да го различа в тъмното. Трябваше ми само един изстрел.

— Добре, излизаме — викна в отговор Елтън. — Не стреляйте!

Нямах представа какво смяташе да прави — не можеше и дума да става за пазарлъци — но така и не разбрах, защото се случи чудо.

Една нова сила се спускаше по поляната откъм къщата — сенки, които се носеха към брега, стреляйки. Движеха се много бързо и прецизно, така че скоро хората на Орт се озоваха в центъра на престрелката.

Пред очите ни се вихреше истинска битка. В по-неблагоприятна позиция бяха хората на Орт — чувах техните предсмъртни викове — но преди някоя от страните да е взела превес, Елтън каза:

— Хайде, те ни забравиха, сега е моментът да се измъкнем.

Инстинктът ми подсказваше друго.

— Мисля, че това са хората на Ури — казах аз. — По-добре да изчакаме и да видим какво ще стане.

Елтън ме сграбчи за рамото.

— По дяволите, човече, той е част от операция „Изгрев“. Сега се бият помежду си, но която и от страните да победи, ти си набеязан за жертва. Трябва да изчезваме отук, колкото се може по-бързо.

Оставих го да ме убеди. Не се осмелихме да се върнем по брега, навесът вече гореше, така че единственият изход беше водата. Обясних на Пени какво ще направим, и ѝ помогнах да скочи в лодката.

— Ти гребци, Грейди — викна Елтън.

Скочих в средата на лодката и сграбчих греблата. Той се изправи и ни отблъсна от кея. Беше прав поне за едно. Никой на брега не се сещаше за нас.

— Накъде да я насоча? — попитах аз.

— Направо — отвърна Елтън.

Най-лошото от бурята бе отминало, но продължаваше да вали. Гребях двайсет-трийсет метра и спрях да почина. Малката лодка се люшкеше по вълните и поемаше вода.

— Сега какво? — викнах аз.

— Давай още — каза Елтън.

— Колко още? — изкрещях аз. — Много е бурно!

Елтън наблюдаваше битката на брега. Все още виждахме проблясъците от дулата на автоматите, но хората на Орт явно отстъпваха.

Елтън гневно се обърна към мен.

— По дяволите, човече, те могат да ни последват с онази моторница. Трябва да им изчезнем от погледа. После пак ще се доближим до брега. Просто гребци!

Натиснах греблата. Бяхме се отдалечили поне на петдесет метра от брега. Най-сетне Елтън посочи към едни дървета.

— Колата ми е там — обясни той.

В далечината стрелбата утихваше. Пени ме докосна.

— Справяш се чудесно, татко — прошепна тя.

— Грейди — обади се Елтън, — дай ми този шибан пистолет, преди да ти е паднал от джоба и да е убил някого.

Спрях, доволен от моментната почивка, и му подадох големия автоматичен пистолет на Алегро. После пак загребах. Вече усещах болка в раменете, но не й обръщах внимание. Беше чудесно, че най-сетне съм далеч от неприятностите. Радвах се, че Елтън, този добър приятел и смел човек, се беше появил. Трябваше да го взема в Ню Йорк от самото начало. Засмях се на глас. Никога не се бях чувствал толкова добре.

— Татко! — изкрещя Пени.

Вдигнах поглед и видях, че Елтън беше насочил пистолета към гърдите ми.

Спрях да гребам и се втренчих в грубоватото му лице.

— Какво правиш, Елтън?

Бурята бе отминала. Лодката се люлееше по вълните. Беше тихо. Адски тихо.

— Дяволите да те вземат, ирландски идиот такъв, молих те да стоиш настрана от това. Молих те. Обаче не, ти трябваше да се направиш на герой. И ето какво стана.

— Какво стана? — попитах аз.

— Ти, онзи кретен Прескът и старият глупак Бътлър може би провалихте операция „Изгрев“ и ако е така, доста добри хора ще бъдат прецакани.

— Хора от Управлението — казах аз и това не беше въпрос.

— Те да не са ти казали, че идеята е тяхна? — удивено попита той.

— Елтън, ти ме бъркаш с някого. Всичко, което искам, е да пиша книги. Хич не ме интересува какво става в Близкия изток.

— Не, Грейди, номерът няма да мине. Ти си твърде упорит, твърде подвластен на глупавите си идеали. Орт не ти вярваше, аз също.

— Какво предлагаш?

— Двамата с момичето да скочите във водата.

„Момичето“, каза той. Тя беше яздила във фермата му, беше плувала в басейна зад къщата му и му бе носила сладки, когато беше болен. И в този момент той смяташе хладнокръвно да я убие. Това беше Елтън, когото не познавах, за когото дори не подозирах.

— Татко, спри го! — изкрещя Пени.

Умът ми препускаше. Можех да опитам да го хлопна с греблото или да се хвърля към него, но той бе насочил пистолет към сърцето ми и определено знаеше как да си служи с него. Щеше да ме убие, преди да се изправя. И все пак трябваше да направя нещо — с надеждата, че мога да обърна лодката и Пени да се спаси.

— Какво ще стане, ако скочим във водата?

— Тя е дълбока и студена, Грейди. Всичко ще свърши за секунди. По-добре, отколкото да бъдеш застрелян. Линда ще го понесе по-леко.

Той искаше смъртта ни да изглежда като нещастен случай. Това беше смисълът на цялата му игра — спаси ни от главорезите, вкара ни в лодката, отведе ни далеч от брега. Удавянето беше по-лесно обяснимо от огнестрелните рани. А ако ни хрумнеше глупавата идея да поплуваме, щеше да ни хлопне с греблото по главите. Сигурно си беше представял убийството ни другояче — пристигането на Ури вероятно бе объркало плана му — но Елтън все пак беше професионалист, можеше да импровизира.

От далечината се чуха отделни откоси, но това вече беше без значение.

— Елтън, можеш да ми вярваш. Не мислиш ли, че животът на дъщеря ми означава повече за мен от...

— Недей да усложняваш нещата — каза той. — Не че има значение, но съжалявам за случилото се. По дяволите, не съм виждал друг човек с толкова лош късмет. Хайде, Грейди, да свършваме.

Обърнах се към Пени, докато дясната ми ръка стисна греблото. Искях да ѝ кажа, че я обичам, а после да замахна към копелето.

Преди това обаче прозвуча изстрел.

Не беше Елтън.

Не бях и аз.

Беше Пени.

Бог да я благослови, тя го улучи точно между очите, както обикновено става с жените. Елтън изгрухтя и се свлече в краката ми. Пени ме прегърна, разплакана и хълцаща. В момента обаче сълзите бяха прекалено голям лукс. Вълните ни отнасяха навътре. Поколебах се за миг и после загребах обратно към горящия навес в „Слийпи Харбър“.

Пени все още стискаше моя револвер.

— Как попадна у теб? — попитах объркано аз.

— Ник те накара да го хвърлиш на земята, не помниш ли? И когато ти взе неговия пистолет, аз грабнах твоя. Стори ми се уместно.

Много ми се натрупа. Чудех се дали да не претърколя тялото на Елтън във водата, но не можех да се насиля да го докосна.

— Виж, Пени, забрави всичко! Аз съм го застрелял.

Измъкнах револвера от ръцете ѝ, избърсах дръжката и го хвърлих в морето. Оставах ми пистолетът на Алегро и узито на Елтън, ако въобще успеех да разбера как се борави с него.

Приближихме се на петнайсетина метра от горящия навес. По брега се щураха сенки.

— Малой, ти ли си? — извика някой.

Оставих греблата и насочих узито.

— Аз съм Ури — извика мъжът. — Ела насам!

Пени ме прегърна.

— Татко, кой е той? Вярваш ли му?

Поколебах се.

— Не съм съвсем сигурен — отвърнах и продължих да гребя към брега.

Ури се запъти към нас с разперени ръце, за да покаже, че не е въоръжен. Когато ни приближи, Пени се заплака.

Държах оръжието насочено към него.

— Мога ли да ти вярвам?

— Нямах избор — каза той и взе автомата от ръцете ми.

Четирима от неговите командоси издърпаха лодката на пясъка. Ури погледна трупа.

— Е, този път Елтън ме изпревари — каза той.

— Срещали ли сте се?

— Понякога работехме заедно. Беше талантлив човек.

— И той те харесваше — казах аз.

Ури се усмихна.

— Трябва веднага да тръгваме. Орт Бътлър е мъртъв. Без съмнение полицията идва насам. Ще има адски много въпроси и мисля, че сенаторът Прескът е най-добре подготвен да им отговори.

Съгласих се. Ури ни помогна да изкачим поляната към къщата. Хората му вървяха около нас, увесили автоматите на раменете си. В къщата бе тъмно и тихо. Предположих, че Хари е някъде вътре и

говори по телефона със съветниците си, измисляйки някакво обяснение за кланицата наоколо. Бях сигурен, че ще го измисли.

Колите им бяха паркирани недалеч от къщата. Пени, Ури и аз седнахме на задната седалка на една от тях, докато отпред се намърдаха двама младежи. Пени се сви до мен, беше твърде изморена, за да обърне внимание на тези широкоплещести, тъмнооки млади воини. (Благодаря Богу за тези дребни благодеяния.) Когато потеглихме, се обърнах назад, за да видя догарящия навес и първите розови проблясъци на утрото.

29.

Пропуснах погребението на Орт, но останалият свят беше там. Във „Вашингтон Поуст“ поместиха снимка на първите две редици от присъстващите в катедралата. Разбира се, най-отпред бяха Хари, Аманда и Бони (Хари изглеждаше съсипан, Аманда — елегантна, а Бони — слисана), до тях стояха президентът и вицепрезидентът със съпругите си. На втория ред бяха скупчени бивши президенти и държавни секретари, дошли да отдадат последна почит на „този велик американец, който така трагично ни бе отнет“ (по думите на вицепрезидента).

Официалната версия гласеше, че Орт е убит от палестински терористи. Звучеше правдоподобно, пък и обясняваше кланицата в „Слийпи Харбър“. Трупът на Елтън не бе открит в имението; кой знае как той се появи няколко дни по-късно на една уличка в Бруклин — загадка, която, с божията воля, може никога да не бъде разрешена.

Смъртта на Орт даде добро извинение на Хари, за да отложи обявяването на кандидатурата си с няколко месеца. Беше късметлия — всичко се подреждаше по най-добрия начин за него. Другите кандидати продължаваха да се самоунищожават, а голямото внимание бе отделено именно нему, макар да не се беше включил в борбата. Едно от престижните списания публикува огромна и ласкава статия, придружена със снимки на Хари, Аманда и Бони, описани като „задружно семейство“.

Хари ми се обади в деня след погребението на Орт и попита дали може да ме види.

— Ела сам — отвърнах аз.

Линда веднага ми вдигна скандал и съобщи, че ако види Хари Прескът, ще го убие. Беше ми писнало от убийства, затова срещата протече на четири очи.

Седнахме край камината в кабинета ми. Беше с джинси, карирана риза и ботуши, изглеждаше подмладен и жизнен, сякаш смъртта на Орт беше смъкнала тежък товар от плещите му.

— Ще обявя кандидатурата си по-другата седмица — започна той. — Тогава е най-добре. Няма да е като гръм от ясно небе, но ще свърши работа. Партията е разцепена и отчаяно търси лидер.

Когато не казах нищо, той добави:

— Все още искам да си в екипа ми.

— Пиша книга.

Хари отпи от бирата си, преди да продължи.

— Грейди, операция „Изгрев“ умря заедно с Орт. Той ме притискаше за нея... Не мислиш, че щях да го направя, ако станех президент, нали? Бога ми, този човек беше луд. Но сега имам възможност да извърша велики дела. Разоръжаване? Моментът е идеален. — Той спря, после продължи по-тихо: — Имам нужда от теб.

Трогателни думи, но търпението ми почваше да се изчерпва.

— Хари, нека ти поосвежа паметта. Онази вечер Орт направи всичко възможно, за да убие мен и дъщеря ми, защото бяхме разбрали за дивашкия ви план, а ти дори не вдигна ръка да го спреш. Окей, може би планът е мъртъв. Може би вече нямаш желание да ни убиваш. Макар че не съм съвсем сигурен.

— Исусе, Грейди, нима...

— Млъкни и ме чуй! Написал съм всичко, което знам. Дал съм запечатани екземпляри на двама репортери и те ще ги отворят в случай, че умра или изчезна. Докато се радвам на добро здраве, ти оставаш велик американец. Но ако нещо ми се случи, ще ти се наложи да даваш доста обяснения, независимо дали си кандидат за президент или продавач на велосипеди. Разбра ли ме?

Дявол да го вземе, той се разсмя. Смя се дълго и накрая каза:

— Нищо не си разбрал. Никой не е искал да те убие. Искахме да говорим с теб, за бога. А ти се втурна да бягаш и да стреляш по хората. Виж, ти наистина си голям писател, но понякога въображението ти прекалено се развихря.

Той продължи да се хили, довърши бирата си и стана.

— Е, доста си напрегнат, имаш нужда от почивка, това е ясно. Но по-късно, когато се оправяш, ела да ме видиш. Винаги ще пазя едно място за теб.

Тръгна си усмихнат и имаше защо. Какъв по-добър вариант от това аз доброволно да държа устата си затворена? Линда побесня, когато ѝ разказах за срещата ни. Тя искаше да го убие или, ако не се

получеше, веднага да се обадя във ФБР. Вярата ѝ в правосъдието бе силна от моята. А какво всъщност знаех аз? Касетата бе унищожена, Орт и Елтън бяха мъртви, а хората на Хари щяха да ме изкарат умопобъркан.

Освен това разследването щеше да опре и до смъртта на Елтън и отново хората на Хари щяха да пуснат мълвата, че той за последен път е бил видян в една лодка с мен и Пени. Не можех да прекарам дъщеря си през този ад и Хари добре го знаеше. Дори да кажех, че аз съм застрелял Елтън, това щеше да подкопае доверието в моята история. В най-лошия случай можех и да бъда осъден за убийство. Трудно е да се изправиш срещу щатски сенатор, който е на крачка от Белия дом. Разполагах с налудничава история за мъртъв мултимилionер, арабски петролни полета и Трета световна война, но пък Хари държеше на своя страна общественото мнение и добър екип от способни съветници. Ако разкажех на света своята версия, съществуваше сериозна възможност да свърша в затвора, а Хари да получи доживотен президентски мандат.

Въпросът обаче беше дали операция „Изгрев“ наистина умря с Орт и Елтън. Тоест, казваше ли истината Хари? Вярно е, че седмица след стрелбата във вестниците се появиха репортажи за оставките на зам.-шефа на израелското разузнаване и министъра на отбраната. Бях разказал на Ури всичко, което знаех, и предположих, че той си е разчистил сметките с фракцията, която се опитваше да въвлече Израел в плана „Изгрев“.

Но какъв бе случаят с руснаците? Орт имаше някаква спогодба с тях и дали Хари щеше да продължи в същия дух? Ами ЦРУ? Сега ми се струваше, че цялата история с автобиографията на Елтън и заплахите от Управлението са били план за дистанцирането му от тях и създаването на сигурно прикритие, за да може да се отдаде на операция „Изгрев“. Хари очевидно бе прикритието на Орт, но дали Орт не беше прикритието на Елтън — дали ЦРУ, или отделни негови лидери не стояха зад целия план? Ако това беше така, историята не умираше с Елтън.

Имаше доста неща около ролята на Елтън, които така и не разбрах. Мисля, че той се беше разтревожил от появата ми в операцията и се опитваше всячески да ме разкара. Най-сетне обаче бе

решил, че Орт и неговият наемник Алегро здраво са оплели конците, и се появи, за да се заеме с мен персонално.

Но дали плановете все още лежаха някъде из сейфовете на ЦРУ? Ако беше така, щяха да се намерят достатъчно патриоти, които да желаят смъртта ми — в името на световния мир, разбира се. Това, което казах на Хари за запечатаните пликосе, бе самата истина. Но тя едва ли беше достатъчна застраховка! И какво значение имаха моите думи? Ако един ден в Близкия изток избухнеше война, последвана от американско-съветска окупация на петролните полета, едва ли някой щеше да обърне внимание на изявленията на някакъв писател, че всичко това е част от грандиозен заговор.

Върнах се към собствения си живот. Пени започна втория си семестър, има си сериозен приятел, така че вече не получаваме ежедневните бюлетини от фронта. Често се интересувам за здравето на младежа. Преди да се върне в колежа, аз я предупредих да забрави касетата и приключенията в „Слийпи Харбър“. Убедих и Линда, поне така мисля. И мирът се върна в нашия малък свят — снегът през зимата, цветовете през пролетта, истинското щастие.

Онзи ден Пени се обади с новини за Бони. Тя успяла да убеди родителите си (като не забравяме, че наследи от Орт двайсет милиона, макар и с условието да ги ползва чак когато стане на двайсет и една години) и живеела с Марио във „Вилидж“. Посещава художествено училище, а той работи в семейния ресторант и ходи на лекции в Нюйоркския университет. Пени каза, че Бони искала да вечеряме заедно следващия път, когато попадна в Ню Йорк, но мисля, че това ще стане чак след няколко години.

Хари в крайна сметка се кандидатира и шансовете му са добри. Партията е в обичайната си безтегловност и доста хора смятат, че той ще бъде избран за основен кандидат още при първото гласуване. Онази вечер гледах интервю на Барбара Уолтърс с него и внезапно разбрах, че този богат, елегантен, добре информиран и вдъхващ доверие мъж има всички шансове да бъде следващият ни президент.

Появата му на екрана наистина бе очарователна. Той седеше, говореше, усмихваше се, шегуваше се със себе си и изглеждаше дяволски загрижен за всички нас. Направо караше зрителя да се чувства добре. Бог да ми е на помощ, но след като знаех толкова неща

за него, успях да гледам интервюто сериозно само десет минути и после се захлих като умопобъркан.

Докато го гледах, ми мина през ума, че подобно на Рут (в осветения ѝ със свещи апартамент) и на мен самия (застанал пред старата си пишеща машина) Хари също беше в бизнеса на удоволствията, макар и в мащаб, който нито аз, нито Рут можехме да си представим. Тя боравеше с тела, аз — с думи, Хари — с мечти. А мечтите са най-великото удоволствие. Той се появява в домовете ни, рони сладки думи и ни разказва как мечтите ни могат да станат реалност, как ще живеем в мир, дарени със справедливост, равенство и невиджани възможности. Точно от това имаме нужда — не от работа или от подадена ръка, а от топлата обвивка на собствените ни илюзии. Хари я доставя, ето защо ще стане президент.

И докато го гледах, започнах да разбирам, че въпросът не бе дали мога да го спра — защото още мислех за това — а дали искам да го спра?

Познавам лично доста от останалите кандидати в надпреварата и дори знаейки за операция „Изгрев“, не бих могъл да кажа, че те са по-добри от Хари. Звучи ли ви цинично? Е, вероятно това е от възрастта и кампаниите, които има зад гърба си.

Появяваш се във Вашингтон млад и изпълнен с големи надежди, но след време разбираш, че политиката е избор между по-малки злини. И нищо повече. Никой не е разбирал това по-добре от тези сурови, умни мъже, които са създали държавата ни. Хари е, поне за мен, позната величина — познато зло, ако предпочитате — и ако спечели вътрешнопартийно, почти сигурно бих го сметнал за по-малко зло от кандидата на другата партия, който и да е той.

Тъкмо затова няма да правя опит да го спирам. Може би след вътрешните избори ще се кача на самолета му и ще поупражнявам реториката си, докато обикаляме страната в предизборната кампания. Майстор съм на тези неща — все пак разликата между художествената литература и писането на политически речи не е чак толкова голяма.

Може би ако съм там, до него, ще успявам да го държа под око и да го направлявам в правилната посока. Поне така мисля.

Разумен ли съм? Или циничен? Не знам. Но обичам политиката и ако Хари стигне до Белия дом, бих могъл да направя нещо добро за света.

Бог знае, че светът има нужда от нещо такова.
Дявол да го вземе, все пак съм в бизнеса на удоволствията.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.